

ЛОРЪН ОЛИВЪР ПАНИКА

Част 1 от „Паника“

Превод от английски: Мариана Христова, 2016

chitanka.info

*На моя редактор Розмари Броснан.
Благодаря ти за мъдростта, подкрепата
и преди всичко за приятелството.
Ако не беше ти да ме окуражаваш,
циях да се откажа от тази книга.
Благодаря ти, защото ми помагаш
да стана по-добър писател.*

СЪБОТА, 18 ЮНИ

ХЕДЪР

Водата беше толкова студена, че дъхът на Хедър секна, докато си пробиваше път покрай хората, които се бяха стекли навсякъде по брега и в плитчините, размахвайки кърпи и ръчно изработени плакати, без да спират да ръкопляскат и да крещят окуражително на онези, които още си чакаха реда да скочат.

Пое си дълбоко въздух и се гмурна. Гласовете, крясъците и смехът незабавно заглъхнаха.

Само един глас продължи да звучи в ушите ѝ.

„Не исках да стане така.“

Тези очи! Дългите мигли, бенката под дясната вежда.

„У нея просто има нещо...“

У нея има нещо. С други думи: у теб няма нищо.

Смяташе тази вечер да му каже, че го обича.

Студът беше смазващ, прелетя като свистящ порой през тялото ѝ. Джобовите на дънковите ѝ шорти сякаш бяха натежали от камъни. За щастие всички тези години, през които бе прекосявала басейна и се бе надпреварвала с Бишъп, бяха превърнали Хедър Нил в отлична плувкиня.

Водата беше пълна с тела, които се извиваха и ритаха, плискаха и се придвижваха напред — скачачите и хората, които се бяха присъединили към тях в победното им плуване. Те плискаха във водата все още облечени, с кутии бира и цигари трева в ръка. Хедър чуваше далечен ритъм, глухо барабанене, и се остави то да я тласка през водата — без мисли, без страх.

Точно в това бе същността на „Паника“: без страх.

Тя подаде глава на повърхността, за да си поеме въздух, и видя, че вече е прекосила тясната водна ивица и е стигнала до отсрещния бряг: грозна купчина скали, покрити с хлъзгав черен и зелен мъх, плътно струпани една до друга като стара колекция от играчки „Лего“. Целите на дупки и процепи, те се издуваха като балони от водата и се издигаха към небето.

Трийсет и един души вече бяха скочили — до един приятели и бивши съученици на Хедър. Само една групичка бе останала на хребета — назъбената скалиста ивица на брега, която се издигаше на дванайсет метра във въздуха от северната страна на басейна, като огромен зъб, пробил си път на повърхността на земята.

Беше прекалено тъмно, за да ги вижда, фенерчетата и празничният огън осветяваха само брега и около един метър от тъмната вода, както и лицата на хората, които бяха скочили и продължаваха да се поклащат триумфално, дразнейки останалите състезатели, прекалено щастливи, за да усетят студа. Ивицата представляваше неравна черна маса, в която или дърветата си проправяха безогледно път напред по скалата, или гората бавно притегляше скалата към себе си.

Хедър обаче знаеше кои са. След като стигнеха до хребета, всички състезатели трябваше да съобщят самоличността си, а после Дигин Роджърс, тазгодишният спортен коментатор, повтаряше имената в мегафона, зает от по-големия му брат — ченге.

Оставаше да скочат още трима души: Мърл Трейси, Дерек Клийг и Натали Велес. Нат.

Най-добрата приятелка на Хедър.

Хедър заби пръсти в една пукнатина в камъните и се набра нагоре. По-рано, както и през изминалите години, тя бе наблюдавала как всички останали участници пълзят по склона като гигантски подгизнали насекоми. Всяка година всеки бързаше да скочи пръв, макар че това не носеше допълнителни точки. Беше въпрос на гордост.

Удари си лошо коляното в един изпъкнал ръб. Погледна надолу и видя, че по капачката ѝ тъмнее ивица кръв. Странно, но не изпитваше никаква болка. И макар че всички все още ликуваха и крещяха, шумът идваше някак отдалеч.

Думите на Мат заглушиха всички други гласове.

Виж, просто не се получава.

У нея има нещо.

Можем да си останем приятели.

Въздухът беше хладен. Вятърът бе набрал сила, пееше през старите дървета и караше гората да стене, но Хедър вече не усещаше студ. Сърцето ѝ биеше учестено в гърлото. Тя намери в скалата друга опора за ръцете си, подпря краката си на хлъзгавия мъх, надигна се и се подпря, както бе наблюдавала да правят участниците всяко лято от осми клас насам.

Смътно дочуваше гласа на Дигин, изменен от мегафона.

— На късен етап в играта... нов участник...

Но вятърът отнасяше половината му думи.

Нагоре, нагоре, нагоре! Не обръщаше внимание на болката в пръстите и бедрата си, опитваше се да се придържа към лявата страна на скалата, където камъните, забити под ъгъл един в друг, оформяха широка изпъкнала каменна ивица, лесна за изкачване.

Ненадейно покрай нея профуча някаква тъмна фигура, човек. Хедър едва не се подхлъзна. В последния момент притисна краката си по-силно към тесния ръб и заби здраво пръстите на ръцете си, за да се закрепи. Надигна се буря от аплодисменти и първата ѝ мисъл беше: „Натали“.

Но после Дигин избоботи:

— И той е *вътре*, дами и господа! Мърл Трейси, нашият трийсет и втори участник, е *във водата*!

Вече почти беше стигнала до върха. Рисува да хвърли поглед назад и зърна стръмен наклон на назъбена скала, тъмна вода, която се разбиваше в основата на издатината. Ненадейно ѝ се стори, че от нея я разделят милиони мили.

За секунда мъглата в главата ѝ се разнесе, гневът и болката отшумяха и ѝ се прииска да запълзи обратно надолу, да се озове на сигурно място на брега, където я чакаше Бишъп. Въпреки късния час можеха да отидат до ресторанчето на Дот и да хапнат вафли с допълнително масло и допълнително бита сметана. Можеха да се качат в колата, да отворят всички прозорци и да карат безцелно, заслушани във все по-високото свирене на щурците, или да седнат на капака на колата му и да си говорят за глупости.

Но беше много късно. Гласът на Мат отново зашепна в ухото ѝ и тя продължи да се катери.

Никой не знае кой е измислил „Паника“ или кога е започнала играта.

Съществуват различни теории. Някои хора обвиняват закриването на фабриката за хартия, при което четирийсет процента от пълнолетните жители на Карп, Нью Йорк, за една нощ останали без работа. Майк Дикинсън, който се прочу, след като го арестуваха като дилър за наркотици в същата нощ, в която го обявиха за крал на бала и сега сменя спирачки на „Джифи Люб“ на Магистрала 22, обича да си приписва заслугата. Затова все още ходи на Началния скок, седем години след завършването си.

Но нито една от тези истории не отговаря на истината. „Паника“ започна както толкова много други неща в Карп — бедно градче с население от дванайсет хиляди души, разположено наред нищото: защото беше лято и нямаше какво друго да се прави.

Правилата са прости. Денят след завършването е Началният скок и играта продължава през цялото лято. След последното изпитание победителят прибира джакпота.

Всички в гимназията „Карп“ плащат за джакпота, без изключение. Таксата е по един долар на ден за всеки ден от учебната година — от септември до юни. Отказалите да кихнат сумата получават напомнания, които варират от деликатни до крайно убедителни: ограбено шкафче, разбити прозорци, разкрасена физиономия.

Така е честно. Всеки, който иска да играе, има възможност да победи. Това е още едно от правилата: всички ученици от последния курс, но *само* от последния, могат да участват и трябва да оповестят, че смятат да се състезават в Скока — първото изпитание. Понякога се записват цели четирийсет деца.

Победителят винаги е само един.

Двама съдии планират играта, определят изпитанията, запознават с инструкциите, раздават и отнемат точки. Избират ги съдиите от предишната година и самоличността им се пази в строга тайна. В цялата история на „Паника“ никой никога не е признавал, че е бил съдия.

Разбира се, имало е подозрения — слухове и предположения. Карп е малко градче и на съдиите им се плаща. Как така Майра Камбъл, която постоянно крадеше обяд от училищната закусвалня,

защото у тях нямаше храна, ненадейно си позволи хонда втора ръка? Каза, че някакъв чичо бил умрял. Но никой никога не беше чувал за чичото на Майра. Всъщност никой не бе *помислял* за Майра, докато един ден не пристигна с кола със свалени прозорци и цигара в устата. Слънцето блестеше по предното стъкло толкова ярко, че скриваше почти напълно усмивката на лицето ѝ.

Двама съдии, избрани тайно, заклели се да пазят тайна, които работят заедно. Така трябва да бъде. В противен случай ще започнат да им предлагат подкупи, а може би и да им отправят заплахи. Точно затова са двама — за да е сигурно, че ще се запази равновесието, да се намали възможността единият от тях да прибегне до измама и да започне да дава информация, да подхвърля намеци.

Ако играчите знаят какво да очакват, значи могат да се подготвят. А това изобщо не е честно.

Донякъде самата неочакваност, това, че никога не знаят, започва да ги изнервя и ги кара да се откажат един по един.

Джакпотът обикновено възлиза само на малко над петдесет хиляди след удържането на таксите и изплащането на възнаграждението на съдиите — които и да са те. Преди четири години Томи ОХеър си прибра печалбата, направи от една заложна къща две покупки, едната от които лимоненожълт форд, отправи се право към Вегас и заложи всичко на черно.

На следващата година Лорън Дейвис си купи нови зъби и нови цици и се премести в град Ню Йорк. Две Коледи по-късно се върна в Карп, остана точно толкова, колкото да се изфука с новата си дамска чанта и още по-новия си нос, и се понесе обратно към града. До Карп достигнаха какви ли не слухове: че се среща с бившия режисьор на някакво телевизионно риалити шоу за отслабване; че е станала модел на „Виктория Сикрет“, макар че никой никога не я видя в каталог. (А много от момчетата провериха.)

Конрад Спърлок се насочи към производството на метамфетамини — бизнесът на баща му — и вложи парите в нова барака на Малъри Роуд, след като последното им местенце изгоря. Но Шон Макманъс използва печалбата си, за да отиде в колеж: смята да стане лекар.

През седемте години, откакто се играе „Паника“, има три смъртни случая — четири, ако броим Томи ОХеър, който се застреля с

втората си покупка от заложената къща, след като числото излезе червено.

Разбирате ли? Дори победителят от „Паника“ се бои от *нещо*.

И така, обратно към първия ден след завършването, деня, в който се открива „Паника“, деня на Скока.

Връщаме лентата на брега, но натискаме „Пауза“ няколко часа преди Хедър да застане на хребета, ненадейно вцепенена, прекалено уплашена, за да скочи.

Обръщаме леко камерата, фокусът ни не е съвсем точен. Но почти.

ДОДЖ

Никой на брега не крещеше за Додж Мейсън... никой *не* би крещял ликуващо за него, колкото и далеч да стигнеше.

Това нямаше значение. Важно беше само едно: да победи.

А освен това Додж си имаше тайна: той знаеше нещо за „Паника“. Навярно знаеше за играта повече от всеки друг човек на брега.

Всъщност си имаше две тайни.

Додж обичаше тайните. Те го поддържаха, вдъхваха му усещане за мощ. Като малък дори си фантазираше, че си има свой собствен таен свят — лично негово кътче, изградено от сенки, в което можеше да се свие и да се скрие. Дори сега, в лошите дни на Дейна, когато болката се завръщаше с цялата си сила и тя започваше да плаче, когато майка му заливаше дома им с „Фебриз“ и канеше последното лайно, наречено нейно гадже, а после посред нощ Додж чуваше как леглото се блъска в стената и всеки път му се струваше, че някой го удря в корема — дори сега си представяше как се отпуска в покоя на това тъмно място, хладно и уединено.

Всички в училище го смятаха за женчо. Той го знаеше. *Приличаше* на женчо. Открай време си беше висок и слаб — целият само ъгли и ръбове, така казваше майка му, също като баща си. Доколкото знаеше, ъглите — и тъмната кожа — *бяха единственото*, по което приличаше на баща си — доминикански работник, поправящ покриви, с когото майка му бе изкарала един страстен миг в Маями. Додж не можеше да си спомни дори името му. Роберто. Или Родриго. Някаква такава тъпотия.

Някога, когато за първи път заседнаха в Карп (винаги си мислеше за оставането им тук по този начин — като за *засядане*, — той, Дейна и майка му бяха като празни найлонови торбички, които се носят над страната според случайните хрумвания на вятъра и от време на време се закачат на някой телефонен стълб или под гумите на някоя спряла за малко кола), го пребиха три пъти: първо Грег О'Хеър, след

това Зев Келър, а после пак Грег О'Хеър, просто за да е сигурен, че Додж разбира правилата. Но Додж не трепна нито за миг.

Беше преживявал и по-лошо.

И това беше втората му тайна, източникът на мощта му.

Той не се страхуваше. Просто не му пукаше.

А това беше съвсем, съвсем различно.

Небето бе нашарено с червено, пурпурно и оранжево. Напомняше му на огромно натъртване или на снимка, направена на вътрешността на тяло. Все още оставаше около час до залез-слънце, а после щяха да обявят джакпота и Скока.

Отвори си кенче бира. Първото и единственото. Не искаше да е замаян, а и не му трябваше. Но изминалият ден беше горещ, той идваше направо от „Хоум Депо“ и беше жаден.

Тълпата едва бе започнала да се събира. Додж периодично чуваше приглушеното затръшване на врати на коли, приветствен вик откъм гората, далечно бучене на музика. Уиппуъруил Роуд се намираше на около половин километър оттук; учениците тъкмо започваха да идват откъм пътеката, пробиваха си път през гъстите шубраци, отплесваха висящия мъх и увивните растения, влачеха хладилни чанти, одеяла, бутилки и високоговорители за айподи и заграждаха с колчета места на пясъка.

Край с училището — завинаги, вечно. Додж си пое дълбоко въздух. От всички места, в които бе живял — Чикаго, Вашингтон, Далас, Ричмънд, Охайо, Роуд Айлънд, Оклахома, Ню Орлиънс — Ню Йорк миришеше най-хубаво. Миришеше на растеж и промяна, на неща, които се преобръщат и се превръщат в други неща.

Рей Ханраха и приятелите му бяха пристигнали първи. Това не го учудваше. Макар че не обявяваха официално участниците преди скока, Рей се фукаше от месеци, че щял да занесе наградата вкъщи, също както бе направил брат му две години по-рано.

Тогава Люк победи на косъм в последния рунд. Тръгна си с петдесет хилядарки. Другият шофьор изобщо не си тръгна. Ако докторите бяха прави, момичето никога нямаше да проходи отново.

Додж подхвърли една монета в дланта си, накара я да изчезне, а после да се появи пак измежду пръстите му. В четвърти клас гаджето на майка му — не помнеше кое точно — му купи книга за фокуси. През онази година живееха в Оклахома — отвратителна дупка наскре

провинцията, в която слънцето пърлеше земята и я превръщаше в гадна пръст, а тревата правеше сива — и той прекара цялото лято, като се обучаваеше как да вади монети от ушите на хората и да пъха картичка в джоба си толкова бързо, че никой да не забележи.

Отначало това беше начин да убие времето, но после го обсеби. Имаше нещо елегантно във фокусите: хората гледаха, без да виждат, умът им възприемаше само това, което очакваше да види, а очите им изневеряваха.

Знаеше, че „Паника“ е просто един огромен фокус. Съдиите бяха фокусниците, а всички останали — само тъпа зяпнала публика.

Втори пристигна Майк Дикинсън с двама приятели. И тримата бяха видимо пияни. Косата на Пишката^[1] бе започнала да оредява и когато се наведе да остави чантата си на пясъка, се видяха ивици от скалпа му. Приятелите му носеха полуизгнил стол за спасител: тронът, на който Дигин, коментаторът, щеше да седи по време на събитието.

Додж дочу високо бръмчене, замахна, без да мисли, и уби комара точно когато започваше да смуче. По голия му прасец се размаза малко черно. Мразеше комарите. Паяците също, макар че харесваше другите насекоми. Намираше ги за заплениващи. В известен смисъл приличаха на хората — глупави и понякога злобни, заслепени от някаква нужда.

Небето потъмняваше. Светлината избледняваше, както и цветовете, които се въртяха и се губеха зад линията от дървета отвъд хребета, сякаш някой бе изключил електрическа крушка.

Хедър Нил дойде на брега, следвана от Нат Велес и Бишъп Маркс, който припикаше весело след тях като огромно овчарско куче. Дори от разстояние Додж виждаше, че и двете момичета са нервни. Хедър бе направила нещо с косата си. Не беше сигурен какво, но не я беше вързала на обичайната си конска опашка. Може би дори я беше изправила. Освен това не бе сигурен, но си помисли, че може би е гримирана.

Замисли се дали да не стане и да не отиде да ги поздрави. Хедър беше готина. Също като него, и тя беше корава, по свой собствен начин. Харесваха му широките ѝ рамене и начинът, по който вървеше с изправен гръб, макар да бе сигурен, че би искала да е с пет-шест сантиметра по-ниска — личеше си по това, че ходеше само на равни обувки и маратонки с изтъркани подметки.

Но ако станеше, трябваше да говори с Натали — а само като я погледнеше от другия край на кариерата, стомахът му се свиваше, сякаш някой го е ритнал. Нат не се държеше точно *гадно* с него — не и толкова, колкото някои от момичетата в училище, — но не беше точно и любезна, което го безпокоеше повече от всичко друго. Обикновено му се усмихваше бегло, когато го хванеше да говори с Хедър, и когато погледът ѝ се плъзнеше покрай него, през него, той разбираше, че тя никога, за нищо на света няма да го погледне наистина. Веднъж, на празничния огън на тържеството по завръщането^[2] миналата година, дори го нарече Дейв.

Той отиде на това тържество само защото се надяваше да я види. Зърна я сред тълпата, приближи се към нея, замаян от шума и жегата, както и от уискито, което бе гаврътнал на паркинга, с намерението да говори с нея, *наистина* да говори с нея за първи път. Точно когато протегна ръка да я докосне по лакътя, тя направи крачка назад и го настъпи.

— Ау! Извинявай, Дейв — каза тя и се изкикоти. Дъхът ѝ миришеше на ванилия и водка. А стомахът на Додж се сви и червата му слязоха чак в обувките.

В техния випуск, този, който завършваше тази година, имаше само сто и седем души от общо сто и петдесетте постъпили в гимназия. А тя дори не знаеше името му.

Затова сега Додж си остана там, където беше, мърдаше пръстите на краката си в калта и чакаше да надуют свирката за началото на игрите.

Щеше да спечели „Паника“.

Щеше да го направи за Дейна.

Щеше да го направи за отмъщение.

[1] На английски *disk* е вулгарна дума за пенис, а името на героя е *Dickinson*. — Бел.прев. ↑

[2] В много училища и университети в САЩ съществува традиция на организиране на тържества по случай завръщането на учениците или студентите за нова учебна година. — Бел.прев. ↑

ХЕДЪР

— Проба, проба, едно, две, три.

Дигин изпробваше мегафона.

През петдесетте години бяха напълнили с вода старата кариера близо до Уиппуървил Роуд, която от края на деветнайсети век стоеше празна, за да направят място за плуване. На южната страна се намираше брегът: тясна ивица от пясък и камъни, където след залез-слънце уж не трябваше да идва никой, но всъщност по-рано от това рядко го използваша; бунище от цигарени фасове, смачкани кутии от бира, празни пликчета от храна и понякога — каква гадост! — смачкани презервативи, разпилени по земята като цилиндрични медузи. Тази вечер брегът беше претъпкан — целият покрит с одеяла и плажни столове, просмукан с миризмата на препарати за отблъскване на комари и пиячка.

Хедър затвори очи и вдиша. Това беше миризмата на „Паника“ — миризмата на *лятото*. Съвсем до водата избухна внезапен взрив от цветове и звуци, разнесоха се високи смехове, фишеци. На бързо примигващите зелени и червени искри Хедър зърна Кейтлин Фрост и Шейна Ламбърт, които се смееха, превити надве, докато Патрик Кълбърт се мъчеше да запали още бомбички.

Чувстваше се странно. Завършиха едва вчера — Хедър се ската от церемонията, тъй като майка ѝ, Криста, нямаше да дойде, а нямаше смисъл да се преструва, че блуждаенето през четири години задължителни часове е кой знае колко славно. Но вече ѝ се струваше, че от гимназията я делят години, сякаш всичко е било само един дълъг, с нищо незабележителен сън. „Може би — помисли си тя — това е, защото хората не се променят.“ Всички дни, от първия до последния, просто се бяха слели и сега щяха да бъдат всмукани в помпата на миналото.

В Карп никога не се случваше нищо. Нямаше изненади.

Гласът на Дигин отекна над тълпата:

— Дами и господа, имам едно съобщение за вас: няма да ходим на училище до края на лятото!

Започваше се. Всички заръкопляскаха и закрещяха одобрително. Разнесе се нов взрив от пукания — още фишеци. Намираха се на сред гората, на осем километра от най-близката къща. Можеха да вдигат шум, колкото си поискат.

Можеха да викат. Никой нямаше да ги чуе.

Хедър знаеше, че трябва да каже нещо окуражително на Нат — с Бишъп бяха дошли заради нея, за да ѝ окажат морална подкрепа. Бишъп дори беше направил плакат, на който пишеше: „Давай, Нат“. До думите беше нарисувал огромна фигура с кръг за глава и прави линии за труп и краиците — Натали разбра, че това е тя, защото фигурата носеше розова блуза — стъпила върху купчина пари.

— Нат защо не носи гащи? — осведоми се Хедър, когато видя рисунката.

— Може да ги е загубила по време на Скока — отвърна Бишъп и се обърна ухилен към Нат. Когато се усмихнеше така, очите му от тъмнокафяви придобиваха цвят на мед. — Не съм голям художник.

Хедър не искаше да говори за Мат пред Бишъп. Не понасяше начина, по който Бишъп завърташе очи, когато тя заговореше за гаджето си, сякаш току-що бе превключила радиото на някоя безвкусна популярна станция. Но най-накрая не се сдържа.

— Още го няма — каза тя тихо, така че да я чуе само Нат. — Съжалявам, Нат. Знам, че сега не е моментът... искам да кажа, дойдохме заради *теб*...

— Няма нищо — успокои я Нат и стисна ръката ѝ. Направи странна физиономия, сякаш някой я бе накарал да изгълта наведнъж цяла чаша лимонов сок. — Виж, Мат не те заслужава. Ясно ли е? Ти заслужаваш някой по-добър от него.

Хедър почти се засмя.

— Ти си моята най-добра приятелка, Нат — каза тя. — Не трябва да ме лъжеш.

Нат поклати глава.

— Сигурна съм, че скоро ще дойде. Играта ще започне всеки момент.

Хедър си провери телефона за стотен път. Нищо. Беше го заредила на няколко пъти, а освен това го беше изключила и включила наново, просто за да е сигурна, че работи.

Гласът на Дигин отново загърмя:

— Правилата на „Паника“ са прости. Всеки може да участва. Но само един ще спечели.

После обяви джакпота.

Шейсет и седем хиляди долара.

Хедър имаше усещането, че някой я е ударил в корема. Шейсет и седем хиляди. Навярно най-големият джакпот в историята на играта. Тълпата зашумя — сумата премина през събралите се като електрически ток и заподскача от уста на уста. „Мамка му, човек, трябва да си луд, ако не играеш.“ Нат изглеждаше така, сякаш току-що е изяла голяма лъжица сладолед.

Дигин продължи, без да обръща внимание на шума, и обясни правилата — половин дузина състезания, които щяха да се проведат по различно време през лятото, в условията на най-строга тайна; елиминации след всеки кръг; индивидуални изпитания за всеки състезател, успял да преодолее полуфинала — но никой не го слушаше. Хедър гледеше „Паника“ от осмокласничка. Можеше да произнесе тази реч и сама.

Сумата — шейсет и седем хиляди — се обви около сърцето ѝ и го стисна. Неволно си помисли за всичко, което можеше да направи с тези пари. Помисли си колко далеч може да стигне, какво може да купи, колко дълго може да живее. На колко километра от Карп може да се отдалечи.

Но не. Не можеше да изостави Мат. Мат каза, че я обича. Той беше нейният план. Хватката около сърцето ѝ се поотпусна и Хедър усети, че отново диша.

Застанала до нея, Натали изхлузи дънковите си шорти и изрита обувките си.

— Можеш ли да повярваш? — възкликна тя.

Съблече си ризата и потрепери на вятъра. Хедър не можеше да повярва, че бе настояла да носи тези смешни бикини, които щяха да се смъкнат в мига, в който разцепеше водата. Но когато го каза на Натали, тя само се разсмя. Може би това щеше да ѝ донесе допълнителни точки, пошегува се приятелката ѝ.

Такава си беше Натали: упорита. И суетна. Хедър все още не разбираше защо изобщо реши да участва в играта. Нат се боеше от всичко.

Някой — вероятно Били Уолъс — подсвирна.

— Хубав задник, Велес.

Нат не му обърна внимание, но Хедър разбра, че е чула и се преструва на недоволна. Зачуди се какво щеше да каже Били Уолъс, ако тя се опиташе да облече подобна ивичка плат. „Ау! Какъв размер само! Имаш ли разрешително да разнасяш това нещо насам-натам, Хедър?“

Но Мат я обичаше. Мат смяташе, че е хубава.

Шумът на плажа стана по-силен, превърна се в рев: подсвирквания и крясъци, хора, които размахваха ръчно изработени плакати и знамена, фишеци, които избухваха така, сякаш гърмяха оръдия — и Хедър разбра, че е време. Всеки момент щеше да чуе свирката.

„Паника“ щеше да започне.

Точно тогава Хедър го видя. Тълпата се раздели за малко и тя го зърна: усмихваше се, говореше с някого. После тълпата се размести и тя вече не го виждаше.

— Тук е. Нат, той е *тук*!

— Какво? — Нат вече не ѝ обръщаше внимание.

Гласът на Хедър секна в гърлото ѝ. Защото тълпата отново се бе разделила точно когато тя тръгна към него, сякаш насочвана от гравитацията. В гърдите ѝ се надигаше облекчение. Имаше възможност да оправи нещата, да *направи* нещата по правилния начин, поне веднъж. И в тази секунда Хедър видя, че той говори с Делони О’Брайън.

Не просто говореше с нея. Шепнеше ѝ.

А после: целуна я.

Чу се свирката, остро и пронизително, като вик на непозната птица в ненадейната тишина.

Хедър стигна до върха точно когато Дерек Клийг застана в стартова позиция и се хвърли във въздуха. Тялото му се изкриви и той изкрещя. След няколко секунди падна във водата и хората закрещяха победоносно.

Натали бе прилекнала на около метър от ръба с пребледняло лице. За секунда Хедър си помисли, че я чува как брои. После Нат се

обърна и започна да примигва, сякаш се опитваше да фокусира лицето на Хедър. Отвори уста и я затвори.

Сърцето на Хедър биеше бързо и силно.

— Ей, Нат — каза тя точно когато Натали се изправи.

— Какво правиш, по дяволите? — попита троснато Натали.

Сега Хедър усети всичко изведнъж: болката в ръцете и бедрата си, болката в пръстите си, остроото щипане на вятъра. Натали изглеждаше бясна. Трепереше, макар че това може би се дължеше на студа.

— Ще скоча — заяви Хедър и докато го изричаше, осъзна колко глупаво звучи — колко глупаво *беше*. Помисли си, че ще повърне.

„Ще викам за теб“ — така беше казала на Натали. Испита вина, която запулсира у нея редом с гаденето. Но гласът на Мат заглушаваше всичко друго. Гласът на Мат, под който се подаваха влажните петна над леглото ѝ; глухото туптене на музика от парка; миризмата на трева и цигари; смях, а по-късно и нечий кръсък: „Ти, тъп...“

— Не можеш да скочиш — промълви Нат, все още без да откъсва поглед от нея. — Аз ще скоча.

— Ще скочим заедно — отговори Хедър.

Натали направи две крачки напред. Хедър забеляза, че свива и отпуска юмруците си почти ритмично. Стискане, отпускане. Стискане, отпускане. Три пъти.

— Защо го правиш?

Въпросът беше почти шепот.

Хедър не можеше да отговори. Дори не знаеше причината, не точно. Всичко, което знаеше — всичко, което чувстваше, — беше, че това е последната ѝ възможност.

Затова просто каза:

— Ще скоча сега. Преди да съм се уплашила.

Обърна се към водата и тогава Натали посегна към нея, сякаш искаше да я дръпне обратно. Но не го направи.

Хедър испита чувството, че скалата под нея е започнала да се движи, да подскача като кон, който иска да я хвърли. Внезапно се ужаси, че ще загуби равновесие и ще се изтърколи по скалистия склон, че ще си разбие главата в плитчините.

Паника.

Тръгна напред с малки колебливи стъпки, но въпреки това стигна до брега прекалено бързо.

— Представи се! — изрева Дигин.

Под Хедър водата, черна като бензин, все още беше пълна с тела. Прииска ѝ се да изкрещи: „Махайте се, махайте се, ще ви ударя!“, но не можеше да продума. Не можеше дори да си поеме въздух. Струваше ѝ се, че някой е притиснал дробовете ѝ между два камъка.

И изведнъж вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за Крис Хайнц, който преди четири години изпи една пета от бутилка водка, преди да скочи, и се спъна. Шумът, с който главата му се разби в скалата, беше деликатен, почти като от счупване на яйце. Хедър си спомни как всички хукнаха през гората, спомни си тялото му, разбито и отпуснато, което лежеше полупотънало във водата.

— Кажи си името! — отново я подкани Дигин и тълпата поде скандирането: „Името, името, името!“

Тя отвори уста.

— Хедър — изграчи. — Хедър Нил.

Гласът ѝ се пречупи, а вятърът го блъсна обратно.

Скандирането все още продължаваше: „Името, името, името!“ А после: „Скачай, скачай, скачай!“

Вътрешностите ѝ бяха побелели, пълни със сняг. В устата си усещаше лек вкус на бълвоч. Пое си дълбоко въздух. Затвори очи.

Скочи.

СЪБОТА, 25 ЮНИ

ХЕДЪР

Хедър никога не беше съжалявала за нищо толкова много, колкото за това решение, което взе на брега — да участва в играта. През следващите дни то започна да ѝ се струва като някаква лудост. Може би бе вдишала прекалено много алкохолни изпарения на брега. Може би това, че видя Мат с Делони, я бе тласнало към временна психоза. Такива неща се случваха, нали така? Адвокатите не градяха ли цяла защита въз основа на такива твърдения, когато някой откачеше и насечеше бившата си жена на парчета с брадва?

Хедър обаче беше прекалено горда, за да се откаже. А датата на първото официално предизвикателство приближаваше все повече. Въпреки че раздялата с Мат ѝ вдъхваше желание да се скрие някъде и да си остане там, въпреки че правеше всичко по силите си да избягва всеки, който я познаваше дори бегло, новините бяха стигнали до нея: водните кули до Копак бяха нашествени. Някой бе изписал с боя на тях дата и час. Събота. Залез-слънце.

Съобщение и покана за всички участници.

Хедър се движеше колкото се може по-бавно; прекарваше вечерите си свита на дивана пред телевизора със сестра си Лили; изключваше си телефона, когато не го проверяваше натрапчиво за съобщение от Мат. Не искаше да се разправя с Бишъп, който щеше да ѝ изнесе лекция и да ѝ каже, че Мат и бездруго е идиот. Натали пък цели три дни се държа студено, преди най-накрая да признае, че вече не ѝ се сърди толкова.

Времето течеше бързо, летеше, сякаш животът бе лента, поставена в режим на бързо превъртане.

Най-накрая дойде събота и тя не можеше да продължи да бяга от действителността.

Дори не ѝ се наложи да се измъква тайно от къщи. По-рано същата вечер майка ѝ и вторият ѝ баща, Бо, бяха отишли в някакъв бар в Анкрам, което означаваше, че няма да се довлекат до къщи преди полунощ или може би в неделя следобед — с помътнели очи, вонящи на дим, най-вероятно изгладнели и в лошо настроение.

Хедър направи чийзбургер за Лили, която го изяде в намусено мълчание пред телевизора. Косата на сестра ѝ беше разделена точно по средата, пригладена и събрана в стегнат кок на тила. Отскоро я носеше така и приличаше на старица, прикована в тялото на единайсетгодишна.

Лили не ѝ говореше и Хедър не знаеше защо, но нямаше достатъчно енергия, за да се разтревожи. Сестра ѝ си беше такава: в един момент сърдита, а в следващия усмихната. Напоследък клонеше повече към *сърдитото*, а освен това беше и по-сериозна, много внимаваше как се облича и какви прически си прави, беше станала потиха, по-рядко избухваше в такъв смях, че млякото да запряска от носа ѝ. Вече не молеше Хедър толкова често да ѝ прочете приказка преди лягане. Но Хедър смяташе, че сестричката ѝ просто расте. Човек нямаше на какво толкова да се усмихва в Карп. В мобилния парк^[1] „Фреш Пайнс“ *определено* нямаше за какво да се усмихваш толкова.

И все пак изпитваше лека болка в гърдите. Липсваше ѝ старата Лили: ръце, лепкави от кутията с газирана напитка „Доктор Пепър“, мирисът на дъвка от дъха ѝ, вечно несресаната коса и винаги изцапаните с петна очила. Липсваха ѝ разширените в тъмното очи на Лили, когато малката се обръщаше на една страна към нея и прошепваше: „Разкажи ми приказка, Хедър“.

Но така вървеше животът. Еволюция, предполагаше Хедър. Редът на нещата.

В седем и трийсет часа вечерта Бишъп ѝ изпрати есемес, че е на път към нея. Лили се беше прибрала в Ъгъла, както Хедър наричаше спалнята им: тясна стая без никакво място, в която двете легла бяха притиснати едно до друго. Имаше скрин без едно краче, който се разклащаше силно при всяко отваряне; нащърбена лампа, нощно шкафче, по което бяха останали лъскави петна; навсякъде се виждаха разпилени дрехи, като снежни преспи.

Лили лежеше в тъмното, вдигнала одеялата до брадичката си. Хедър реши, че спи, и тъкмо се канеше да затвори вратата, когато Лили се обърна към нея и се надигна на лакът. На лунната светлина, която нахлуваше през мръсния прозорец, очите ѝ приличаха на излъскани топчета за игра.

— Къде отиваш? — попита тя.

Хедър си проби път покрай кълбо от дънки и пуловери, белъо и приборани един в друг чорапи и седна на леглото на сестра си. Радваше се, че Лили не спи. Радваше се и че е решила все пак да ѝ проговори.

— Бишъп и Нат ще ме вземат — каза тя, избягвайки да отговори на въпроса. — Ще повисим малко навън.

Лили отново се отпусна в леглото и се сгуши в одеялата си. За около минута не каза нищо. А после попита:

— Ще се върнеш ли?

Хедър почувства стягане в гърдите. Наведе се и докосна с ръка главата на Лили. Сестричката ѝ рязко се дръпна.

— Защо ми задаваш този въпрос, козленце?

Лили не отговори. За няколко минути Хедър продължи да седи там. Сърцето ѝ препускаше бясно и тя се чувстваше безпомощна и сама в мрака. А после чу равномерното дишане на Лили и разбра, че сестра ѝ е заспала. Наведе се и я целуна по главата. Кожата на Лили беше гореща и влажна и на Хедър ѝ се прииска да се пъхне в леглото до нея, да я събуди и да се извини за всичко: за мравките в кухнята и за мокрите петна по тавана, за миризмата на пушек и крясъците отвън, за майка им Криста и втория им баща Бо, за жалкия живот, в който бяха напъхани — живот, тесен като консервна кутия.

Но чу леко надуване на клаксон отвън, затова стана и затвори вратата след себе си.

Винаги можеше да разбере, че идва Бишъп — подсказваше ѝ го звукът от колите му. Някога баща му имаше автомобилен гараж и Бишъп беше маниак на тема коли. Много го биваше да майстори разни неща. Преди няколко години направи на Хедър роза с листчета от мед, стоманено стъбло и гайки вместо тръни. Все си играеше с ръждясали парчета от вехтории, които прибираще от бог знае къде. Последната му играчка беше „Льо Сабър“ с двигател, който звучеше като старец, опитващ се да изкашля тока за колан.

Хедър седна на мястото до шофьора. Натали се взеше отзад. Странно, но тя винаги настояваше да седи точно по средата, в центъра, дори ако в колата нямаше друг човек. Беше казала на Хедър, че не обича да избира лявата или дясната страна, защото винаги изпитва чувството, че си играе с живота си. Хедър ѝ бе обяснявала милион пъти, че е по-опасно да седи в средата, но Нат не я слушаше.

— Не мога да повярвам, че ме въвлякохте в тази история — каза Бишъп, когато Хедър се качи в колата. Валеше — онзи дъжд, който не толкова пада, колкото се вижда, като пара, издишвана от устата на някой великан. Нямаше смисъл от чадър или дъждобран — дъждът идваше от всички посоки наведнъж, влизаше под яките и ръкавите на ризите и се плъзгаше надолу по гърба.

— Моля те! — измърмори тя и стегна качулката си малко по-здраво. — Спри да се правиш на по-голям католик от папата. Още от самото начало гледаш играта.

— Да, но това беше, преди двете ми най-добри приятелки да решат да откачат и да се включат.

— Схванахме, Бишъп — обади се Нат. — Може ли да пуснеш малко музика?

— Не може, милейди — отвърна Бишъп, посегна към вдлъбнатината за чаши и подаде на Хедър едно „Слърпи“^[2] от „7-Илевън“. Синьо. Любимото ѝ. Тя отпи и усети приятен студ в главата. — Радиото се прецака. Работя по настройването...

Нат го прекъсна с драматичен стон:

— Не *отново*.

— Какво мога да кажа? Обичам нещата, които постоянно се нуждаят от поправки.

Той потупа волана и увеличи скоростта по магистралата. Лъскавият наддаде пронизителен протестен вой, последван от няколко силни трясъка и ужасяващо трекане, сякаш двигателят се разпадаше на части.

— Сигурна съм, че любовта ти *не* е споделена — рече Нат. Хедър се засмя и се почувства не толкова нервна.

Докато Бишъп отклоняваше автомобила от пътя и трополяха по тесния черен еднопосочен път, който минаваше по периферията на парка, фаровете му от време на време осветяваха табели „ЗАБРАНЕНО ВЛИЗАНЕТО БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ“. Половин дузина коли вече бяха спрели на алеята. Повечето се бяха доближили съвсем до гората и някои бяха почти изцяло погълнати от храсталака.

Хедър веднага зърна колата на Мат — стария джип втора ръка, който бе наследил от един чичо. Задната част на бронята беше облепена с полуразкъсани стикери, които той отчаяно се бе опитал да изтърка, сякаш се бе озовал наскоро огромна паяжина.

Спомни си първия път, когато двамата се разходиха безцелно с автомобила, за да отпразнуват факта, че след като го късаха три пъти, той най-накрая издържа изпита по кормуване. Тогава Мат спираше и тръгваше толкова ненадейно, та ѝ се стори, че може да повърне поничките, които ѝ бе купил. Но той беше толкова щастлив. Тя също.

През целия ден, през цялата седмица отчаяно се надяваше да го види и същевременно се молеше никога вече да не го срещне.

Ако Делони беше тук, наистина *щеше* да повърне. Не трябваше да пие слърпи.

— Добре ли си? — попита тихо Бишъп, когато слязоха от колата. За него Хедър открай време беше като отворена книга — тя и обичаше, и мразеше това у него.

— Добре съм — отвърна тя прекалено остро.

— Защо го правиш, Хедър? — попита той и сложи ръка на лакътя ѝ, за да я задържи. — Защо наистина го правиш?

Хедър забеляза, че носи съвсем същите дрехи като на последната им среща, на брега — избелялата синя тениска на „Лъки Чармс“, дънки, които бяха толкова дълги, че се подвиваха под петите на маратонките му „Конвърс“, — и се почувства леко раздразнена от това. Тъмнорусата му коса стърчеше във всички посоки изпод прастарата му шапка на „Форти Найнърс“. Но ухаеше приятно — един мирис, който бе типичен само за Бишъп, като вътрешността на чекмедже, пълно със стари монети и бонбони „Тик-так“.

За секунда Хедър си помисли дали да не му каже истината: когато Мат я заряза, за първи път разбра, че е пълно, абсолютно нищожество.

Но после той развали всичко.

— Моля те, кажи ми, че не е заради Матю Хепли.

И после дойде това, което се очакваше. Той завъртя очи.

— Стига, Бишъп!

Би го ударила с най-голямо желание. Само като чу името, гърлото ѝ се стегна.

— Тогава ми дай причина. Ти самата си казвала хиляди пъти, че „Паника“ е глупава.

— Нат влезе, нали? Нея защо не я поучаваш?

— Нат е глупачка — отвърна Бишъп, свали си шапката и си потърка главата. Косата му реагира така, сякаш я бе електрифицирал, и

веднага се изправи. Бишъп твърдеше, че неговата суперсила била електромагнитната коса. Единствената суперсила на Хедър като че ли беше удивителната способност да поддържа една яркочервена пъпка на лицето си по всяко време.

— Тя е една от най-добрите ти приятелки — напомни му Хедър.

— И какво от това? Пак е глупачка. Не дискриминирам идиотите, когато си подбирам приятелите.

Хедър не се сдържа и се разсмя. И Бишъп се усмихна толкова широко, че тя видя лекото застъпване на двата му предни зъба.

Бишъп отново нахлупи бейзболната си шапка и потуши бедствието, в което се бе превърнала косата му. Той беше едно от малкото й познати момчета, които бяха по-високи от нея. Дори и Мат беше висок точно колкото Хедър, метър и осемдесет. Понякога тя беше благодарна, а друг път ненавиждаше Бишъп. Струваше й се, че се опитва да докаже нещо, като расте по-висок. Докато навършиха дванайсет, двамата бяха еднакви на ръст, до сантиметър. В спалнята на Бишъп имаше поредица от стари чертички с молив на стената, която го доказваше.

— Аз залагам на теб, Нил — каза той с тих глас. — Искам да го знаеш. Не искам да играеш. Смятам, че играта е пълна тъпотия. Но залагам на теб.

Той обви ръка около рамото й, стисна го и нещо в тона му й напомни, че някога — струваше й се, че е било преди цяла вечност — за кратко беше влюбена до уши в него.

През първата си година в гимназията си размениха една непохватна целувка в задната част на кинокомплекса „Хъдзън“, макар че между зъбите на Хедър имаше заседнали пуканки, а после два дни си държаха хлабаво ръцете, ненадейно неспособни да си проговорят, въпреки че бяха приятели още от началното училище. А после той прекрати всичко и Хедър каза, че разбира, макар да не разбираше.

Не знаеше какво я накара да си спомни за това. Сега не можеше да си представи да се влюби в Бишъп. Той й беше като брат — брат, който все я дразнеше и постоянно изпитваше необходимост да й каже, когато види, че има пъпка. Която тя винаги имаше. Но само една.

Вече чуваше през дърветата слаба музика, прашенето и боботенето на гласа на Дигин, усилено от мегафона. Водните кули, надраскани с графити, и все още с бледия надпис „ОКРЪГ

КОЛУМБИЯ“ бяха ярко осветени отдолу. Кацнали на тънките си като релси крака, приличаха на огромни насекоми.

Не, на *едно* огромно насекомо с две закръглени стави от стомана. Защото дори отдалеч Хедър виждаше, че помежду им, на петнайсет метра във въздуха, е закачена тясна дървена дъска.

Този път изпитанието беше ясно.

По времето, когато Хедър, Нат и Бишъп стигнаха до мястото, на което се беше струпала тълпата, точно под кулите, лицето ѝ бе мокро и лъщеше от пот. Както обикновено атмосферата беше празнична — тълпата бе възбудена, неспокойна, макар че всички шепнеха. Някой бе успял да прокара камион през дърветата. Един прожектор, закачен за двигателя му, осветяваше кулите и единствената дървена дъска помежду им, както и мъглата от дъжд. От време на време просветваха цигари, а радиото на камиона свиреше — стара рок песен, която бучеше тихо, приглушена от ритъма на разговорите. Тази вечер трябваше да са по-тихи — намираха се недалеч от пътя.

— Обещай, че няма да ме зарежеш, става ли? — обади се Нат и Хедър се зарадва, че го казва; макар че това бяха съучениците ѝ — хора, които познаваше от цяла вечност, изведнъж се ужаси при мисълта, че може да се загуби в тълпата.

— Няма начин — обеща тя. Опита се да не се оглежда, но установи, че несъзнателно преброява тълпата с поглед и търси Мат. Видя група второкурсници, които се бяха скупчили наблизко и се смееха, и Шейна Ламбърт, която се бе увила в одеяло и държеше термос с нещо топло, сякаш бе дошла на футболен мач.

Учуди се, когато забеляза Вивиан Трейгър. Стоеше сама, малко настрана от тълпата. Косата ѝ беше сплетена на множество тънки плитчици, а многобройните ѝ пиърсинги блестяха матово на лунната светлина. Хедър никога не бе виждала Вив на нито едно събиране. Всъщност не я бе виждала да прави почти нищо друго, освен да бяга от часове и да сервира в ресторантчето на Дот. Поради някаква причина присъствието дори на Вив я накара да се почувства още по-тревожна.

— Бишъп!

Ейвъри Уолъс си проби път през тълпата и веднага се изстреля в ръцете му, сякаш току-що я бе спасил от невъобразима катастрофа. Хедър отклони глава, когато Бишъп се наведе и целуна Ейвъри.

Другото момиче беше високо само метър и петдесет и четири и когато застанеше до него, Хедър винаги се чувстваше като Веселия зелен великан от консервите с царевица на „Грийн Джайънт“.

— Липсваше ми — каза Ейвъри, когато Бишъп се отдръпна. Все още не бе удостоила Хедър дори с поглед — веднъж беше чула, че тя я нарича „скариденото лице“, и очевидно така и не ѝ бе простила. Всъщност Ейвъри донякъде наистина приличаше на скарита, цялата изопната и розова, така че Хедър не се чувстваше особено зле заради думите си.

В отговор Бишъп измърмори нещо. Хедър почувства, че ѝ се повдига, но едновременно с това беше и съкрушена. Никой не би трябвало да има право да е щастлив, когато ти си толкова нещастен, особено пък най-добрите ти приятели. Това трябваше да е закон.

Ейвъри се изкикоти и стисна ръката на Бишъп.

— Чакай да си донеса бирата, става ли? Веднага се връщам. Не мърдай оттук.

Обърна се и изчезна.

Бишъп незабавно вдигна глава и погледна към Хедър.

— Не го казвай.

— Какво? — вдигна ръце Хедър.

Бишъп забодя пръст в лицето ѝ.

— Знам какво си мислиш — рече той и сръга Нат. — Ти също.

Нат докара на лицето си най-невинната си физиономия.

— Не е честно, Маркс! Просто си мислех какъв прекрасен аксесоар е тя. Толкова е малка и удобна.

— Идеалният протектор за джоб — съгласи се Хедър.

— Добре, добре — Бишъп много убедително се правеше на сърдит. — Стига толкова.

— Това е комплимент! — възрази Нат.

— Казах, стига.

Но след минутка той се наклони към тях и прошепна:

— Не мога да я държа в джоба си, нали разбирате. Хапе. — Устните му се удариха в ухото на Хедър — по случайност, сигурна беше — и тя се разсмя.

Тежестта от нерви в стомаха ѝ се поразнесе. Но после някой спря музиката и тълпата застана неподвижна и много тиха, и Хедър разбра,

че ще започне. Изведнъж почувства студ, който парализираше цялото ѝ тяло, сякаш дъждът се бе втвърдил и замръзнал по кожата ѝ.

— Добре дошли на второто предизвикателство! — избоботи Дигин.

— Майната ти, Роджърс! — изкрещя някакво момче, разнесоха се дюдюкания и тук-таме смехове. Още някой се обади:

— Тихо.

Дигин се престори, че не е чул.

— Това е изпитание за смелост и равновесие...

— И трезвеност!

— Пич, със сигурност ще падна.

Още смях. Хедър не можеше дори да се усмихне. До нея Натали мърдаше неспокойно — въртеше се наляво-надясно, пипаше се по ханша. Хедър дори не можеше да попита какво прави.

Дигин продължаваше с речта си:

— А също така и изпитание за бързина, защото времето на всички участници ще се засича...

— Боже господи, свършвай!

Най-накрая Дигин си изпусна нервите. Откъсна мегафона от устата си.

— Майната ти, Лий, *млъквай!*

Това предизвика нов взрив от смях. На Хедър всичко ѝ се струваше изкривено, сякаш гледаше филм, чийто звук изоставаше с няколко секунди от действието. Сега не можеше да спре да наблюдава — към тази самотна дъска, само няколко сантиметра дърво, закачено на петнайсет метра над земята. Скокът беше традиция, повече за забавление, отколкото за нещо друго. Просто гмуркане във водата. Това обаче щеше да е гмуркане към твърдата земя. Паднеше ли, нямаше шанс да оцелее.

За миг сред тълпата се възцари смут, когато двигателят на камиона спря. Всичко потъна в мрак и няколко души изкрещяха протестиращо. Когато след няколко секунди двигателят отново се включи, Хедър видя Мат: стоеше в светлината на фаровете и се смееше, пъхнал ръка отзад в дънките на Делони.

Стомахът ѝ се сви. Странно, но точно защото бе заврял ръка плътно до задника на Делони — ѝ прилоша повече дори от това, че ги видя заедно. Нея никога не я бе докосвал по този начин. Дори се беше

оплаква, че двойките, които стоят така, с ръката на момчето до задника на момичето, трябва да ги гръмнат.

Може би е мислел, че Хедър не е достатъчно хубава. Може би се е срамувал от нея.

Може би просто е лъгал, за да пощади чувствата ѝ.

Може би изобщо не го е познавала.

Тази мисъл я изпълни с ужас. Ако не познаваше Мат Хепли — момчето, което някога ѝ ръкопляска, след като тя изреди на един дъх цялата азбука, което веднъж дори видя, че има малко менструална кръв отпред на белите си шорти, но не го направи на въпрос и се престори, че не му е гадно, — тогава значи не можеше да се надява, че познава всички тези хора и знае на какво са способни.

Ненадейно забеляза, че се е възцарила тишина, пауза в потока на смеха и разговорите, сякаш всички си бяха поели въздух наведнъж. И осъзна, че Ким Холистър излиза на дъската високо над главите им с ужас, изписан на мъртвешки бялото лице, и че състезанието е започнало.

Изминаха четирийсет и седем секунди, преди Ким да пресече. Влачеше се съвсем бавно и винаги държеше десния си крак пред левия. Когато стигна до втората водна кула, на сигурно място, тя я прегърна за миг с две ръце и тълпата долу издиша като един човек.

После Феликс Харт зае мястото на Ким: той измина пътя още по-бързо, с късите отсечени стъпки на акробат. След него Мърл Трейси. Още преди да е завършил опасното пресичане, Дигин вдигна мегафона и изрева следващото име.

— Хедър Нил! Хедър Нил, на сцената!

— Късмет, шоколадче Хийт^[3]! — пожела ѝ Натали. — Не поглеждай надолу.

— Благодаря — отговори автоматично Хедър, макар че съветът ѝ се стори абсурден. Когато си на височина петнайсет метра във въздуха, накъде другаде можеш да гледаш, освен надолу?

Струваше ѝ се, че се движи в абсолютна тишина, макар да знаеше, че това не е много вероятно — Дигин за нищо на света не можеше да си откъсне устата от този глупав мегафон. Просто ѝ се струваше така, защото беше уплашена — уплашена, но все още мислеше, глупаво и нещастно, за Мат и се питаше дали в този момент я гледа, все още заврял ръка отзад в дънките на Делони.

Започна да се катери по стълбата, подпряна на едната страна на източната водна кула, и скованите ѝ пръсти започнаха да се местят по студения хлъзгав метал. Мина ѝ през ума, че в момента той сигурно ѝ гледа задника и опипва задника на Делони, и това наистина беше извратено.

После се сети, че всеки може да ѝ види задника, и за миг се паникьоса, докато се питаше дали линиите на бикините ѝ се забелязват през дънките, защото не можеше да понася прашки и не разбираше момичетата, на които им харесваше.

Вече беше на средата на стълбата, когато ѝ хрумна още нещо: ако се притеснява толкова за линиите на бельото си, всъщност не може да е наистина уплашена от височината. За първи път започна да се чувства по-уверена.

Дъждът обаче беше проблем. Стъпенките под пръстите ѝ се плъзгаха. Капките замъгляваха зрението ѝ и караха подметките на маратонките ѝ да се хлъзгат. Когато най-накрая стигна до малкия метален ръб, който обикаляше периферията на водохранилището, и се изправи, страхът се върна с цялата си сила. Нямаше за какво да се хване — зад гърба ѝ имаше само гладък мокър метал. Всичко друго наоколо беше въздух. Само няколко сантиметра разделяха живота и смъртта.

От стъпалата към прасците ѝ се плъзна някакво туптене, вля се в дланите ѝ и за миг тя се уплаши не да не падне, а да не скочи, да не излети в тъмния въздух.

Премести се странично към дъската, притисна гръб с всички сили към резервоара и се помоли отдолу да не изглежда толкова уплашена, колкото се чувстваше.

Ако извикаше, ако се поколебаеше — всичко това щеше да се отчете като черна точка.

— Време е! — избоботи гласът на Дигин отдолу. Хедър знаеше, че трябва да тръгва, ако иска да остане в играта.

Насили се да се отдръпне от водохранилището и сантиметър по сантиметър започна да се придвижва по дъската, едва-едва прикрепена към ръба с помощта на няколко винта. Изведнъж си представи как дървото изпращява под тежестта ѝ, представи си дивото си фучене във въздуха. Но дъската издържа.

Хедър вдигна несъзнателно ръце, за да запази равновесие. Вече не мислеше за Мат и Делони, нито пък за Бишъп, който гледаше нагоре към нея. Не мислеше за нищо друго, освен за всичкият този разреден въздух, за ужасното парене в ходилата и прасците си, за нуждата да скочи.

Можеше да се движи по-бързо, ако вървеше нормално и местеше крак пред крак. Но не можеше да се застави да се отдели от дъската. Ако повдигнеше стъпалото си, подметката си, единия си пръст, щеше да падне — да залитне настрана и да умре. Осъзнаваше, че се е възцарила дълбока тишина, такова мълчание, че чуваше пръскането на дъжда, долавяше собственото си дишане, повърхностно и бързо.

Под нея блестеше ослепителна светлина — такава, каквато човек вижда в мига, преди да умре. Всички се бяха слели със сянката и за миг Хедър се уплаши, че вече е умряла, че се намира сам-самичка в малко празно пространство, от двете страни на което я очаква само безкрайно пропадане в мрака.

Продължи сантиметър по сантиметър, възможно по-бързо, без да повдига краката си.

А после изведнъж всичко свърши — беше стигнала до втората водна кула и установи, че е прегърнала водохранилището, точно както Ким преди малко. Притисна се към него и го остави да овлажни блузата ѝ. Долу се надигна ликуващ вик, през който обявиха следващото име: Рей Ханраха.

Главата на Хедър бучеше, в устата ѝ горчеше някакъв метален вкус. Свърши. Задачата приключи. Изведнъж почувства, че ръцете ѝ са безполезни. Заслиза тромаво по стълбата с омекнали от облекчение мускули. Когато ѝ оставаше само около метър, се пусна и залитна две крачки, преди да се изправи. Хората започнаха да посягат, да я стискат за рамото, да я потупват по гърба. Хедър не знаеше дали се е усмихнала, или не.

— Беше невероятна! — извика Нат, когато си проби път през тълпата. Приятелката ѝ почти не усети ръцете ѝ около врата си. — Страшно ли е? Откачи ли от ужас?

Хедър поклати глава. Знаеше, че хората още я наблюдават.

— Мина бързо — каза тя. Веднага щом изрече думите, се почувства по-добре. Свършено беше. Сега стоеше в средата на цяла

тълпа. Въздухът миришеше на мокра вълна и цигарен дим. Плътен. Истински.

— Четирийсет и две секунди! — съобщи гордо Натали. Хедър дори не беше чула, че са оповестили времето ѝ.

— Къде е Бишъп? — попита тя.

Сега започваше да се чувства добре. Обземаше я някакво бълбукащо въодушевление. Четирийсет и две секунди! Не беше лошо.

— Беше точно зад мен...

Нат се обърна да огледа тълпата, но фаровете на камиона превръщаха всички присъстващи в силуети — фигури, нахвърляни с тъмна четка.

Избухнаха нови аплодисменти. Хедър вдигна глава и видя, че Рей вече е минал. Гласът на Дигин отекна глухо:

— Двайсет и две секунди! Рекорд до този момент!

Хедър преглътна киселия вкус в устата си. Ненавиждаше Рей Ханраха. В седми клас, когато тя още нямаше цици, той окачи на шкафчето ѝ един спортен сутиен и разпространи слух, че вземала лекарства, за да се превърне в момче.

— Вече поникнаха ли ти косми на брадичката? — питаше той, когато се разминаваха по коридорите.

Остави я на мира чак когато Бишъп заплаши да каже на ченгетата, че Люк Ханраха продава трева от работното си място в „Пепе“, като мушва торбичките под пицата, когато клиентите поискат „допълнително риган“. Нещо, което Люк наистина правеше.

После дойде ред на Зев Келър. Хедър забрави да се оглежда за Бишъп. Прикована на мястото си, наблюдаваше как Зев излиза на дъската. Сега, когато бе здраво стъпила на земята, гледката ѝ се струваше почти красива: меката омара на дъжда, протегнатите ръце на Зев, черната му фигура, очертана на фона на облаците. Рей не беше слязъл по стълбата. Навярно и той гледаше, макар че се бе преместил зад водохранилището и не се виждаше.

Случи се за част от секундата: Зев се наклони на една страна, загуби равновесие и започна да пада. Хедър чу вика, който излезе от собствената ѝ уста. Почувства как сърцето ѝ подскача чак до небцето и в тази секунда, докато той диво размахваше ръце, разкривил уста във вик, тя си помисли: „От сега нататък нито един от нас няма да бъде същият“.

А после, също толкова бързо, Зев си възвърна контрола. Върна левия си крак обратно на дъската и тялото му спря да се люшка неконтролируемо от дясно наляво като повредено махало. Той се изправи.

Някой изкрещя името му. А после аплодисментите започнаха и станаха гръмотевични, докато Зев несигурно изминаваше последния оставащ метър. Никой не чу времето, което изкрещя Дигин. Никой не обърна внимание на Рей, докато слизаше по стълбата.

Веднага щом стъпи на земята, Зев се хвърли към Рей. Беше по-дребен и по-слаб от него, но го сграбчи изотзад и движението беше неочаквано. Само след секунда Рей лежеше на земята с лице в пръстта.

— Ти, шибан задник такъв! Ти хвърли нещо по мен.

Зев вдигна юмрук; Рей се извъртя и го отблъсна от себе си.

— Какви ги дрънкаш?

Рей се изправи със залитане на крака. Силният лъч на прожектора осветяваше лицето му. Навярно си бе порязал устната на някой камък. Кървеше. Изглеждаше зъл и грозен.

И Зев се изправи. Очите му бяха обезумели — черни и изпълнени с омраза. Тълпата стоеше замръзнала и Хедър отново си помисли, че може да чуе дъжда, едновременноното разбиване на стотици хиляди капки. Всичко висеше във въздуха, готово да падне.

— Не лъжи! — изръмжа Зев. — Ти ме удари в гърдите. Искаше да падна.

— Ти си луд — отсече Рей и понечи да се обърне.

Зев го нападна. После и двамата пак се свлякоха на земята, а тълпата изведнъж се люшна напред. Всички крещяха, някои се бутаха, за да виждат по-добре, други се хвърлиха към момчетата, за да ги разтърват. Хедър се озова притисната от всички страни. Усети на гърба си нечия ръка и едва не падна. Инстинктивно посегна към ръката на Нат.

— Хедър! — лицето на приятелката ѝ беше бяло, уплашено. Ръцете им се разделиха и Нат се свлече напред сред хаоса от едва видими тела.

— Нат!

Хедър си проправи с лакти път сред тълпата. Сега беше благодарна, че е толкова едра. Нат се опитваше да стане и когато Хедър се добря до нея, тя изкрещя от болка.

— Глезенът ми! — извика паникьосана и стисна крака си. — Някой ми стъпи на глезена!

Хедър посегна към нея, а после почувства ръка на гърба си. Този път натискът беше преднамерен, силен. Опита се да се извърне, за да види кой я е бутнал, но преди да успее, се озова на земята с лице в калта. Нечии крака разбълникаха пръстта и опръскаха лицето ѝ. За миг Хедър се зачуди дали това — кипящата тълпа, втурването напред — не е част от предизвикателството.

Усети някакво разпръсване в тълпата, частично освобождаване на напрежението.

— Хайде!

Тя се изправи и пхна ръка под мишницата на Нат.

— *Боли!* — промълви приятелката ѝ и примигна, за да прогони сълзите си. Но Хедър я изправи на крака.

А после между дърветата ненадейно прогърмя глас, оглушителен и изопачен:

— Стойте на място, всички до един...

Ченгета.

Всичко се превърна в хаос. През насъбралото се множество преминаха лъчи от прожектори и лицата, които осветяваха, побеляваха и замръзваха; хората бягаха, блъскаха се, за да се махнат, изчезваха в гората. Хедър преброи четири ченгета; едно от тях беше притиснало някого към земята. Тя не видя кого. Устата ѝ беше суха и сякаш пълна с тебешир, мислите ѝ — в безпорядък. Качулката ѝ беше изцапана с кал, а в гърдите ѝ се процеждаше студ.

Бишъп беше изчезнал. Колата беше на Бишъп.

Кола. Трябваше да се махнат — или да се скрият.

Без да пуска ръката на Нат, Хедър се опита да я дръпне напред, но приятелката ѝ се препъна. Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Не мога — промълви тя.

— Трябва! — настоя Хедър, обзета от отчаяние. Къде беше Бишъп, по дяволите? Тя се наведе и обви ръка около кръста на Нат. — Облегни се на мен.

— Не мога — повтори Нат. — Много боли.

А после отнякъде изневиделица изникна Додж Мейсън. Озова се до тях съвсем неочаквано и без да спре или да помоли за разрешение,

също обви с ръка кръста на Нат, така че двамата да я носят. Нат нададе кратък вик от изненада, но не се възпротиви.

Хедър беше готова да целуне Додж.

— Хайде! — подкани ги той.

Залитайки, тримата влязоха в гората. Вървяха колкото се може по-бързо, за да се отдалечат от гърмящите гласове от мегафоните, от крясъците и от светлините. Беше тъмно. Додж бе извадил мобилния си телефон. От него се излъчваше слаба синя светлина и осветяваше подгизналите листа под краката им, мократа папрат и грубите клони на покритите с мъх дървета.

— Къде отиваме? — прошепна Хедър. Сърцето ѝ биеше силно. Нат почти не можеше да стъпва на левия си крак, така че на всяка втора стъпка се облягаше тежко на приятелката си.

— Трябва да изчакаме, докато се разкарат ченгетата — отговори Додж задъхано.

На стотина метра зад водните кули се издигаше тясна помпена станция, сгушена сред дърветата. Хедър чу през стените бръмченето на механизмите вътре, когато спряха и Додж натисна с рамо вратата. Не беше заключено.

Вътре миришеше на плесен и метал. Единственото помещение бе заето почти изцяло от два големи резервоара, имаше и различни ръждясали електрически приспособления; въздухът бе изпълнен с постоянно механично бръмчене, като шум от хиляди щурци. Вече не чуваха крясъците откъм гората.

— Исусе Христе!

Нат издиша с усилие и с няколко маневри успя да се отпусне на земята. Изпъна левия си крак пред тялото и потръпна.

— Боли.

— Вероятно си го навехнала — отсъди Додж. И той седна, но не прекалено близо.

— Кълна се, че чух как някой го счупи.

Нат се приведе и започна да опипва кожата около глезена си. Пое си рязко въздух.

— Остави го, Нат — обади се Хедър. — Ще му сложим лед веднага щом можем.

Беше ѝ студено и изведнъж се почувства изтощена. Възбудата, която изпита от успешното изпълнение на предизвикателството, се бе

изпарила. Беше мокра, гладна и последното, което искаше, бе да прекара част от нощта в някаква тъпа помпена станция. Извади телефона си и написа съобщение на Бишъп: „Къде си?“

— Откъде знаеш за това място? — обърна се Нат към Додж.

— Открих го онзи ден — отговори момчето. — Разузнавах. Ще имате ли нещо против, ако запаля?

— Май че да — отговори Хедър.

Додж вдигна рамене и върна цигарите в якето си. Остави мобилния си телефон навън, на пода, така че силуетът му беше леко оцветен в синьо.

— Благодаря — избъбри Нат. — Че ми помогна. Това беше наистина... Искам да кажа, нямаше нужда.

— Няма проблем — отговори Додж. Хедър не можеше да види лицето му, но гласът му звучеше странно, сякаш се задушаваше.

— Искам да кажа, никога преди дори не сме говорили... — Може би осъзнала, че звучи грубо, гласът на Нат заглъхна.

За миг се възцари тишина. Хедър изпрати второ съобщение до Бишъп.

„К’во ста’а, мамка му?“

Додж внезапно каза:

— Говорихме. Веднъж. На тържеството по посрещането миналата година. Ти ме нарече Дейв.

— Така ли? — изкикоти се нервно Нат. — Колко глупаво! Сигурно съм била пияна. Помниш ли, Хедър? Обърнахме онези гадни чашки.

— Ммм. — Хедър все още стоеше права. Облегна се на стената, заслушана в шума на дъжда, който сега трополеше малко по-силно. Помъчи се да чуе под него шума от продължаващите крясъци. Не можеше да повярва, че Бишъп още не е отговорил на съобщението ѝ. Той винаги отговаряше незабавно на нейните есемеси.

— Както и да е, аз съм глупачка — казваше Нат. — Това ще го потвърди всеки. Не е възможно да съм забравила име като Додж, нали така? Ще ми се и аз да имах готино име.

— Аз харесвам името ти — рече тихо Додж.

Хедър почувства през тялото ѝ да преминава остра болка. В гласа на Додж долови познат копнеж, приглушена нотка — и разбра, мигновено и без съмнение, че Додж харесва Натали.

За секунда ѝ се стори, че я обзема сляпа завист, и това чувство я сграбчи от всички страни. Разбира се. Разбира се, че Додж харесваше Нат. Тя беше хубава, постоянно се кикотеше, беше дребничка и сладка, като животинче, което се подава от чантата ти. Като Ейвъри.

Съпоставката изникна в ума ѝ неочаквано и Хедър побърза да забрави за нея. Ейвъри не я интересуваеше, дали Додж харесва Нат — също не я интересуваеше. Не ѝ влизаше в работата.

И все пак мисълта продължаваше да удря вътре в нея като барабан, като постоянното трополене на дъжда: никой никога няма да я обича.

— Как мислиш, колко дълго ще трябва да чакаме? — попита Нат.

— Не остана много — отговори Додж.

Няколко минути тримата продължиха да седят мълчаливо. Хедър знаеше, че трябва да започне разговор, но се чувстваше прекалено уморена.

— Искан ми се да не беше толкова *тъмно* — обади се Нат и се размърда. Хедър разбра по гласа ѝ, че става нетърпелива.

Додж се изправи.

— Чакайте тук — каза той и безшумно се измъкна навън.

Възцари се мълчание, нарушавано само от металическо трополене — нещо се движеше през тръбите — и съскането на водата по покрива.

— Ще отида в Ел Ей — рече неочаквано Натали. — Ако спечеля.

Хедър се извърна към нея. На лицето на Нат се бе изписало войнствено изражение, сякаш очакваше приятелката ѝ да я обсипе с подигравки.

— Защо? — попита Хедър.

— Заради сърфистите — отговори Нат и завъртя очи. — Холивуд, глупаче. Ти за какво си мислиш?

Хедър се приближи и клекна до нея. Нат открай време казваше, че иска да стане актриса, но Хедър никога не си бе помисляла, че говори сериозно — не достатъчно сериозно, за да го направи, и определено не достатъчно сериозно, за да влезе в „Паника“ заради това.

Но сега само я побутна с рамо.

— Обещай ми, че когато си богата и известна, няма да забравиш глупачето, което си познавала едно време.

— Обещавам — отвърна Нат. Въздухът наоколо леко миришеше на въглен. — Ами ти? Какво ще направиш, ако спечелиш?

Хедър поклати глава. Искаше да каже: „Ще бягам, докато ми се пръсне сърцето. Ще оставя много километри разстояние между себе си и Карп. Ще оставя старата Хедър в миналото, ще я изгоря и ще я превърна в пепел“. Вместо това вдигна рамене.

— Предполагам, че ще отида някъде. С шейсет и седем хилядарки мога да заредя много газ.

Нат поклати глава.

— Стига, Хедър — рече тихо тя. — Защо наистина се записва?

Изведнъж Хедър си помисли за Мат, как едва не му каза, че го обича, и ѝ се доплака.

— Ти знаеше ли? — попита най-накрая тя. — За Мат, имам предвид, и за Делони.

— Чух слух — отговори внимателно Нат. — Но не му повярвах.

— Чух, че тя... с него...

Не можеше да изрече думите. Знаеше, че навярно е малко превзета, особено в сравнение с Нат. Това я смущаваше и същевременно я караше да изпитва гордост: просто не виждаше кое му е толкова страхотното да се натискаш с някого по всички ъгли.

— В шибаната Ботаническа градина.

— Тя е курва — отвърна Нат с равен глас. — Обзалагам се, че ще го зарази с херпес. Или с нещо още по-лошо.

— По-лошо от херпес? — усъмни се Хедър.

— Сифилис. От него ставаш слабоумен. Дълбае дупки в мозъка, като швейцарско сирене.

Понякога Хедър забравяше, че Нат винаги може да я разсмее.

— Надявам се, че няма — продължи тя и успя да се усмихне. — Мат и бездруго не е толкова умен. Не мисля, че му се намира твърде много излишен мозък.

— Искаш да кажеш, надяваш се, че ще го зарази — поправи я Нат и имитира вдигане на чаша. — За сифилиса на Делони.

— Ти си луда — измърмори Хедър, но вече се смееше с глас.

Нат не ѝ обърна внимание.

— Дай боже да превърне мозъка на Мат Хепли в прекрасно полутечно сирене.

— Дано — съгласи се Хедър и вдигна ръка.

— Дано — и двете се престориха, че се чукват.

Хедър отново стана и се приближи до вратата. Додж още го нямаше; тя се зачуди какво прави.

— Мислиш ли... — започна Хедър и си пое дълбоко въздух. — Мислиш ли, че някой ще ме обикне някога?

— Аз те обичам — отговори Нат. — Бишъп те обича. Майка ти те обича.

Хедър направи физиономия и Натали настоя:

— Наистина те обича, Хедър, по свой начин. Лили също те обича.

— Вие не се броите — рече Хедър, а после осъзна как е прозвучало това и се разкикоти. — Не се обиждай.

— Не се обиждам — успокои я Нат.

Възцари се кратка тишина, а после Хедър рече:

— И аз ви обичам, нали знаеш. Без вас щях да откача. Сериозно говоря. Щяха да ме приберат в лудницата и не знам, сега щях да виждам извънземни в картофеното си пюре.

— Знам — каза Нат.

На Хедър ѝ се стори, че всичките години, откакто се познаваха, цялото им приятелство, се разгръща пред нея тук, в тъмното: онзи път, когато упражняваха целуване с възглавниците на дивана на майката на Нат; първия път, когато запалиха цигара и Натали повърна; всички тайни есемеси в час, написани с пръсти, които се движеха под бюрото и зад учебниците им. Всичко това беше нейно, нейно и на Нат, и всички тези години бяха сгушени в тях като руска матрьошка, която крие в себе си много други, все по-малки и по-малки.

Ненадейно задъхана, Хедър се обърна към Нат.

— Хайде да разделим парите — предложи тя.

— Какво? — примигна Нат.

— Ако някоя от нас спечели, хайде да ги разделим — каза Хедър и в същия миг осъзна, че е права. — Петдесет на петдесет. С трийсет хилядарки пак можем да заредим много газ.

За секунда Нат впери поглед в нея. После каза:

— Добре. Петдесет на петдесет. — И се разсмя. — Да си стиснем ли ръцете? Или кутретата?

— Вярвам ти — рече Хедър.

Най-после Додж се върна.

— Чисто е — каза той.

Двамата с Хедър застанаха от двете страни на Натали, за да я подкрепят, и тримата минаха под водните кули и излязоха на полянката, която съвсем доскоро гъмжеше от хора. Сега единствените следи от тълпата бяха боклуците: стъпкани фасове от цигари и марихуана, кърпи и няколко чадъра. Камионът все още беше паркиран в калта, но двигателят бе изключен. Хедър си помисли, че по-късно ченгетата ще го вземат на буксир. Тишината беше странна, а цялата сцена изглеждаше зловеща. На Хедър ѝ се стори, че всички са се стопили във въздуха.

Изведнъж Додж нададе вик.

— Чакай така за малко — каза той и остави Нат да се облегне на Хедър. Отдалечи се на около метър и вдигна нещо от земята — хладилна чанта. Когато насочи светлината от мобилния си телефон под ъгъл във вътрешността ѝ, Хедър видя, че вътре още има лед и бира.

— Джакпот — обяви Додж и се усмихна за първи път тази вечер.

Взе чантата и когато стигнаха до Магистрала 22, стъкми компрес с лед за глезена на Нат. Бяха останали три бири, по една за всеки, и тримата ги изпиха заедно край пътя, в дъжда, докато чакаха автобуса. Само след няколко глътки Нат се разкикоти, двамата с Додж започнаха да се майтапят как трябвало да изпуснат цигара, за да накарат автобуса да дойде по-бързо, и Хедър знаеше, че би трябвало да е щастлива.

Но на телефона на Бишъп все още ѝ отговаряше единствено гласовата поща. Мат и Делони навярно бяха заедно на някое топло, уютно и сухо местенце. А тя продължаваше да си спомня престоя си високо във въздуха, как се олюляваше на крехката дъска и как стъпалата ѝ пареха от порива да скочи.

[1] Площ за мобилни домове, които са повече или по-малко постоянно установени там. — Бел.прев. ↑

[2] Замразена подсладена напитка. — Бел.прев. ↑

[3] Игра на думи: на английски името на шоколадовото блокче *Heath* се изписва по същия начин като началото на името на героинята,

Heather. — Бел.прев. [↑](#)

НЕДЕЛЯ, 26 ЮНИ

ДОДЖ

Додж никога не спеше повече от два или три часа, без да се събуди. Не обичаше да си признава, но сънуваше кошмари. Дълги варовикови пътища свършваха внезапно и той падаше от края им; понякога го държаха затворен в тъмно мазе с нисък тъмен таван, по който пълзяха безброй паяци.

Освен това беше невъзможно да спи след пет часа сутринта, след като камионът за боклук затрополеше по Мет Роуд. Не можеше и да подремне през деня, когато тълпата обядващи хукнеше към крайпътното ресторантче на Дот, а сервитьорите започнеха да влачат боклук навътре и навън, да изпразват приспособления за улавяне на мазнини и шумно да бутат контейнерите за отпадъци покрай прозореца на Додж и на Мет Роуд, където ги оставяха за прибиране. От време на време, когато задната врата на ресторанта се отваряше, в разговора, долитащ навън, Додж дочуваше гласа на майка си. „Още кафе, миличък?“

Но в деня след изпитанието при водните кули той спа дълбоко, без да сънува, проспа хукването за обяд и се събуди чак след два часа следобед. Нахлузи един анцуг, зачуди се дали да се изкъпе и реши да не го прави.

— Здравсти — поздрави го Дейна, когато се дотътри в кухнята. Умираще от глад. И от жажда. Сякаш играта бе събудила у него огромен глад. — Как мина?

Беше се паркирала в дневната, където можеше да гледа телевизия и да се взира през прозореца към задната страна на ресторанта. През стъклата нахлуваше слаба сива светлина, а във въздуха пред Дейна се рееха молци. За секунда Додж изпита прилив на привързаност към малката стая: поставката за телевизора с нейната пукнатина, тънката неравна черга, диванът на буци, който по неизвестни причини бе тапициран с дочен плат.

И разбира се, към нея. Към неговата Дейна.

С годините приликата помежду им бе избледняла, особено през последната година, когато тя напълня в лицето, бюста и раменете. И

все пак се долавяше, макар че двамата имаха различни бащи и тя бе много по-бяла от него: в тъмнокестенявата коса и раздалечените светлокафяви очи, в решителните очертания на брадичката и в носа, който се накланяше почти незабележимо наляво.

Додж отвори хладилника. Предишната вечер майка му навярно бе излизала — имаше кутии с останала китайска храна. Той ги отвори и ги помириша. Пиле с броколи и пържен ориз със скариди. Ставаше. Под погледа на Дейна изсипа всичко това в една чиния и без да си направи труда да го претопля в микровълновата печка, грабна вилица и го нападна.

— Е, добре? — подкани го тя.

По-рано искаше да запази новината за себе си, да я дразни, като не ѝ казва, но сега трябваше да говори. Трябваше да сподели с някого. Остави чинията, влезе в дневната и се настани на дивана, който двамата с Дейна бяха кръстили Задника.

— Неочаквана проверка. Дойдоха ченгета.

Тя го наблюдаваше внимателно.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш, Додж? — попита тихо сестра му.

— Стига, Дейна!

Раздразни се, че изобщо го пита. Вдигна краката ѝ в скута си. Масажът беше единственото, което щеше да ги спаси от абсолютна атрофия, и Додж все още настояваше да работи върху прасците ѝ всеки ден, макар тя отдавна да повтаряше, че е безсмислено. Беше обиколила цяла дузина лекари. И ходеше на физиотерапия вече повече от година.

Но нямаше промяна. Нямаше подобрение. Дейна никога нямаше да проходи отново. Не и ако не станеше чудо.

Въпреки всекидневните масажи краката ѝ бяха слаби — дълги и бледи, като стъбла на растения. Лицето ѝ се закръгляше, а ръцете ѝ омекваха, но те продължаваха да се съсухрят. Додж се опитваше да не мисли колко често като дете същите тези крака я тласкаха напред към някое надбягване и я повдигаха към клоните на дърветата, когато си устройваха състезания по катерене. Дейна открай време беше силна — корава като излъскано дърво, винаги готова за бой и само мускули. По-силна от повечето момчета — и по-смела.

Откакто се беше родил, тя беше неговият най-добър приятел, неговият съдружник в пакостите. Беше с две години по-голяма от него

и на практика водачът във всеки план и игра, която измислеха. Когато Додж беше на пет, двамата бутилираха газовете си и се опитаха да ги продадат. Когато беше на седем, цяло лято претърсваха квартала в Доусън, Минесота, в който живееха, за да намерят съкровище, и напълниха градинската барака с какво ли не: един стар цилиндър, потрошено радио, две спици за камион и ръждясалата рамка на един велосипед. Успяха да намерят приключение във всяко едно от долнопробните градчета, в които ги натикваше майка им.

Сега обаче никога нямаше да преживеят друго приключение. Тя никога нямаше да се катери, да кара колело или да заложи пет кинта, че още може да го надбяга. Винаги щеше да се нуждае от помощ, за да се изкъпе, да седне и да стане от тоалетната чиния.

И за всичко това беше виновен Люк Ханраха. Той беше разбърникал колата на Дейна, беше прецакал жиците преди последното изпитание, за да я накара да изхвърчи от пътя. Додж го знаеше.

— Снощи мама имаше среща — каза Дейна в очевиден опит да смени темата.

— И? — поинтересува се Додж. Все още изпитваше леко раздразнение. Освен това, където и да отиде, майка му все си намираще някой нов нещастник.

Дейна вдигна рамене.

— Изглеждаше много щастлива. И не ми каза кой е.

— Сигурно се е срамувала — отговори Додж.

В последвалата тишина чу дрънчене отвън — някой ровеше в контейнерите за боклук до сградата им. Дейна се наведе и погледна към прозореца.

— Мамка му! — измърмори тя.

— Малкия Кели? — предположи Додж и Дейна кимна.

Малкия Бил Кели навярно бе прехвърлил трийсетте и беше висок поне метър и деветдесет и пет, но баща му Бил Кели беше началник на полицията цели двайсет години, преди да се пенсионира, и всички го знаеха като Големия Кели. Додж бе виждал Големия Кели само веднъж, а дори и тогава беше само за секунда, когато случайно излезе с колелото пред колата на Бил. Той натисна клаксона с всички сили и му изкрещя да внимава.

Додж въздъхна, свали краката на Дейна от скута си и стана. През прозореца видя Малкия Кели, който пазеше равновесие върху метален бидон, пълен със стара мазнина, и методично претърсваше един от контейнерите, струпани пред задната страна на ресторантчето на Дот, до вратата на кухнята. За трети път този месец ровеше из боклука.

Додж не си направи труда да облече риза: мина по късата бетонна уличка, която разделяше тяхната сграда от ресторантчето, като внимателно заобикаляше счупените стъкла. Понякога момчетата от кухнята пиеха бира, докато бяха на смяна.

— Здравсти, мой човек — каза Додж преднамерено високо и весело.

Малкия Кели се изправи с такава бързина, сякаш му бяха пуснали електрически ток. Залитна, докато слизаше от металния бидон.

— Нищо не правя — заяви той, като избягваше погледа на Додж. С изключение на четината по брадичката, Малкия Кели имаше лице на огромно бебе. Някога бил блестящ атлет, както и добър ученик, но нещо му прещракало в главата в Афганистан. Или в Ирак. В едното или в другото. Сега по цял ден се возеше на автобусите и забравяше да се прибере вкъщи. Веднъж Додж го подмина, докато той седеше с кръстосани крака на ъгъла и плачеше на глас.

— Търсиш ли нещо? — Додж бе забелязал, че Малкия Кели е направил купчинка боклук до контейнера — обвивки от станиол, парчета метална тел, капачки от бутилки и една счупена чиния.

За миг Малкия Кели остана загледан в него. Челюстта му помръдваше, сякаш се опитваше да прегризе кожа. После ненадейно мина покрай Додж и изчезна зад ъгъла.

Додж приклепна и започна да събира всички боклуци, които Малкия Кели беше извадил от контейнера. Вече беше горещо и уличката вонеше. Точно тогава усети зад гърба си някакво движение. Помисли си, че Малкия Кели се е върнал, стана и се обърна.

— Наистина не трябва да идваш тук...

Думите замряха в гърлото му. Зад него стоеше Натали Велес, отпуснала тежестта си върху здравия си крак. Изглеждаше чиста, изкълпана и хубава. Приличаше на човек, на когото мястото му е навсякъде другаде, но не и тук.

— Здравсти — каза тя и се усмихна.

Първата му инстинктивна реакция бе да мине покрай нея, да влезе в сградата, да затръшне вратата и да се обеси. Но разбира се, не можеше. Мамка му! Нат Велес стоеше пред него, а той не носеше риза. И не си беше измил зъбите. Не се беше къпал. И държеше станиол от контейнера за боклук.

— Само разчиствах... — подхвана Додж и гласът му заглъхна безпомощно.

Нат погледна надолу към голите му гърди, а после към косата му, която по всяка вероятност беше щръкнала право нагоре.

— О, боже! — лицето й започна да порозовява. — Трябваше да се обадя. Много извинявай. Да не би да си станал току-що, или има нещо?

— Не. Не, изобщо не е това. Просто...

Опита се да не говори прекалено разпалено и да не диша твърде енергично, в случай че дъхът му мирише.

— Виж, дай ми една минутка, става ли? Просто изчакай тук.

— Разбира се.

Когато се изчервеше, ставаше още по-сладка. Приличаше на глазиран коледен сладкиш.

— Една минутка — повтори Додж.

Влезе в къщата и дълбоко си пое въздух. Мамка му! Нат Велес. Нямаше време дори да се притесни, че вижда дома му, жалката му къщичка, и навярно е трябвало да мине покрай уловителите за мазнини, докато са ги изпразвали, че е минала със сандалките си покрай разваления спанак, който готвачите изхвърляха от ресторантчето, покрай контейнерите за боклук и вонята им.

В банята си изми зъбите и се изплакна с вода за уста. Подуши под мишниците си — не беше лошо — и си сложи дезодорант, просто за всеки случай. Пусна водата да потече през косата му и си облече чиста бяла тениска, изпод която се подаваше малко от татуировката, която минаваше през почти целите му гърди, дясното рамо и ръката. Косата му вече беше щръкнала отново. Той си нахлупи бейзболна шапка.

Добре. Или поне ставаше. Додж си пръсна малко от мъжкия дезодорант, който майка му бе взела безплатно от „Уолмарт“, и се почувства като някое конте, но си помисли, че е по-добре да се чувства като конте, отколкото да мирише като задник.

Навън Нат много убедително се преструваше, че не забелязва, че Додж живее в порутена къща зад едно крайпътно ресторантче.

— Здравсти — усмихна се отново тя широко и ведро и той почувства как вътрешностите му се обръщат странно. Надяваше се, че Дейна не гледа през прозореца. — Съжалявам, че ти се натрапих.

— Няма нищо.

— Щях да ти се обадя — продължи Нат. — Изпратих есемес на Хедър и попитах за номера ти. Съжалявам. Но после си казах, че може би ще е по-добре да говорим лично.

— Няма проблем.

Гласът му прозвуча по-остро, отколкото възнамеряваше. Мамка му! Вече бе започнал да прецаква всичко. Изкашля се и скръсти ръце в опит да изглежда нехаен, а всъщност, защото дланите и китките му сякаш изведнъж се превърнаха в куки за месо, закачени на ръцете му, и той бе забравил какво да прави с тях.

— Как е глезенът ти?

Около глезена и ходилото ѝ беше увита дебела превръзка, която странно контрастираше с голите ѝ крака.

— Навехнат — намръщи се Нат. — Ще оцелея, но...

За един кратък миг лицето ѝ се разкриви, сякаш я болеше.

— Виж, Додж, има ли някое място, където можем да отидем? Да поговорим?

В никакъв случай нямаше да я покани вътре. Изключено. Когато адът замръзне. Не искаше Нат да зяпа Дейна или още по-лошо, да се престарава да се държи мило.

— Как дойде дотук? — попита той. Мислеше си, че може би има кола.

Тя пак се изчерви.

— Накарах татко да ме хвърли — отговори.

Той не попита откъде е научила адреса му. Човек обикновено можеше да научи всичко в Карп само като разпита няколко души. Проблемът беше къде да я заведе. Не можеше да отиде в ресторанта. Майка му работеше. Тогава оставаше Мет Роуд.

Нат вървеше бавно. Все още накуцваше, макар че сега сякаш не я болеше толкова, колкото снощи. Но се възползва от първата възможност да седне: на ръждясалия калник на един изоставен буик

без гуми. Всичките му прозорци бяха счупени, седалките — опръскани с курешки, а кожата — разкъсана от дребни животни.

— Искях пак да ти благодаря — каза Нат. — Ти беше толкова... Беше страхотен. Когато ми помогна снощи.

Додж изпита смътно чувство на разочарование, както ставаше често, когато при общуването с други хора действителността не отговореше на очакванията му. Или в този случай на фантазиите му. Някаква част от него се бе надявала, че Натали е дошла, за да признае, че се е влюбила в него до полуда. Или, може би, че няма да каже нищо, а ще се надигне на пръсти, ще отвори уста и ще го целуне. Само дето тя сигурно не можеше да се надигне на пръсти с този навехнат глезен, което беше една от 2 037-те причини, по които фантазията му не можеше да отговори на действителността.

— Няма за какво — отвърна той.

Нат изкриви устни, сякаш бе преглътнала нещо горчиво. За един миг не каза нищо. После изтърси:

— Чу ли, че са арестували Кори Уолш и Феликс Харт?

Додж поклати глава и тя уточни:

— За нарушаване на обществения ред в нетрезво състояние. И навлизане в частна собственост. — Тя пристъпи от крак на крак. — Как мислиш, това ли е краят на „Паника“?

— Изключено — отсече той. — Така или иначе, ченгетата са прекалено глупави, за да я спрат.

Нат кимна, но не изглеждаше убедена.

— Според теб какво ще стане сега?

— Нямам представа — отговори той. Знаеше, че Нат иска от него да й намекне нещо, което ще ѝ бъде от полза. Преглътна, защото усети в устата си неприятен вкус.

Тя знаеше, че я харесва, и се опитваше да го използва.

— Мисля, че ти и аз можем да си бъдем взаимно полезни — каза изведнъж тя и този факт — фактът, че го признаваше, фактът, че беше честна — му вдъхна желание да продължи да я слуша.

— По какъв начин да сме си полезни? — попита той.

Тя подръпна подгъва на полата си. Изглеждаше ушита от някакъв хавлиен плат и това го накара да си помисли за кърпи, което пък на свой ред го накара да си помисли за Нат по кърпа. Слънцето блестеше толкова ярко, че му се виеше свят.

— Предлагам да сключим сделка — обясни Нат и го погледна. Очите ѝ бяха тъмни, жадни и мили, като очите на кученце. — Ако някой от нас спечели, ще разделим кеша петдесет на петдесет.

Додж така се стресна, че в продължение на цяла минута не можа да каже нищо.

— Защо? — попита най-накрая той. — Защо с мен? Ти дори не... искам да кажа, ние почти не се познаваме. — „Ами Хедър?“ — едва не я попита.

— Това е само някакво предчувствие — отговори Нат и честността ѝ отново му се стори привлекателна. — Много те бива в тази игра. Ти разбираш нещата.

Стори му се някак изненадващо, че Нат Велес, с нейната гъста съвършена коса и влажни устни с гланц, говори така откровеност по тема, която повечето хора избягваха. Все едно да чуеш как някой супермодел пърди: изненадващо и някак вълнуващо. Тя продължи настойчиво:

— Можем да си помагаме. Да обменяме информация. Да станем екип срещу другите. Така ще имаме по-голям шанс да стигнем до Двубоя. А после...

Тя направи жест с двете си ръце.

— А после ще трябва да се изправим един срещу друг — довърши Додж.

— Но ако единият спечели, ще спечелим и двамата — усмихна му се Нат.

Той нямаше намерение да позволи на никого другото да спечели. Но пък той не се и интересуваше от парите. Друга цел гонеше. Може би Нат го знаеше или го беше почувствала по някакъв начин.

Затова той отговори:

— Ами става. Значи сме партньори.

— Съдружници — каза Нат и протегна официално ръка. Дланта ѝ беше мека и малко потна.

Тя стана и се засмя.

— Значи е уредено.

Не можеше да се надигне на пръсти да го целуне, затова го хвана за раменете и го целуна отстрани по врата. После се изкикоти.

— Сега трябва да те целуна и от другата страна, за да е поравно.

И той разбра, че това лято ще се влюби до уши в нея.

Никой не разбра кой е публикувал видеото онлайн — то се появи на толкова много страници едновременно и стигна до всички толкова бързо, че беше невъзможно да се установи произходът му. Мнозина подозираха, че е дело или на Джоуи Адисън, или на Чарли Уонг, защото и двамата си бяха отрепки и преди две години тайно снимаха и пуснаха видеозаписи от момичешката съблекалня.

Дори не беше толкова интересно — само няколко треперливи кадри на Рей и Зев, които се налагаха и раменете им почти изскачаха от рамката на лентата, а край тях се събираше тълпа; а после проблясване на светлини, крясъци и мигът, в който прожекторът угасна. След това още образи: светлините, които се местеха сред тълпата, и изопачените гласове на ченгетата, металически и безобидно звучащи на записа, както и една снимка в близък план на Нат с широко отворена уста, с една ръка около Хедър и другата около Додж. А после тъмнина.

Додж все още държеше копие на харддрайва си, за да може да натиска „Пауза“ на този последен миг, когато Нат изглеждаше толкова уплашена, а той я поддържаше.

Само няколко часа след видеото се появи и имейл. Полето за тема беше празно, адресът — криптиран: judgment@panic.com.

Съобщението беше просто, само два реда:

Който много дрънка, си докарва бея на главата.
Никой да не казва, или...

ВТОРНИК, 28 ЮНИ

ХЕДЪР

— Сигурна ли си, че е законно?

Бишъп седеше зад волана, държеше го с две ръце и маневрираше с колата по осеяния с дупки черен еднолентов път. Косата му изглеждаше още по темпераментна от обикновено, сякаш се бе опитал да я оформи с помощта на прахосмукачка. Носеше старата фланелка на баща си на „Вирджиния Тек“, свободно долнище на фланелена пижама и гумени джапанки. Когато дойде да вземе Хедър, с някаква гордост обяви, че още не се е изкъпал.

— Нали няма някой психопат да те довърши с брадва?

— Млъквай, Бишъп — скара му се Хедър, бутна го и той завъртя волана, при което едва не попаднаха в една от канавките от двете страни на пътя.

— Така ли трябва да се държиш с шофьора си? — оплака се той.

— Хубаво! Млъквай, *шофьоре*.

Стомахът ѝ се беше свил от нерви. Дърветата тук растяха толкова нагъсто, че почти закриваха слънцето.

— Просто се грижа за вас, милейди — напомни ѝ Бишъп с усмивка, която разкри застъпването на зъбите му. — Не искам моето най-прекрасно момиче да се превърне в абажур на лампа.

— Мислех, че Ейвъри е твоето най-прекрасно момиче — каза Хедър. Искаше да прозвучи шеговито, но вместо това прозвуча горчиво. Като ожесточена, огорчена, самотна стара мома. Каквато донякъде наистина си беше. Може и да не беше стара мома — не смяташе, че е възможно на осемнайсет. Но беше близо до това.

— Стига, Хедър! — въздъхна Бишъп. Изглеждаше наранен. — Ти винаги си била моето най-прекрасно момиче.

Тя не извърна глава и продължи да гледа през прозореца. Но сега се почувства малко по-добре. Бишъп ѝ въздействаше по такъв начин — като човешко хапче против тревожност.

В деня след предизвикателството при водните кули Хедър се успа и се събуди чак когато чу изпискването на телефона си. Анонимно съобщение:

Откажи се сега, преди да пострадаш.

Остана толкова разтърсена, че търси ключовете за колата си цели петнайсет минути, преди да си спомни, че ги е закачила на кукичката до вратата. После от „Уолмарт“ я уволниха, когато закъсна с двайсет минути за смяната си. След което ненадейно се разциври наскре паркинга. Само преди седмица и половина имаше гадже и работа — не особено добра, но все пак работа. Малко пари в джоба.

Сега нямаше нищо — нито гадже, нито работа, нито пари. И някой искаше да ѝ попречи да продължи участието си в „Паника“.

После изневиделица я нападна някакво куче с най-големия език, който бе виждала през живота си. Може би „нападна“ не беше най-подходящата дума, защото то започна да я ближе... но Хедър не си падаше много по животни и *заприлича* на нападение. А някаква смахната възрастна дама, помъкнала цял куп пазарски чанти, ѝ предложи работа на мига, макар че от носа ѝ капеха сополи, а блузката ѝ без ръкав беше изцапана със салатен дресинг — нещо, което не беше забелязала в бързането си да излезе от къщи.

Жената се казваше Ан.

— Глупчо те хареса — каза тя. Така се казваше кучето с дългия език. — Обикновено не се спогажда с непознати. Ти май имаш инстинкт за справяне с животните.

Хедър не отговори. Не искаше да признае, че като цяло според нея животните, също като пъпките, са нещо, което човек е най-добре да пренебрегва. Ако се суетиш около тях прекалено много, се получава обратният резултат. Единствения път, когато се опита да завъди домашен любимец — анемична на вид златна рибка, която нарече Звезда — той умря след трийсет и два часа. Но каза „да“, когато Ан я попита дали е съгласна от време на време да наглежда кучето ѝ и да изпълнява леки задачи, свързани с него. Ставаше въпрос за сто и петдесет долара на седмица, на ръка — приблизително толкова, колкото щеше да изкара на почасова работа в „Уолмарт“.

Ненадейно дърветата свършиха и двамата пристигнаха. Хедър веднага изпита облекчение. Не знаеше какво е очаквала — може би след думите на Бишъп мърлява плевня, пълна с ръждясали стопански инструменти и мачете — но вместо това зърна дълга червена селска

къща и голяма кръгла площ за паркиране с грижливо окосена трева. Видя и плевня, но не изглеждаше мърлява. До нея имаше редица варосани бараки.

Веднага щом отвори вратата, към нея се втурнаха няколко петела, а някакво куче — или повече от едно? — залая яростно. Ан излезе от къщата и ѝ помахаша.

— Мамка му! — измърмори Бишъп. Действително изглеждаше впечатлен. — Това е цяла зоологическа градина.

— Виждаш ли? Няма лампи от човешка кожа.

Хедър излезе от колата и се наведе, за да се сбогува.

— Благодаря, Бишъп.

Той отдаде чест.

— Изпратете ми есемес, когато трябва някой да ви прибере, госпожо.

Хедър затвори вратата. Ан прекоси двора и се приближи към нея.

— Това ли е гаджето ти? — попита тя и заслони очи с ръка.

Бишъп започна да обръща.

Въпросът беше толкова неочакван, че лицето на Хедър пламна.

— Не, не — отговори бързо тя и се извърна от колата, сякаш, ако още ги гледаше, Бишъп щеше да разчете разговора от езика на тялото ѝ.

— Сладък е — установи делово Ан, махна му с ръка и Бишъп натисна клаксона, преди да потегли.

Изчервяването се превърна в огън, който обхвана цялото ѝ тяло. Хедър скръсти ръце на гърдите си, а после пак ги отпусна. За щастие Ан като че ли не забеляза.

— Радвам се, че дойде — усмихна се тя, сякаш Хедър просто се бе отбила да я види. — Хайде да те разведе наоколо.

Хедър изпита облекчение, че Ан сякаш одобрява дрехите, които бе избрала: чисти дънки, маратонки и мека неравна риза, която някога беше на Бишъп, преди той инцидентно да я смали в пералнята. Не искаше да изглежда размъкната, но пък Ан ѝ беше казала да облече дрехи, които спокойно може да оклепа, а тя не искаше да изглежда така, сякаш не я е *слушала*.

Двете тръгнаха към къщата. Петлите все още търчаха наоколо като луди и Хедър забеляза от другата страна на двора кокошарник, в който дузина кокошки с жълти пера се разхождаха, кълвяха и се

перчеха на слънцето. Кучетата продължаваха да вдигат врява. Бяха три, включително Глупчо, обикаляха край едно малко заграждение и енергично лаеха.

— Имате много животни — отбеляза тя и веднага се почувства като глупачка. Пъхна ръце в ръкавите си.

Но Ан се засмя.

— Ужасно е, нали? Просто не мога да спра.

— И така, това ферма ли е?

Хедър не виждаше никакви фермерски инструменти, но не познаваше нито един човек, който да гледа пилета, защото му е приятно.

Ан повторно се разсмя.

— Не. Понякога давам яйцата на благотворителни организации, които изхранват бедните. Но не изкарвам нищо друго, освен птичешки курешки, кучешко ако, какво ли не ако.

Тя отвори вратата на къщата, за да влезе Хедър. Момичето си помисли, че навярно ще прекара цялото лято в риене на тор.

— Съпругът ми, Лари, обичаше животните — продължи Ан, докато влизаше след Хедър в къщата.

Озоваха се в най-хубавата кухня, която Хедър бе виждала някога. Дори кухнята на Нат не можеше да се мери с нея. Стените бяха боядисани в кремаво и жълто, шкафовете бяха от светлокафяво дърво, изсветляло почти до бяло от слънцето, което надничаше през два големи прозореца. Плотовете бяха безупречно чисти. Тук не се виждаше и една мравка. До стената имаше лавици с наредени на тях керамични изделия в синьо и бяло, както и малки порцеланови фигурки: миниатюрни коне, котки, магарета и прасета. Хедър почти се боеше да помръдне, сякаш само една крачка в грешната посока можеше да разбие всичко на парчета.

— Чай? — попита Ан.

Хедър поклати глава. Не познаваше никого, който пие чай в живота — само британците в телевизионните минисериали.

Ан напълни един чайник и го стовари на печката.

— Преместихме се тук от Чикаго.

— Наистина ли? — издърдори Хедър. Най-отдалеченото от Карп място, до което беше стигала, беше Олбъни — веднъж по време на

училищна екскурзия и веднъж, когато майка ѝ трябваше да се яви в съда, защото караше с изтекла книжка. — И как е в Чикаго?

— Студено — отговори Ан. — През десет месеца от годината ти замръзват топките. Но през другите два е божествено.

Хедър не отговори. Ан не приличаше на човек, който употребява думи като „топки“, и тя я хареса малко повече заради това.

— С Лари се занимавахме с продажба на реклами. Заричахме се, че някой ден ще се преместим. — Ан вдигна рамене. — А после той умря и аз го направих.

И този път Хедър не каза нищо. Искаше да попита как и кога е умрял мъжът ѝ, но не знаеше дали е уместно. Не искаше Ан да реши, че е обсебена от смъртта или нещо такова.

Водата кипна, Ан напълни чашата си и я насочи обратно към вратата, през която бяха влезли. Чувстваше се странно; докато двете прекосяваха двора, от чая се издигаше пара и се смесваше с леката утринна мъгла. Чувстваше се като героиня от някой филм за някаква ферма някъде много далеч.

Двете завиха покрай ъгъла на къщата и кучетата отново се разляяха.

— Млъквайте! — скастри ги Ан, но дружелюбно.

Те не ѝ обърнаха внимание.

Докато вървяха, Ан не спираше да говори.

— Това тук е бараката за хранене — каза, докато отключваше една от малките варосани постройки и я отваряше с една ръка. — Опитвам се да поддържам всичко организирано, за да не се окаже, че хвърлям зърна на кучетата и се опитвам да нахраня някоя кокошка с едро смляно брашно. Не забравяй да угасяш лампите, преди да заключиш. Дори не искам да споменавам какви сметки плащам за електричество.

— Това тук е за лопатите и греблата... — намираха се до друга барака — ... кофите, конските подкови и всевъзможните боклуци, които намирам наоколо и на които май не мога да намеря място никъде другаде. Разбираш ли? Или много бързам?

Хедър поклати глава, а после осъзна, че Ан не гледа към нея, и отговори:

— Не.

Осъзна, че вече не изпитва нервност. Усещането за допира на слънцето по раменете ѝ ѝ беше приятно, както и миризмата на тъмна влажна земя, която я обгръщаше отвсякъде. Навярно част от това, което помирисваше, бяха животински изпражнения, но всъщност не беше чак толкова лошо — просто мирис на растеж и новост.

Ан ѝ показва конюшната, където два коня стояха тихо в тъмната половина като стражи, които охраняват нещо безценно. Хедър никога не се беше доближавала толкова до някой кон и се засмя, когато Ан ѝ даде един морков и ѝ нареди да го даде на черния, Лейди Бел. Хедър усети меката кожа на муцуната и лекия натиск на зъбите на кобилата.

— Бяха състезателни коне. И двамата пострадаха. Спасих ги да не ги застрелят — обясни Ан, докато излизаха от конюшната.

— Да ги застрелят ли? — повтори Хедър.

Ан кимна. За първи път изглеждаше сърдита.

— Така се прави, когато вече не могат да бягат. Собственикът насочва пушката към главата им и ги гръмва.

Ан бе спасила всички животни в двора си от една или друга страховита участ: кучетата и конете от смърт, кокошките и петлите от най-различни болести, когато никой друг не се бе интересувал достатъчно, за да похарчи пари за лечението им. Имаше пуйки, които бе спасила от заколване, котки, които бе взела от улицата в Хъдзън, и дори едно огромно прасе с голям корем, наречено Камбанка — някога нежеланият завързак сред братята и сестрите си. Хедър не можеше да си представи, че някога е било завързак на *каквото и да било*.

— Всичко, което искаше, беше малко обич — обясни Ан, докато подминаваха свинарника, където Камбанка се протягаше сред калта. — Това и около половин кило храна на ден — допълни тя и се засмя.

Най-накрая стигнаха до участък, отделен с висока ограда. Слънцето си бе пробило път сред дърветата и пречупените през разнасящата се мъгла лъчи бяха на практика заслепяващи. Оградата отделяше терен, който се простираше поне на няколко метра — предимно открита земя, ивици черна пръст и висока трева, но имаше и дървета. Хедър не видя никакви животни.

За първи път тази сутрин Ан замълча. Отпиваше от чая си, присвиваше очи на слънцето и се взираше през металните брънки на оградата. След няколко минути Хедър не издържа.

— Какво чакаме? — попита тя.

— Шшшт — отговори Ан. — Гледай. Ще дойдат.

Хедър скръсти ръце на гърдите си и сподави въздишката си. Росата се бе просмукала през маратонките ѝ. Беше ѝ студено на краката и горещо на врата.

Ето! Зърна движение сред групичка дървета. Присви очи. Голямата тъмна маса, която Хедър бе взела за скала, се отърси. После стана. И когато се изправи, от сянката на дърветата се отдели друга фигура, двете животни започнаха да се обикалят едно друго за кратко, а после излязоха с грациозни скокове на слънцето.

Устата на Хедър пресъхна.

Тигри.

Тя примигна. Невъзможно! Но те още бяха там и се приближаваха: два тигъра, *тигъра*, каквито очакваш да видиш в цирка. Масивни квадратни глави и огромни челюсти, тела, покрити с трепкащи мускули, козина, която блестеше на слънцето.

Ан подсвирна пронизително. Хедър подскочи. И двата тигъра рязко обърнаха глави към звука и дъхът ѝ секна. Очите им бяха унили, без любопитство, и *стари* — невъзможно стари, сякаш, вместо да гледат напред, се взираха назад, към някакво далечно минало.

Те бавно се приближиха до оградата, толкова близо, че Хедър бързо отстъпи назад ужасена. Толкова близо, че можеше да ги подуши, да почувства горещината, която се излъчваше от телата им.

— Как? — промълви тя най-накрая. Не точно това искаше да каже, но ставаше. В главата ѝ се блъскаха хиляди въпроси.

— И тях ги спасих — отговори спокойно Ан. — Продават ги на черния пазар. Първо ги купуват, а после ги изоставят, когато станат прекалено големи, или ги убиват, когато няма кой да се грижи за тях.

Докато говореше, тя провря ръка в една дупка в оградата и действително *погали* един от тигрите, сякаш имаше пред себе си голяма домашна котка. Хедър зяпна и Ан се засмя.

— След като ги нахраня, няма проблем — успокои я. — Просто не се опитвай да ги гушкаш, докато са гладни.

— Нали няма... нали не трябва да влизам вътре? — Хедър беше прикована на мястото си, парализирана от страх и възхищение. Те бяха толкова големи, така близо. Единият се прозя и тя видя острата извивка на зъбите му, бели като кост.

— Не, не — увери я Ан. — Обикновено им тикам храната през портата. Ела, ще ти покажа.

Заведе я до заключената с катинар порта, за която Хедър си помисли, че е тревожно слаба. От другата страна на оградата тигрите тръгнаха успоредно с тях — лениво, сякаш по съвпадение. Но не можаха да я заблудят. Такива бяха всички хищници: стояха спокойно и чакаха, подлъгваха те да си помислиш, че си в безопасност, и тогава ти скачаха.

Искаше ѝ се Бишъп да е тук. Нат *не*. Приятелката ѝ щеше да откачи. Ненавиждаше големи животни от всякакъв вид. Дори кучетата я изнервяха.

Когато си тръгнаха от ограждението на тигрите и се върнаха в къщата, възелът в стомаха на Хедър започна да се отпуска, макар че все още ѝ се струваше, че тигрите я наблюдават, и продължаваше да си представя как острите им нокти се забиват в гърба ѝ.

Ан ѝ показа къде държи всички ключове за бараките — на куки с надписи в „стаята за обувки“, както я наричаше. Там Хедър можеше да намери и гумени ботуши като тези на Ан, спрей против комари, градинарски ножици, лосион за изкуствен тен и лосион с мента.

След това Хедър се хвана на работа: нахрани пилетата, докато Ан я наставляваше как да разпръсва храната, и се засмя на глас, когато те се скупчиха едно до друго и трескаво започнаха да кълват, като едно-единствено пернато многоглаво създание.

Ан ѝ показа как да изгони петлите обратно в курника, преди да пусне кучетата да тичат наоколо, и Хедър се учуди, че Глупчо сякаш я помнеше и веднага пробяга няколко кръга около краката ѝ, сякаш я поздравяваше.

После дойде изриването на конюшните (както и подозираше, тук бяха намесени конски изпражнения, но всъщност не беше толкова страшно, колкото очакваше) и разчеса косъма на конете със специални четки с твърди косми. Помогна на Ан да окастри глицинията, която бе започнала да завладява северната страна на къщата. По това време вече се потеше обилно въпреки навитите ръкави. Слънцето се издигаше високо и пареше, а гърбът ѝ болеше от навеждане и изправяне.

Но беше щастлива — толкова щастлива, колкото не се бе чувствала от цяла вечност. Можеше да забрави за съществуването на

останалия свят, за това, че Мат Хепли я заряза, или че изобщо взе участие в Скока. „Паника“. Можеше да забрави за „Паника“.

Изненада се, когато Ан обяви край на работния ден с думите, че вече е почти един часът. Докато Хедър чакаше Бишъп да се върне да я вземе, тя ѝ приготви сандвич с риба тон, майонеза, която бе направила сама, и домати, които бе откъснала от градината си. Хедър беше толкова мръсна, че се страхуваше да седне на масата, но Ан ѝ отдели място, затова го направи. Помисли си, че никога не е яла нещо по-вкусно.

— Здравсти, краварке — поздрави я Бишъп, когато се качи в колата. Още не беше събул долнището на пижамата си. Подуши я демонстративно. — Каква е тази миризма?

— Млъквай — отговори Хедър и го удари с юмрук по ръката. Той се престори, че не забелязва.

Докато сваляше стъклото, тя зърна отражението си в страничното огледало. Лицето ѝ беше червено, а косата — безумно разрошена. Гърдите ѝ още бяха мокри от пот, но с изненада откри, че изглежда, ами... хубава.

— Как беше? — попита Бишъп, когато отново затрополиха по алеята. Беше ѝ донесъл айскафе от „7-Илевън“: много захар, много сметана, точно както го обичаше.

Тя му разказа — за прасето завързак, което бе станало огромно, за конете, за билетата и петлите. Тигрите запази за най-накрая. Бишъп тъкмо отпиваше от кафето ѝ и едва не се задави.

— Нали знаеш, че това е абсолютно незаконно? — попита той.

Хедър завъртя очи.

— Да, както и долнището, което носиш. Ако ти не ме издадеш, и аз няма.

— Това долнище ли? — престори се на обиден Бишъп. — Обух го специално заради теб.

— Е, добре, можеш да го събуеш специално заради мен — отговори Хедър и се изчерви, защото осъзна как е прозвучала.

— Когато кажеш! — съгласи се Бишъп и ѝ се ухили.

Тя пак го удари. Все още преливаше от щастие.

До центъра на Карп — ако Мотел 6, пощенската станция и късата редица от неугледни магазини и барове можеха да се броят за център — имаше двацет минути път, но Бишъп твърдеше, че е открил по-

кратък маршрут. Хедър се умълча, когато излязоха на Корал Лейк^[1] — име, което съвсем не му отиваше: наоколо нямаше и капка вода. Нищо друго, освен паднали дънери и дървета с неравни, обгорени до въглен пънове заради пожара, който избухна тук преди няколко години. Пътят минаваше успоредно на имота на Джак Донахю, а това носеше лош късмет.

Хедър беше идвала на Корал Лейк само няколко пъти. Джак Гърмяча беше прочут с това, че вечно е пиян и полупобъркан, както и че притежава цял арсенал оръжия. Имотът му беше заграден и охраняван от кучета и един бог знае какво още. Когато оградата му изникна пред погледа им, плътно от дясната страна на пътя, Хедър почти очакваше той да изхвърчи от къщата си и да започне да стреля отблизо по колата. Но той не се появи. Няколко кучета обаче търчаха из двора с трескав лай. Не приличаха на тези на Ан: бяха мършави, ръмжаха и изглеждаха злобни.

Почти бяха оставили имота на Джак Гърмяча зад гърба си, когато нещо привлече погледа на Хедър.

— Спри! — изпищя тя. — Спри!

Бишъп наби спирачки.

— Какво? Исусе Христе, Хедър! Какво, по дяволите?

Тя обаче вече бе излетяла от колата и тичаше обратно по пътя към някакво бостанско плашило — поне *приличаше* на такова, — захвърлено на земята и облегнато на оградата на Донахю. Стомахът ѝ се беше свил от страх и имаше странното усещане, че я наблюдават. Нещо с това плашило не беше наред. Беше изработено прекалено грубо, твърде *безполезно*. От тази страна на Корал Лейк нямаше ферми. Нямаше причини да има плашило, особено такова, което изглеждаше така, сякаш е било изхвърлено от багажника на някоя кола.

Когато стигна до него, тя се поколеба за миг, сякаш то можеше ненадейно да се съживи и да я ухапе.

После повдигна главата му, която бе наклонена напред на мършавия му, натъпкан с плат врат.

Вместо черти на платненото лице на плашилото имаше думи, написани с четлив почерк и черен маркер:

ПЕТЪК, ПОЛУНОЩ.

ИГРАТА ТРЯБВА ДА ПРОДЪЛЖИ.

[1] Кораловото езеро (англ.). — Бел.прев. ↑

ПЕТЪК, 1 ЮЛИ

ДОДЖ

В петък през нощта тълпата беше по-малка, а атмосферата — напрегната, нещастна. Нервна. Нямаше бира, музика, изблици на смях. Само няколко десетки души, скупчени мълчаливо на пътя, на петнайсет метра от оградата на Джак Гърмяча. Подскачащите лъчи на предните фарове осветяваха побелелите им лица.

Бишъп угаси двигателя и Додж чу накъсаното дишане на Натали. През цялото пътуване дотук се бе опитвал да я разсее с лесни фокуси — накара една карта да се появи в джоба на якето ѝ, а една монета да изчезне от дланта ѝ. Сега каза:

— Просто следвай плана, нали? Следвай плана, и всичко ще бъде наред.

Нат кимна, но изглеждаше болна — сякаш можеше да повърне. Беше му казала, че изпитва смъртен страх от кучета. Както и от стълби, височини, тъмнина и чувството, което изпитваш посред нощ, когато си провериш телефона и видиш, че никой не се е обадил. Доколкото разбираше, Нат се боеше на практика от всичко. И все пак бе решила да участва в играта. Това го накара да я хареса още повече.

И беше избрала него, Додж, за свой съюзник.

Бишъп не каза нищо. Додж се запита какво ли си мисли. Открай време го смяташе за симпатичен и умен на теория, но като цяло нищо повече от едър тъпанар, който следва Хедър по петите като куче. Сега обаче мнението му започваше да се променя. За миг погледът на Бишъп се бе отклонил към неговия в огледалото за обратно виждане и Додж видя в него някакво предупреждение.

Нощта беше ясна и спокойна. Луната се издигаше високо и се намираше в първата си четвърт. Превръщаше всички фигури в силуети и чертаеше ъгли около оградата. И все пак беше тъмно. Едно фенерче се включи и изключи няколко пъти — мълчалив сигнал. Хедър, Бишъп, Нат и Додж тръгнаха нататък. Додж изпита порив да хване Нат за ръката, но тя бе обвила плътно ръце около тялото си.

Поне имаше време да планира, да се подготви. Ако Нат не му беше казала за плашилото, което Хедър бе зърнала във вторник,

можеше да разбере за най-новото предизвикателство чак тази сутрин.

Имейлът стигна до всички играчи едновременно от адрес judgment@panic.com.

Място: Корал Лейк Роуд.

Време: Полунощ.

Цел: да вземете сувенир от къщата.

Бонус: намерете бюрото в стаята с оръжията и вземете това, което е скрито там.

— Добре — Дигин говореше тихо, докато четиримата се приближаваха към групата. Бяха закъснели. — Играчи, излезте напред.

Те се подчиниха и се откъснаха от хората, които бяха дошли само да гледат. По-малко играчи, по-малко зрители. След полицейската проверка всички бяха изнервени. А Корал Лейк носеше лош късмет. Джак Гърмяча беше зъл, зъл до мозъка на костите си. Откачалка, пияница и още по-лошо.

Додж знаеше, че изобщо няма да се замисли, преди да ги застреля.

Лъч от фенерче се плъзна по лицата на участниците един след друг. Струваше му се, че минутите се точат като часове. Преброяването отне цяла вечност. Додж виждаше Рей Ханраха, който шумно дъвчеше дъвка във външния ред на кръга от играчи. Лицето му бе скрито в сянка. Додж усети познатата хватка на гнева. Странно как не си отиваше — през последните две години като че ли само растеше, като рак в стомаха му.

— Уолш го няма — каза Дигин най-накрая. — И Мерл.

— Значи отпадат — обади се някой.

— Полунощ е. — Дигин на практика все още шепнеше. Вятърът повдигаше клоните на дърветата и съскаше срещу новодошлите, сякаш знаеше, че са неканени. Кучетата обаче все още мълчаха. Спяха или чакаха. — Второто изпитание...

— Второто изпитание ли? — прекъсна го Зев. — Ами водните кули?

— Невалидно — отговори Дигин. — Не всички успяха да се пробват.

Зев се изплю на земята, а Хедър издаде звук на протест. Дигин не им обърна внимание.

— Когато кажа „Тръгвай“ — продължи той.

Млъкна. За миг всичко сякаш замря. Додж усещаше бавните удари на сърцето си в кухнята на гръдния кош. И докато стояха в мрака, му мина през ума, че тук, някъде в тази тълпа, са съдиите — крият се зад познати лица и това може би им харесва.

— *Тръгвай* — каза Дигин.

— Хайде! — обърна се Додж към Хедър и Нат.

Хедър кимна и хвана приятелката си за ръката; двете изчезнаха заедно в мрака. Нат се движеше сковано, все още накуцвайки, като счупена кукла.

Додж се запъти право към оградата, както се бяха разбрали. Беше огледал мястото и знаеше какво прави. И точно както бе предрекъл, след него се втурнаха половин дузина хора, мълчаливо, приведени надве, сякаш някой ги наблюдаваше дори сега.

По-голямата част от групата обаче не пристъпи веднага към действие. Хората тръгнаха безцелно към оградата, започнаха да обикалят край нея, да гледат, прекалено уплашени да се покатерят. Щяха да ги дисквалифицират всички, задето не са направили нищо. И все пак те стояха там, наблюдаваха тъмната къща, гледаха как превърнатите в сенки хора се катерят по оградата. Всичко беше тихо, с изключение на случайното проскърцване на метал, на някое измърморено проклетие и на вятъра.

Додж беше един от първите, които се прехвърлиха през оградата. Около него имаше други играчи — хора, които сумтяха и дишаха тежко, тела, които се блъскаха в неговото, — но той не им обръщаше внимание, съсредоточен върху металните брънки под дланите си, върху дишането си и върху секундите, които летяха и изтичаха като вода.

Всичко беше въпрос на изчисляване на времето. Също като фокусите: планиране, майсторство, умение да оставаш спокоен под напрежение. Можеш да предвидиш отговора на друг човек; можеш да знаеш какво ще направят хората, какво ще кажат или как ще реагират още преди да се е случило.

Додж знаеше, че не след дълго Донахю ще излезе при тях с пушка в ръка.

На върха на оградата той се спря, макар че адреналинът му бушуваше и му заповядваше да продължи. Неколцина други — беше прекалено тъмно, за да разбере кои са — се пуснаха и паднаха преди него и макар че не се чу почти никакъв звук, бурята от лаене се разрази веднага. Четири кучета — не, пет — се откъснаха от задната част на къщата и се разляха като луди. Додж усещаше всяка секунда така, сякаш имаше различен вкус, различна плътност от предишната, сякаш отделните моменти тиктакаха един след друг в главата му. Тик.

Някой крещеше. Щяха да му отнемат точки. Так. Само още няколко секунди, и Донахю щеше да започне да стреля. Так. Хедър и Нат трябваше вече да са стигнали до дупката в оградата.

Тик.

Отдели се от оградата, а после почувства как се удря в земята и затърси спрея за самозащита „Мейс“ в джоба си. Не тръгна направо към входната врата на къщата, а заобиколи покрай малката тълпа от играчи. Кучетата бяха полудели, ръмжаха и щракаха със зъби. Неколцина участници вече се катереха отново по оградата, опитваха се да се върнат на сигурно място от другата страна. Додж обаче продължи напред.

Так.

Едно куче се приближи към него. Той за малко да не го види; силните челюсти почти се бяха склружили около ръката му, когато Додж се завъртя и го напръска право в муцуната. Кучето се дръпна назад и заскимтя жално. Додж продължи напред.

Тик.

Точно тогава, когато очакваше, една крушка в къщата светна. Прокънтят рев — звук, който отекна навън дори през хаоса и безумния лай — и нещо се разби на земята. Една черна фигура се изстреля през входната врата навън в нощта. Дори от стотина метра разстояние Додж различи отделните псувни в пороя, който се лееше от устата ѝ.

Мамкатидадешибамкучисине.

А после Джак Донахю — шкембелия, без риза, само по торбести боксерки — вдигна пушката си и започна да стреля.

Пук. Пук. Пук. Изстрелите гърмяха един след друг — по-високи и по-пронизителни, отколкото очакваше Додж. Първото нещо, което наистина го стресна. Никога досега не се бе озовавал толкова близо до стрелба.

В предния двор Джак Гърмяча все още крещеше.
Тишибанпедерастмъртвсищете...

Так.

Не оставаше много време. Рано или късно Донахю щеше да повика ченгетата. Щеше да му се наложи.

Додж хукна и заобиколи къщата. Дъхът му беше спрял някъде в гърлото, сякаш при всяко поемане на въздух вдишваше в дробовете си стъкло. Не знаеше какво се е случило с другите участници, къде е Рей, дали някой вече е успял да влезе. Стори му се, че чува шепот в тъмното. Предположи, че Хедър и Нат са заели позициите си, както се бяха уговорили.

От задната страна на къщата имаше полуизгнила веранда, задръстена с тъмни форми — Додж смътно различи някакъв хладилник. А после видя издутия комарник, който едва се държеше на пантите си. Изстрелите все още свистяха във въздуха. Един, два, три, четири.

Тик.

Не се спря да помисли. Хвърли се към вратата и я отвори със замах.

Вече беше вътре.

ХЕДЪР

Хедър и Нат стигнаха до мястото, където оградата завиваше на север, настрани от пътя, точно когато кучетата се разляяха. Вече бяха изостанали от плана. А Додж разчиташе на тях.

— Трябва да побързаш! — обади се Хедър.

— Опитвам се — отговори Нат. Приятелката ѝ усети по гласа ѝ колко се напруга.

От двора се разнесе залп от крясъци... вик от болка и ръмжене на разярено животно.

Хедър почувства трескавите удари на пулса във врата си. „Съсредоточи се! Съсредоточи се! Запази спокойствие!“

Бяха стигнали до онази част от оградата, която подготвиха предишния ден. И никой не ги бе проследил. Добре!

Додж им бе изрязал врата в оградата. Хедър я натисна силно, тя изскърца и се отвори, като ѝ даде точно толкова място, колкото да мине. Нат я последва.

Изведнъж се закова на място. Очите ѝ се разшириха и се изпълниха с ужас.

— Заклещих се — прошепна тя.

Хедър се обърна нетърпеливо. Левият ръкав на Нат се беше закачил на оградата. Тя посегна и го откачи.

— Вече не си заклещена. Идвай.

Нат обаче не помръдна.

— Аз... аз не мога. — Лицето ѝ беше измъчено, ужасено. — Не съм наравно.

— Не си какво? — Хедър започваше да се ядосва. Додж щеше да влезе в къщата всеки момент и очакваше те да стоят на пост. Бяха сключили сделка. Той щеше да им помогне. Хедър не знаеше защо, но и не ѝ пукаше.

— Не съм наравно — гласът на Нат беше писклив, истеричен. Все още стоеше застинала, сякаш и двата ѝ крака бяха приковани към земята.

В този миг Джак Донахю изфуча през вратата.

Мамката идат ешибам кучисине.

— Хайде!

Хедър сграбчи Нат за ръката и я дръпна силно. Повлече я през моравата към къщата, без да обръща внимание на хленченето ѝ и на думите, които тя мърмореше под нос. Броеше. Броеше до десет, а после обратно до едно. Хедър заби нокти в ръката на приятелката си. Почти ѝ се искаше да я удари. Боже! Времето им свършваше, а Нат беше започнала да се паникьосва. На Хедър не ѝ пукаше за глезена ѝ, нито за треперенето ѝ, нито за факта, че се мъчеше да потисне риданията си.

Пук. Пук. Пук.

Хедър бутна Нат да се наведе и я дръпна в сенките, когато Донахю излезе с гръм и трясък на верандата с вдигната пушка и започна да стреля. Светлината на верандата беше бяла, почти ослепителна, и на нея той приличаше на филмов герой. Бедрата на Хедър трепереха. Не виждаше Додж. Не виждаше никого — само сенки, които се сливаха в тъмнината, и малкия конус от светлина, който осветяваше гърба на Донахю, къдравите косми по раменете му, пластовете му тлъстина, ужасния приклад на пушката му.

Къде беше Додж?

Хедър едва си поемаше въздух. Притисна се до страната на къщата, прехвърли тежестта на тялото си върху петите и се опита да помисли. Беше се вдигнал прекалено много шум.

А освен това не знаеше дали Додж вече е влязъл в къщата. Ами ако не беше? Ако беше оплескал работата?

— Стой тук — прошепна тя. — Аз влизам.

— Недей! — извърна се Натали към нея и я изгледа с разширени трескави очи. — Не ме оставяй тук.

Хедър я хвана за раменете.

— Точно след една минута, ако още не съм излязла, искам да хукнеш обратно към колата. Разбра ли? Точно след една минута.

Дори не знаеше дали Нат я е чула — и на този етап почти не ѝ пукаше. Изправи се. Струваше ѝ се, че тялото ѝ е подпухнало и тромаво. И ненадейно осъзна две неща едновременно: че изстрелите са били истински и че вече са спрели; че вратата току-що се е отворила и затворила с шумно „трак“. Някой беше влязъл.

Тялото ѝ веднага се вледени. Ами ако Додж беше вътре? Тя, Хедър, уж трябваше да наблюдава. Трябваше да подсвирне, ако Донахю се приближеше.

Но вратата се беше отворила и затворила. А тя не подсвирна.

Хедър вече не мислеше. Инстинктивно се прехвърли на верандата, отвори вратата и се вмъкна вътре, в тъмното. Вонеше на пот и на стара бира и цареше непрогледен мрак. Преди това Донахю беше светнал една крушка — която тя забеляза, лоша поличба, — така че защо сега я бе изгасил? Сърцето ѝ се качи в гърлото, Хедър протегна ръце, потърка леко двете стени с върховете на пръстите си и застана в центъра на коридора. Преглътна.

Пристъпи няколко крачки напред и чу шумолене, изскърцване на нечийи стъпки. Замръзна. Всеки момент очакваше лампите да светнат и да види блеснало дуло на пушка, насочено право към сърцето ѝ. Не се случи нищо.

— Додж? — рискува да прошепне тя в тъмното.

Нечийи стъпки бързо тръгнаха към нея. Хедър заопипва стената и напипа дръжка. Вратата се отвори лесно и тя излезе от коридора и я затвори възможно най-тихо, без да си поеме въздух. Стъпките обаче продължиха. Чу как вратата се отваря и затваря със скърцане.

Донахю ли беше? Додж? Някой от другите участници?

Тук през голям прозорец без пердета нахлуваше лунна светлина и Хедър рязко си пое въздух. Стените бяха покрити с метал, който блестеше матово на подобната на мляко светлина. Пушки. Пушки, прикрепени към стените, увиснали от преобърнати копита на елени, кръстосани като решетка на тавана. Стаята с оръжията. Помисли си, че дори мирише малко на барут, но може би си въобразяваше.

Стаята беше препълнена с работни маси и меки фотьойли, от чиято разпорена тапицерия по пода бе нападал дунапрен. Под прозореца имаше голямо бюро. Ненадейно Хедър изпита усещането, че въздухът в стаята е прекалено разреден. Не можеше да си поеме дъх, зави ѝ се свят, когато си спомни имейла, който получи сутринта.

Бонус: намерете бюрото в стаята с оръжията и вземете това, което е скрито там.

Хедър тръгна към бюрото, като заобикаляше нахвърляните предмети. Започна с чекмеджетата от двете страни — първо дясното, а после и лявото. Нищо.

Плиткото чекмедже в центъра беше разхлабено, сякаш го вадеха прекалено често. Пистолетът лежеше в него като огромен черен бръмбар, блестящ и твърд.

Бонусът.

Хедър посегна, поколеба се, а после го сграбчи бързо, сякаш можеше да я ухапе. Усети как в гърлото ѝ се надига гадене. Мразеше оръжията.

— Какво правиш?

Тя се обърна рязко. Едва-едва различи силуета на Додж на прага, макар че беше прекалено тъмно да види лицето му.

— Шшшт — прошепна Хедър. — Тихо.

— Какво *правиш*, по дяволите? — Додж направи две крачки към нея. — Нали трябваше да стоиш на пост!

— Стоях.

Преди да успее да обясни, той я прекъсна:

— Къде е Натали?

— Отвън — отговори Хедър. — Помислих си, че чувам...

— Това някакъв номер ли е? — Додж говореше тихо, но тя долавяше острата нотка в гласа му. — Вие двете да ме накарате аз да свърша черната работа, а после да се промъкнете и да грабнете бонуса? За да наберете преднина?

Хедър го зяпна.

— Какво?

— Не се ебавай с мен, Хедър!

Още две крачки, и той се озова право пред нея.

— Не ме лъжи.

Тя се помъчи да си поеме въздух. Зад клепачите ѝ напиреха сълзи. Знаеше, че са прекалено шумни. Твърде шумни. Всичко се беше объркало. Пистолетът в ръката ѝ беше ужасен, но беше и жив, като извънземно създание, което изведнъж можеше да оживее.

— *Ти* какво правиш тук? — попита най-накрая Хедър. — Трябваше да ни вземеш доказателства и да излезеш.

— Чух нещо — отвърна ядно Додж. — Помислих си, че може да е някой от другите участници...

Лампите светнаха.

Джак Донахю стоеше на прага. Погледът му беше подивял, гърдите — мокри от пот. После се разкрещя и дулото на пушката се завъртя към тях, избухна експлозия от счупено стъкло и Хедър осъзна, че Додж току-що е хвърлил един стол право през прозореца. Всичко се превърна в чупене, рев, размазаност.

— Давай, давай, давай! — крещеше той и я буташе към прозореца.

Хедър се хвърли с рамото напред в нощта. Чу втора експлозия и усети как я облива поток от мека дървесина, докато минаваше през прозореца, усети болката, която прерязва ръката ѝ, и веднага след това — влагата, която се стече под мишницата ѝ. Додж я издърпа да стане и двамата хукнаха, побягнаха в нощта, към оградата, докато Джак крещеше след тях и стреля още два пъти в тъмното.

През оградата — с горящи дробове, задъхани, — към пътя, на който нямаше почти никакви коли. Ярка светлина, широк лъч от фарове. Хедър позна колата на Бишъп. Нат ненадейно изплува пред нея. Фаровете я огряваха отзад и тя приличаше на черен ангел.

— Добре ли сте? — гласът ѝ беше обезумял, изпълнен с трескава настойчивост. — Добре ли сте?

— Добре сме — отговори Хедър и за двамата. — Да тръгваме!

В следващия момент бяха в колата и се движеха бързо, люшкаха се над дупките по черните пътища. За няколко минути не казаха нищо, само се вслушваха в далечния вой на полицейски сирени. Хедър стискаше зъби при всяка бразда, в която попаднеше. Кървеше. Меката кожа от вътрешната страна на ръката ѝ бе разрязана от стъкло.

Пистолетът все още беше у нея. Някак си се беше озовал в скута ѝ. Тя не откъсваше поглед от него, объркана и почти в шок.

— Исусе Христе! — промълви най-после Бишъп, когато изминаха няколко километра, а звукът на сирените заглъхна, изместен от тихия шепот на вятъра през дърветата. — Мамка му! Това беше шантаво.

Изведнъж напрежението се разчупи. Додж започна да крещи победоносно, Натали избухна в плач, а Хедър свали прозорците и се разсмя като някоя маниачка. Беше изпълнена с облекчение, с благодарност, беше жива — седеше на топлата задна седалка на колата на Бишъп, която миришеше на газирана вода и стари дъвки.

Бишъп им призна, че едва не се напикал от страх, когато Джак Гърмяча изфучал от къщата; каза им, че Рей замерил едно от кучетата с голям камък, то изскимтяло и избягало в тъмното. Но половината от хлапетата не успели дори да прескочат оградата и според него Байрън Уелчър можело да е жестоко изпохапан. Трудно било да се разбере със сигурност в тази тъмница и с целия хаос наоколо.

Додж им разказа, че се озовал толкова близо до Донахю, та си помислил, че със сигурност ще получи куршум в главата. Донахю обаче бил разярен, а най-вероятно и пиян. Не се прицелил добре.

— Слава богу — завърши Додж през смях.

Беше откраднал три предмета от кухнята — нож за масло, солница и чашка за уиски във формата на каубойски ботуш, за да докаже, че и тримата са били в къщата. Даде чашата на Нат, а на Хедър — ножа. За себе си задържа солницата. Накара Бишъп да спре и я сложи над таблото, за да ѝ направи хубава снимка.

— Какво правиш? — попита Хедър. Все още имаше усещането, че умът ѝ е обвит във влажно одеяло.

Додж мълчаливо ѝ подаде телефона. Хедър видя, че е изпратил снимката на `judgment@panic.com`, а в полето „Тема“ е написал: „ДОКАЗАТЕЛСТВО“. Хедър потръпна. Не обичаше да си мисли за загадъчните съдии — невидими, наблюдаващи, съдещи.

— Ами пистолетът? — попита Додж.

— Пистолетът ли? — повтори Нат.

— Хедър го намери — каза неутрално Додж.

— Аз и Додж го намерихме едновременно — поправи го автоматично тя. Не знаеше защо. Усещаше, че той се взира в нея.

— Значи и двамата трябва да получите бонус — заключи Нат.

— Ти го снимай, Хедър — предложи ѝ Додж. Гласът му беше малко по-нежен. — Ти го изпрати.

Хедър намести непохватно чашата и пистолета в скута си с една ръка. Стомахът ѝ се сви. Запита се дали оръжието е заредено. Най-вероятно. Толкова странно, че го видя как просто си седи там. Беше на една годинка, когато баща ѝ се застреля — навярно с точно такъв пистолет като този в скута ѝ. Обзе я параноичен страх, че може сам да гръмне, да избухне в нощта и да остави след себе си шум и болка.

Изпратиха снимката и Бишъп попита:

— Какво ще правиш с оръжието?

— Предполагам, ще го задържа — но не ѝ харесваше мисълта за пистолет в къщата ѝ, как чака, как се усмихва с металната си усмивка. Ами ако Лили го намереше?

— Не можеш да го *задържиш* — възрази той. — Ти го *открадна*.

— Е, добре, какво да *правя* с него? — Хедър усещаше в гърдите ѝ да се надига паника. Беше се промъкнала незаконно в къщата на Донахю. Беше откраднала нещо, което струваше много пари. Хората влизаха в затвора за такива неща.

Бишъп въздъхна.

— Дай ми го, Хедър. Аз ще се отърва от него вместо теб.

Тя изпита такова облекчение, че едва не го прегърна. Едва не го целуна. Бишъп прибра пистолета в жабката.

Сега всички замълчаха. Часовникът на таблото блестеше със зелени цифри. 1:42. Пътищата бяха потънали в мрак, нарушаван единствено от мъждукащата светлина на фаровете. Земята от двете им страни също беше тъмна — мракът поглъщаше къщи, каравани, цели улици, сякаш пътуваха през някакъв безкраен тунел, през място, което нямаше граници.

Заваля. Хедър облегна глава на прозореца. Скоро май заспа. Сънува, че пада в тъмното хлъзгаво гърло на животно, че се опитва да се измъкне от корема му с нож за масло, който се превърна в пистолет в ръцете ѝ и гръмна.

СЪБОТА, 2 ЮЛИ

На другия ден уведомленията бяха навсякъде: розови хартии за залагания, покрили подлеза, залепени за помпите за бензин и на прозорците на „7-Илевън“ и бара на Дъф, закачени между процепите в телената мрежа на оградите от двете страни на Магистрала 22.

Хартиите за залагания стигнаха чак до мобилния парк „Фреш Пайнс“, пренесени на кални подметки на ботуши, залепени за металната долна част на минаващи камиони, преди да се разпилеят на вятъра. Проправиха си път до тихата улица в жилищната част на градчето, на която живееше Нат. Появиха се полуподгизнали, затънали в калта на Мет Роуд.

Сега играчите бяха три пъти по-малко от тези, които се бяха записали за участие. Само седемнайсет души бяха успели изобщо да се прехвърлят през оградата и от тях десет бяха взели нещо от къщата на Донахю.

Появиха се обаче и други обявления, отпечатани на големи лъскави листове с щампата на полицейския участък на окръг Колумбия.

**ВСИЧКИ ЛИЦА, ЗА КОИТО СЕ УСТАНОВИ,
ЧЕ УЧАСТВАТ В ИГРАТА, ПОЗНАТА КАТО „ПАНИКА“,
ПОДЛЕЖАТ НА КРИМИНАЛНО ПРЕСЛЕДВАНЕ.**

С по-малки букви се изброяваха съответните криминални обвинения: *безразсъдно застрашаване, унищожаване на частна собственост, влизане с взлом, намерение за извършване на тежка/телесна повреда, нарушаване на обществения ред в нетрезво състояние.*

Някой бе пропял и беше очевидно, че това е или Кори Уолш, след като го арестуваха при водните кули, или Байрън Уелчър, който, както

се оказа, бе нахапан жестоко от едно от кучетата на Донахю и сега лежеше в болница в Хъдзън. Не можеха да се доберат до Байрън, поне не преди да го изпишат, затова неколцина души изляха гнева си върху Кори, който също се озова в болницата с лице, мораво като натъртен и изгнил домати.

Само няколко часа по-късно Иън Макфадън разбра от по-големия си брат ченге, че всъщност не е бил *нито* Кори, *нито* Байрън, а една хрисима ученичка от предпоследен курс на име Рийна, чието гадже току-що било елиминирано от състезанието.

По времето, когато слънцето залезе, всички прозорци на колата на Рийна бяха разбити, а къщата ѝ покрита с фин треперещ слой от яйца, така че изглеждаше затворена в мембрана.

Разбира се, никой не вярваше, че „Паника“ ще спре.

Играта трябваше да продължи.

Играта винаги продължаваше.

ПОНЕДЕЛНИК, 4 ЮЛИ

ДОДЖ

Времето остана чудесно — хубаво и слънчево, точно толкова горещо, колкото трябваше — през цялата седмица след изпитанието в къщата на Донахю. На Четвърти юли не беше по-различно и когато Додж се събуди, слънчевата светлина обливаше тъмносиньото му одеяло като бавно плискане на бяла морска пяна.

Беше щастлив. Беше повече от щастлив. Не беше на себе си. Днес щеше да се види с Нат.

Майка му си беше у дома, будна, и дори правеше закуска. Той се облегна на касата на вратата и я загледа как чупи яйца в тиган и разбива жълтъците с ръба на дървена шпатула.

— Какъв е поводът? — попита Додж.

Все още беше уморен и вратът, и гърбът го боляха: цели два дни бе зареждал щандове след края на работното време в „Хоум Депо“ в Лийдс, където Дани, бившето гадже на майка му, беше управител. Работата беше тъпа, но плащаха добре. Имаше в джоба си сто долара и можеше да купи на Нат нещо от мола. Всъщност до рождения ѝ ден — 29 юли — оставаха още няколко седмици, но това нямаше значение. Можеше да ѝ вземе нещо дребничко малко по-рано.

— И аз мога да те попитам същото.

Тя остави яйцата да цвърчат, приближи се към него и го целуна звучно по бузата, преди да е успял да се отдръпне.

— Защо си станал толкова рано?

Додж видя по лицето ѝ следи от грим. И така, снощи е била на среща. Нищо чудно, че беше в добро настроение.

— Не ми се спеше повече — отговори предпазливо той и се зачуди дали майка му ще признае, че е излизала. Понякога го правеше, ако срещата е минала наистина добре.

— Точно навреме за яйцата. Искаш ли? Гладен ли си? Пържа ги за Дейна.

Тя изсипа готовите яйца в една чиния. Бяха идеално разбити и трепереваха от масло. Преди Додж да отговори, майка му понижи глас и каза:

— Нали знаеш за цялата тази терапия на Дейна? Е, добре, Бил казва...

— Бил ли? — прекъсна я той.

Майка му се изчерви. Хвана я.

— Той е само приятел.

Додж се съмняваше, но не отговори.

Майка му припряно продължи:

— Снощи ме заведе в „Ка’меа“ в Хъдзън. Хубави покривки и така нататък. Той пие вино, Додж. Можеш ли да повярваш? — И тя удивено поклати глава. — И познава някого, някакъв доктор в „Колумбия Мемориъл“, който работи с хора като Дей. Бил казва, че Дейна трябва да увеличи терапията, да ходи всеки ден.

— Не можем да... — започна Додж, но майка му разбра и довърши вместо него:

— *Казах* му, че не можем да си го позволим. Но той отвърна, че може да го уреди, дори без осигуровки. Можеш ли да повярваш? В *болницата*.

Додж не каза нищо. И преди се бяха надявали — нов лекар, ново лечение, някой, който можеше да помогне. И нещо винаги се объркваше. Някоя тръба се спукваше и фондът за спешни случаи се изпразваше, за да я сменят; или пък докторът се оказваше мошеник. Единствения път, когато успяха да си уредят час в истинска болница, той прегледа Дейна за пет минути, направи проверка на нервите, чукна я по коляното, стисна пръстите на краката ѝ и се изправи.

— Невъзможно! — отсече така, сякаш им се сърдеше, че са му загубили времето. — Автомобилна злополука, нали? Моят съвет е: кандидатствайте да ви отпуснат по-хубав стол. Няма причина да се върти напред-назад в този боклук — и той побутна презрително с крак петстотиндоларовия стол, за който Додж си скъса задника от работа цяла есен, докато майка му плачеше, а Дейна лежеше нощ след нощ на леглото си в ембрионална поза, откъсната от света.

— И така, искаш ли яйца, или не? — повтори въпроса си майка му.

Додж поклати глава.

— Не съм гладен.

Той взе чинията на Дейна, грабна една вилица и занесе и двете в дневната. Тя бе подавала глава през прозореца и когато влезе, брат ѝ я чу

как изкрещя: „Мечтай си!“, а отдолу се разнесе бурен смях.

— Какво става? — попита той.

Дейна рязко се обърна и го погледна. Лицето ѝ се изчерви.

— Рики говори глупости — отвърна тя и взе чинията.

Рики работеше в кухнята в ресторанта на Дот и постоянно ѝ изпращаше подаръци — евтини цветя, купени от бензиностанцията, малки порцеланови мечета. Беше свестен.

— Защо ме зяпаш така? — попита Дейна.

— Не те зяпам — отвърна Додж, седна до нея, вдигна краката ѝ в скута си и започна да работи с кокалчетата си по прасците ѝ както винаги. За да проходи отново. За да продължи да вярва, че ще проходи.

Дейна се нахрани бързо, без да откъсва поглед от чинията си. Избягваше го. Най-накрая устните ѝ се извиха в усмивка.

— Рики каза, че иска да се ожени за мен.

— Може би трябва да го направиш — предложи Додж.

Сестра му поклати глава.

— Откачалка — каза тя, посегна, сръга го с юмрук в рамото, а той се престори, че го боли. За миг се почувства безкрайно щастлив.

Днес щеше да е хубав ден.

Додж се изкъпа и се облече внимателно — дори си беше спомнил да пусне дънките в пералнята, така че сега изглеждаха добре, скърцащи от чистота — после се качи на автобуса за квартала на Нат. Часът беше само десет и половина, но слънцето вече се бе издигнало високо и светеше в небето като око. Веднага щом зави по улицата на Нат, Додж се почувства така, сякаш се бе озовал на телевизионна снимачна площадка, сякаш се намираше в някой от онези сериали от петдесетте години, в които някой винаги миеше кола на алеята за паркиране, а жените носеха престилки и казваха „здравей“ на пощаджията.

Само че тук нямаше движение, нямаше гласове, нямаше хора, които да влачат боклук или да тряскат врати. Беше почти прекалено тихо. Това беше една от ползите да живееш зад ресторантчето на Дот: някой винаги крещеше за *нещо*. Донякъде това бе почти утешително, сякаш ти напомняше, че не само ти си имаш проблеми.

Нат го чакаше на верандата пред къщата. Щом я зърна, стомахът му се сви. Косата ѝ беше прибрана на странична опашка ниско долу, беше облечена с нещо като жълт пуловер, но с волани, към което

ризата и шортите бяха прикрепени и което щеше да изглежда глупаво, ако го бе облякъл някой друг. Тя обаче изглеждаше удивително, като екзотична ледена близалка в човешки ръст. Не можа да не си помисли, че когато ѝ се наложи да използва банята, ще трябва да се съблече напълно.

Нат стана и му помахаше, сякаш би могъл да не я види, и леко се олюля на високите обувки с платформи. Вече не носеше шина на глезена, макар да знаеше, че пак го е наранила, докато бяха от къщата на Донахю. Но докато вървеше, потръпваше леко.

— Бишъп и Хедър отидоха за айскафе — обясни му, когато той се приближи, полагайки всички усилия да не върви прекалено бързо. — Казах им да вземат и за нас. Ти пиеш ли кафе?

— Ако можех, щях да ходя на лов за кафе — отвърна Додж и Нат се засмя. Звукът предизвика топлина в цялото му тяло, макар че все още изпитваше бодеш на странно неудобство, застанал пред дома ѝ, сякаш беше част от картинките с „На едно от тези неща не му е тук мястото“. Една завеса на приземния етаж помръдна, появи се лице и изчезна толкова бързо, че Додж не можа да го види добре.

— Някой ни шпионира — каза той.

— Навярно баща ми — махна пренебрежително с ръка Натали. — Не се тревожи. Безобиден е.

Додж се зачуди как ли би се чувствал, ако и той имаше такъв баща — въщи, наблизно, такава постоянна даденост, че можеш да го пренебрегнеш с едно махване на ръката. Бащата на Дейна, Том, действително навремето бил женен за майката на Додж — само за осемнайсет месеца и само защото майката на Додж забременяла, но женен, така или иначе. Редовно изпращаше на дъщеря си имейли, пари всеки месец и понякога дори идваше да я види.

Додж така и не чу нищо от баща си — нито дума. Знаеше само, че е строителен работник и е емигрант от Доминиканската република. За секунда се зачуди какво ли прави сега той. Може би беше жив и здрав във Флорида. Може би най-после се бе установил и имаше цял куп дечица с тъмните очи на Додж и високите му скули.

Или може би — още по-добре — бе паднал жестоко от някое високо скеле и си бе разцепил главата.

В това време Бишъп и Хедър се върнаха с още една от вехтите коли на Бишъп — която дрънчеше и се тресеше с такава сила, та Додж

беше сигурен, че ще издъхне, преди да стигнат до мола — Додж помогна на Натали да стигне до задната врата и я отвори.

— Много си мил, Додж — каза тя и го целуна по бузата. Изглеждаше почти разкаяна.

Пътуването до Кингстън беше хубаво. Додж се опита да плати на Бишъп за айскафето, но Бишъп само махна с ръка. Хедър успя да изкопчи прилична станция от разнебитеното радио и те слушаха Джони Кеш дотогава, докато Нат не ги помоли за нещо, записано *през този век*. Нат помоли Додж отново да направи няколко фокуса и този път се разсмя, когато той накара една сламка да се появи в косата ѝ.

Колата миришеше на стар тютюн и джоджен, като чекмеджето за бельо на някой старец, и целият щат Ню Йорк изглеждаше озарен от особено вътрешно сияние. За първи път, откакто се преместиха в Карп, може би за първи път в живота си Додж почувства, че тук му е мястото. Зачуди се колко ли различни щяха да са последните няколко години, ако беше висял с Бишъп и Хедър, ако беше излизал с Нат, ако я беше вземал от къщи, за да я заведе на кино в петък, ако беше танцувал с нея във физкултурния салон на тържествата по посрещането.

Обзе го прилив на тъга, но той го потисна. Нито едно от тези неща нямаше да продължи задълго. Не можеше.

Додж беше минавал с колата покрай мола „Хъдзън Вали“, но никога не беше влизал вътре. На покрива имаше огромни прозорци, от които безупречно чистият линолеум на пода сякаш блестеше. Въздухът миришеше на спрей за тяло и на малките торбички сушени розови листенца и подправки, които майка му поставяше в чекмеджето си с бельо.

Но преди всичко миришеше на белина. Всичко беше бяло като болница, сякаш бяха потопили цялата сграда в „Клорокс“. Все още беше рано и нямаше огромни тълпи. Каубойските ботуши на Додж кънтяха шумно по пода, докато вървеше, и той се надяваше, че това няма да подразни Нат.

Щом влязоха, тя се консултира с малък флаер, който извади от джоба си, и оповести, че ще се срещне с групата след около час, пред „Тако Бел“ в отделението за храна.

— *Отиваш ли някъде?* — изгърси Додж.

Нат погледна към Хедър за помощ.

Хедър се намеси:

— Нат има прослушване.

— Прослушване за какво? — попита Додж. Прииска му се гласът му да не звучеше толкова разстроено.

Нат незабавно започна да се изчервява.

— Ще ми се смееш — каза тя, с което на практика му разби сърцето. Сякаш той, Додж Мейсън, дори *насън* би помислил да се смее на Натали Велес.

— Няма — обеща й тихо.

Бишъп и Хедър вече се отдалечаваха. Бишъп се престори, че бутва Хедър в басейна. Тя изписка и го удари с юмрук.

Нат мълчаливо му подаде флаера. Дизайнът беше лош. Шрифтът беше практически нечетим.

*ТЪРСИМ МОДЕЛИ И АКТРИСИ
ЗА ДЕМОНСТРИРАНЕ НА НАЙ-КРАСИВОТО
И НАЙ-ЯРКОТО В „ОСЛЕПИТЕЛНИ БИЖУТА“!
ПРОСЛУШВАНИЯ: 11:30, СЪБОТА
В МОЛА „ХЪДЗЪН ВАЛИ“
ТРЯБВА ДА СТЕ НА ОСЕМНАЙСЕТ
ИЛИ ПО-ГОЛЕМИ.*

— Рожденият ти ден е на дваайсет и девети, нали? — попита Додж. Надяваше се да спечели допълнителни точки, задето е запомнил.

— И какво от това? Дотогава остават само три седмици — рече Нат и той си спомни, че тя е една от най-младите в класа им. Върна й флаера и Нат го натика обратно в чантата си, сякаш се срамуваше, че му го е показала. — Реших да опитам.

„Много си красива, Натали“, искаше да й каже той. Но успя да изрече само:

— Ще са абсолютни глупаци, ако вземат някоя друга.

Натали се усмихна толкова широко, че той видя всичките й съвършени зъби в съвършената уста, като малки бели бонбонки.

Надяваше се, че може пак да го целуне по бузата, но тя не го направи.

— Няма да продължи повече от час-два — обеща му. — Вероятно по-малко.

После изчезна.

Додж остана с лошото си настроение. Известно време се влачи зад Бишъп и Хедър, но макар че и двамата се държаха съвсем любезно, беше очевидно, че искат да са сами. Те си имаха свой собствен език, свои собствени шеги. Постоянно се докосваха — удряха се и се ритяха, щипеха се и се прегръщаха, като малки деца, които флиртуват на детската площадка. Боже! Додж не знаеше защо просто вече не са пристъпили към действие. Очевидно бяха луди един по друг.

Извини се, че искал да вземе нещо за сестра си, и излезе навън. Изпуши три цигари една след друга на паркинга, който започваше да се запълва. Няколко пъти си провери телефона с надеждата, че Нат вече е изпратила съобщение. Не беше. Започна да се чувства като идиот. Имаше толкова пари. Беше дошъл с намерението да ѝ купи нещо. Но това не беше среща. Или пък беше? Какво *искаше* тя от него? Не можеше да каже.

Влезе вътре и започна да се разхожда безцелно. Всъщност молът не беше чак толкова голям — само един етаж — и нямаше въртележка, което го разочарова. Веднъж се бе качил на въртележка с Дейна в един мол в Кълъмбъс — или пък в Чикаго? Тичаха напред-назад, опитваха се да яхнат всеки един от конете, преди музиката да спре, и крещяха като каубои.

Този спомен го накара да изпита едновременно и щастие, и тъга. Отне му няколко секунди, преди да осъзнае, че случайно е спрял пред „Виктория Сикрет“. Една майка и дъщеря ѝ го гледаха странно. Навярно мислеха, че е някакъв извратен тип. Додж бързо се извърна, решен да отиде в „Ослепителни бижута“ и да види дали Нат е свършила. И бездруго беше минал почти цял час.

„Ослепителни бижута“ се намираше в другия край на сградата. Додж с изненада видя дълга опашка, която излизаше от бутика — момичета, чакащи за прослушване, до едно загорели, почти голи и балансиращи като антилопи на огромни токчета. Нито едно от тях не беше толкова хубаво, колкото Нат. Помисли си, че всички изглеждат долнопробни.

А после я зърна. Тя стоеше точно пред вратите на бутика и говореше с някакъв дъртак, който напомни на Додж на пор. Косата му беше мазна и оредяваща на темето; Додж виждаше голи петна по скалпа му. Носеше евтин костюм, но въпреки това някак си успяваше да изглежда мазен и опърпан.

В този миг Нат се обърна и видя Додж. Усмихна се широко, махна с ръка и тръгна към него. Порът се стопи в тълпата.

— Как беше? — попита Додж.

— Тъпо — отговори тя. — Дори не можах да вляза. Чаках на опашката цял час, а минах само три места по-напред. А после дойде някаква жена и ни провери личните карти.

Въпреки това гласът ѝ звучеше бодро.

— Кой тогава беше този? — попита внимателно Додж. Не искаше Натали да си помисли, че ревнува от пора, макар донякъде да беше така.

— Кой? — примигна тя.

— Човекът, с когото говореше току-що — отговори Додж и забеляза, че Нат държи нещо. Визитка.

— О, това ли? — завъртя очи тя. — Някакъв търсач на манекенки. Каза, че му харесала външността ми.

Изрече го нехайно, сякаш не беше голяма работа, но Додж разбра, че е възхитена.

— Значи той... просто се разхожда напред-назад и раздава визитки?

Веднага разбра, че я е обидил.

— Не ги раздава на всеки срещнат — отвърна сковано тя. — Даде на *мен*. Защото лицето ми му хареса. Открили са Жизел в мол.

Според Додж Порът по нищо не приличаше на служител на модна агенция, а и защо такъв човек би търсил модели точно в мола в Кингстън, Ню Йорк? Но не знаеше как да ѝ го каже, без да я засегне още повече. Не искаше Нат да си помисли, че според него не е достатъчно хубава за модел, защото не мислеше така. Само дето моделите бяха високи, а тя беше дребничка. Но като се изключи това, да, определено ставаше.

— Внимавай — предупреди я той, защото не се сети какво друго да каже.

За негово облекчение Нат се засмя.

— Знам какво правя — успокой го.

— Хубаво. Хайде да хапнем нещо. Умирам от глад.

Нат не обичаше държането за ръце, защото я караше да се чувства „небалансирана“, но вървеше толкова близо до него, че ръцете им почти се докосваха. Додж си помисли, че всеки, който ги погледне отстрани, ще реши, че са заедно, че са гаджета, и изведнъж почувства ненадеен прилив на безумно щастие. Нямаше представа как се случи — как така върви до Нат Велес, сякаш тук му е мястото, сякаш тя е неговото момиче. Смътно си помисли, че „Паника“ има нещо общо с това.

Намериха Бишъп и Хедър да спорят къде да отидат — дали в „Сбаро“ или в „Ийст Уок“. Докато го разискваха, Додж и Нат с лекота постигнаха компромис — „Събуей“. Той й купи обяд — сандвич с пиле, който тя в последния момент промени на салата („За всеки случай“, каза загадъчно!) и диетична кока-кола. Намериха си празна маса и седнаха, а Хедър и Бишъп застанаха на опашката на „Тако Бел“, за който най-накрая се бяха разбрали.

— И така, какво става с тях? — осведоми се Додж.

— С Бишъп и Хедър ли? — вдигна рамене Нат. — Най-добри приятели, предполагам! — И шумно отпи от напитката си. Хареса му начинът, по който тя се хранеше: без да се смущава, за разлика от някои момичета. — Но мисля, че Бишъп е хлътнал по нея.

— Да, така изглежда — съгласи се Додж.

Натали наклони глава настрана и го погледна изпитателно.

— Ами ти?

— Какво аз?

— *Ти* хлътнал ли си по нея?

Додж току-що бе отхапал голяма хапка от сандвича си; въпросът беше толкова неочакван, че почти се задави. Не можа да се сети дори за един отговор, който да не прозвучи съвсем неубедително.

— Аз не съм... — закашля се и отпи от колата си. Боже господи! Лицето му пламтеше. — Искам да кажа, не съм...

— Додж — прекъсна го Натали. Гласът ѝ ненадейно стана суров. — Бих искала да ме целунеш.

Той току-що бе унищожил един сандвич с кюфтенце. Но все пак я целуна. Какво друго можеше да направи? Чу шума в главата си, шума около тях, чу как се превръща в оглушителен крясък. Хареса му как се

целува Нат — така, сякаш още беше гладна, сякаш искаше да го изяде. През цялото му тяло премина вълна от топлина и за миг Додж изпита налудничав пристъп на тревожност: сигурно сънуваше.

Той я хвана леко за врата и Натали се отдръпна точно толкова задълго, колкото да каже:

— И двете ръце, ако обичаш.

След това шумът в главата му утихна. Чувстваше се съвсем отпуснат. Отново я целуна, този път по-бавно.

На връщане мълчеше. Чувстваше се по-щастлив от когато и да било и се боеше да не каже или да не направи нещо, което да разруши щастието му.

Бишъп остави най-напред Додж. Той беше обещал на Дейна вечерта да гледат заедно фойерверките по телевизията. Запита се дали не трябва отново да целуне Нат, но тя разреши проблема, като го прегърна; това щеше да го разочарова, ако в колата не се беше притиснала до него и той не усещаше циците ѝ до гърдите си.

— Много ти благодаря, мой човек — обърна се Додж към Бишъп, който вдигна юмрук във въздуха. Сякаш бяха приятели.

Може би наистина бяха.

Той продължи да гледа след отдалечаващата се кола дори след като вече не можеше да различи силуета на Нат на задната седалка, докато автомобилът не се изгуби зад хълма. После можеше да чуе единствено далечното дълбоко ръмжене на двигателя. Въпреки това продължи да стои на тротоара — не искаше да влиза, да се връща при Дейна и при майка си, в тясното пространство на стаята си, претъпкана с дрехи и празни кутии от цигари, изпълнена с мирис, който леко приличаше на боклук.

Просто искаше да бъде щастлив още малко.

Телефонът му избръмча. Имейл. Сърцето му заби по-бързо. Разпозна изпращача.

Люк Ханраха.

Съобщението беше кратко:

Остави ни на мира. Ще отида в полицията.

Додж прочете съобщението няколко пъти. Наслаждаваше му се, чувстваше отчаянието зад думите. Чудеше се дали Люк е получил съобщението му. Очевидно беше.

Додж отново прочете имейла, който бе изпратил преди една седмица.

Залозите вървят. Играта започна.
Ще направя размяна:
краката на сестра срещу живота на брат.

Застанал на светлината на залязващото слънце, Додж си позволи да се усмихне.

ХЕДЪР

Изминалият ден беше хубав — един от най-хубавите през цялото лято до този момент. Поне веднъж Хедър нямаше да си позволи да мисли за бъдещето и какво ще се случи през есента, когато Бишъп замине за колежа — Нюйоркския щатски университет „Бингхамптън“, — а Нат отпраши към Лос Анджелис, за да стане актриса. Може би, помисли си Хедър, щеше да продължи да помага в къщата на Ан. Може би дори щеше да се премести там. И Лили можеше да дойде — биха могли да живеят в една стая в някоя от бараките.

Разбира се, това означаваше, че ще си остане закотвена в Карп, но поне щеше да се махне от мобилния парк „Фреш Пайнс“.

Ан й допадаше и особено много й харесваха животните. Ходеше в къщата на Мансфийлд Роуд по три пъти на седмица и след всеки път нямаше търпение да се върне. Харесваше й миризмата на мокра слама, стара кожа и трева, която обгръщаше всичко; харесваше й, че кучето Глупчо я познава, както и развълнуваното къткане на пилетата.

Реши, че и тигрите й харесват... поне от разстояние. Начинът, по който се движеха, я хипнотизираше: мускулите им се вълнуваха като водна повърхност. Хипнотизираха я и очите им, които изглеждаха толкова мъдри... и толкова пусти, сякаш се бяха взирали в центъра на Вселената и бяха останали разочаровани — чувство, което Хедър напълно разбираше.

Но с удоволствие оставяше храненето на Ан. Не можеше да повярва колко е смела. Добре че беше много стара за „Паника“. Щеше да спечели играта, категорично. Ан действително влизаше *вътре* в ограждението, приближаваше се само на метър от тигрите, които я обикаляха и гледаха гладно кофата с месо, макар Хедър да беше сигурна, че с огромно удоволствие биха отхапали парче от главата на Ан. Тя обаче настояваше, че няма да я наранят.

— Докато ги храня аз — казваше, — няма да ме използват за храна.

Може би — просто може би — всичко щеше да бъде наред.

Единствената неприятна част от деня беше фактът, че Бишъп постоянно проверяваше телефона си — Хедър предполагаше, че е за съобщения от Ейвъри. Това ѝ напомни, че Мат не ѝ изпрати нито един есемес, откакто скъсаха. Сега Бишъп си имаше Ейвъри (Хедър отказваше да мисли за нея като за гадже), а Нат си имаше Додж, който я слушаше в захлас, а освен това се срещаше с някакъв барман в Кингстън — някакъв лъскав загубеняк, който караше веспа, а Нат настояваше, че това било точно толкова жестоко, колкото и ако карал мотоциклет.

Но след като оставиха Додж, Нат попита:

— Ейвъри ще идва ли довечера, Бишъп? — И когато той отговори „не“ почти прекалено бързо, Хедър се почувства в мир със света.

Натали ги накара да заобиколят, за да вземе шест бири; после отидоха до „7-Илевън“ и купиха боклучава храна, традиционна за Четвърти юли: „Доритос“ и сос, понички с пудра захар и даже пакет препечени свински кожички, защото беше смешно, а Бишъп храбро бе предложил да ги изяде.

Отправиха се към сухото дърво: стръмен гол склон от дребен чакъл и натрошен бетон, който се спускаше до изоставените железопътни релси, сега червени от ръжда и покрити с всякакви боклучи. Слънцето тъкмо започваше да залязва. Тримата внимателно слязоха по склона, прекосиха релсите и Бишъп се огледа за най-хубавото място, на което да запалят фойерверките.

Това беше традиция. Преди две години Бишъп дори изненада Хедър, като купи две двайсет и пет килограмови торби смесен пясък от „Хоум Депо“ и направи плаж. Купи даже от онези сламки с кръгчета и хартиени чадърчета за питиетата им, за да се чувстват, все едно са някъде в тропиците.

Днес Хедър не би искала да е никъде другаде на този свят. Дори на Карибите.

Нат вече беше на втората си бира и започваше да се клатушка. Хедър също изпи една и макар че обикновено не обичаше да пие, ѝ стана топло и се почувства щастлива. Препъна се в някаква хлабава летва в релсите и Бишъп я хвана и праметна ръка около кръста ѝ. Хедър се учуди колко е солиден, колко силен. И колко топъл.

— Добре ли си, шоколадче Хийт?

Усмихна ѝ се, при което се появиха и двете му трапчинки; на Хедър ѝ хрумна най-абсурдната мисъл на света: искаше да целуне тези трапчинки. Побърза да я прогони. Ето *затова* не пиеше.

— Добре съм — опита се да се отскубне тя.

Бишъп премести ръка на раменете ѝ. Хедър усети мириса на бира в дъха му. Зачуди се дали и той не е леко пиян.

— Стига де, разкарай се от мен.

Каза го шеговито, но всъщност не ѝ беше до шегите.

Нат вървеше безцелно пред тях и риташе камъните. Спускаше се мрак и сърцето на Хедър биеше силно. За миг се почувства така, сякаш с Бишъп са сами. Той се взираше в нея с изражение, което тя не можеше да разгадае. Почувства как в стомаха ѝ се разлива горещина — нервност, за която нямаше никаква причина.

— Снимай го. Ще продължи още — каза Хедър и го сбута.

Мигът отмина. Бишъп се засмя и на свой ред я нападна. Тя му се изплъзна.

— Деца, деца! Не се бийте! — провикна се Натали.

Намериха място, от което да пуснат фойерверките.

Тези на Нат изсъскаха и угаснаха, преди да успее да ги запали добре. Хедър се пробва втора. Когато пристъпи напред със запалката, се разнесе поредица от пукания, тя отскочи назад и си помисли объркана, че е развалила нещо. Но после осъзна, че дори не е включила запалката.

— Вижте, вижте! — Натали подскочаше от въодушевление.

Хедър се обърна точно когато на изток, зад редицата дървета, избухна буря от фойерверки — зелени, червени, дъжд от златни искри. Нат се смееше като умопобъркана.

— Какво става, по дяволите?

Хедър се чувстваше замаяна от щастие и объркване. Още дори не се беше стъмнило напълно, а и в Карп никога нямаше фойерверки. Най-близките фойерверки бяха в Пофкипси, на петдесет минути от тях, в парка „Уориъс“ — където в момента се намираше Лили с майка им и Бо.

Само Бишъп не изглеждаше развълнуван. Беше скръстил ръце и клатеше глава, докато фойерверките продължаваха: още златни, а сега сини и пак червени. Разцъфваха и избледняваха, погълнати от небето, и оставяха след себе си следи от дим. И точно когато Нат хукна напред,

накуцвайки, но все още засмяна, и се провикна: „Хайде, хайде!“, сякаш можеха да стигнат с тичане право до източника, Хедър също осъзна какво става: това не беше празнуване.

Беше знак.

В далечината завиха сирени, фойерверките изведнъж спряха и по небето мълчаливо пропълзяха призрачни пръсти от дим. Най-последно Нат спря да бяга. Обърна се към Хедър и Бишъп и попита:

— Какво? Какво има?

Хедър потрепери, въпреки че не беше студено. Въздухът миришеше на дим, а воят на пожарните коли прорязваше главата ѝ, остър и яростен.

— Това е следващото изпитание — отговори тя. — Това е „Паника“.

Часът беше едва единайсет вечерта, когато Бишъп остави Хедър пред караваната. Сега ѝ се прииска да не беше пила онази бира — чувстваше се изтощена. Бишъп не беше казал нищо през целия път, откакто Натали излезе от колата.

Сега се обърна към нея и ненадейно проговори:

— Знаеш ли, още мисля, че трябва да се откажеш.

Хедър се престори, че не разбира за какво говори.

— От какво да се откажа?

— Не ми се прави на тъпа — сръза я той и потърка челото си. Светлината, която нахлуваше в колата от верандата, осветяваше профила му: правата линия на носа, извивката на челюстта. Хедър осъзна, че той наистина вече не е момче. Някак си, докато тя не беше гледала към него, Бишъп беше станал мъж — висок и силен, с упорита брадичка, *гадже* и възгледи, които се различаваха от нейните. Почувства болка в корема, усещане за загуба и копнеж.

— Играта само ще стане още по-опасна, Хедър. Не искам да пострадаш. Никога няма да си простя, ако... — млъкна и поклати глава.

Тя си помисли за онова ужасно съобщение, което получи: *Откажи се сега, преди да пострадаш*. В гърдите ѝ пламна гняв. Защо, по дяволите, всички се опитваха да ѝ попречат да се състезава?

— Мислех, че залагаш на мен.

— Така е — потвърди Бишъп и се обърна с лице към нея. Бяха съвсем близо един до друг в тъмното. — Просто не по този начин.

За секунда продължиха да се гледат. Очите му приличаха на тъмни луни. Устните му бяха на сантиметри от нейните. Хедър осъзна, че още си мисли за това да го целуне.

— Лека нощ, Бишъп — каза тя и излезе от колата.

Вътре телевизорът беше пуснат. Криста и Бо лежаха на дивана и гледаха стар черно-бял филм. Бо беше без риза, а Криста пушеше. Масичката за кафе бе отрупана с празни бутилки от бира — Хедър преброи десет.

— Здравсти, Хедър Лин — каза Криста и угаси цигарата си. Първия път не улучи пепелника. Очите ѝ бяха изцъклени. Хедър не можеше дори да я погледне. В неин интерес беше да не се е натряскала и да е карала с Лили в колата — Хедър щеше да я убие. — Къде беше?

— Никъде — отговори тя. Знаеше, че на майка ѝ не ѝ пука. — Къде е Лили?

— Спи — отговори Криста, пхна ръка под блузата си и се почеса, без да откъсва поглед от телевизора. — Чуден ден. Видяхме фойерверки.

— Навсякъде беше тъпкано с хора — обади се Бо. — Имаше опашка пред скапаните химически тоалетни.

— Ще си лягам — рече Хедър, без да си прави труда да бъде любезна — Криста беше прекалено пияна, за да започне с поученията. — Намалете телевизора, става ли?

Срещна известна трудност да отвори вратата на стаята си. Осъзна, че Лили е навила една от блузите си и я е натъпкала в процепа между вратата и изкорубените дъски на пода, за да не пропуска шума и дима. Хедър я беше научила на този трик. В стаята беше горещо, макар че прозорецът беше отворен, а едно преносимо вентилаторче бръмчеше ритмично на тоалетката.

Хедър не включи лампата. През прозореца влизаше малко светлина, а тя и бездруго можеше да се ориентира в стаята и само с опипване. Съблече се, нахвърля дрехите си на купчина на пода и се пхна в леглото, където изрита одеялата си чак до долното табло и остана покрита само с чаршафа.

Беше решила, че Лили спи, но ненадейно дочу шумолене от другото легло.

— Хедър? — прошепна сестричката й.

— Аха?

— Може ли да ми разкажеш приказка?

— Каква приказка?

— Щастлива.

Лили отдавна не я беше молила за приказка. Сега Хедър й разказа вариация на една от любимите си: „Дванайсетте танцуващи принцеси“, само че вместо принцеси превърна момичетата в обикновени сестри, които живееха в рушащ се замък с кралица и крал, прекалено суетни и глупави, за да се грижат за тях. После обаче те намериха тайна врата, водеща надолу към таен свят, където бяха принцеси и всички се въртяха около тях.

Когато приказката свърши, Лили дишаше бавно, дълбоко. Хедър се обърна на другата страна и затвори очи.

— Хедър?

Гласът на сестра й беше натежал от сън. Хедър отново отвори очи изненадана.

— Трябва да спиш, козленце.

— Ще умреш ли?

Въпросът беше толкова неочакван, че за няколко секунди тя не можа да отговори.

— Разбира се, че няма, Лили — каза рязко.

Лицето на Лили беше полускрито във възглавницата й.

— Кайла Андерсън казва, че ще умреш. Заради „Паника“.

Хедър почувства как през тялото й преминава пристъп на страх — страх и нещо друго, по-дълбоко и по-болезнено.

— Откъде си чула за „Паника“? — попита тя.

Лили измърмори нещо. Хедър отново я подкани:

— Кой ти каза за „Паника“, Лили?

Но сестра й вече спеше.

Къщата на Грейбил беше обитавана от духове. Всички в Карп го знаеха и го повтаряха от половин век — откакто последният Грейбил се обеси на мертеците й, също като баща си и дядо си преди това.

Проклятието на Грейбил.

Никой не беше живял официално в къщата от повече от четирийсет години, макар че от време на време незаконни заселници и бегълци от правосъдието поемаха риска. Никой *не искаше* да живее там. Нощем зад прозорците светеха и угасваха светлини. В пълните с мишки стени шепнеха гласове, а по покритите с прах коридори тичаха призраци на деца. Понякога местните се кълняха, че чували как някаква жена крещи на тавана.

Поне така казваха слуховете.

А сега фойерверките: някои от кореняците, хората, които твърдяха, че още помнят деня, в който откриха последния Грейбил увиснал за шията, се кълняха, че фойерверките не били запалени от деца. Можело дори да *не са* фойерверки. Кой знае какви сили са изтекли от онази порутена къща, какви амулети са пращели в нощта и са избухнали в огън и пламъци?

Според ченгетата ставаше въпрос само за обичайната шега на Четвърти юли. Хедър, Нат и Додж обаче знаеха, че не е така. Както и Ким Холистър, Рей Ханраха и всички останали участници. Два дни след Четвърти юли подозренията им се потвърдиха. Хедър излезе изпод душа, включи допотопния си лаптоп и провери имейлите си. Гърлото ѝ пресъхна, а устата ѝ сякаш се напълни със стърготини.

judgment@panic.com

Тема: Харесаха ли ти фойерверките? Този петък в 22:00 ще има още по-хубаво представление. Да проверим колко ще издържиш. Не забравяй: не можеш да викаш за помощ.

ПЕТЪК, 8 ЮЛИ

ХЕДЪР

— Прекалено е лесно — каза отново Хедър и стисна волана. Не обичаше да шофира, но Бишъп настоя. Днес нямаше да идва на представлението, да седи и да чака часове наред, докато всеки от участниците се опитва да издържи повече от другите в къща, обитавана от духове. И по изключение Хедър можеше да вземе колата. Майка ѝ и Бо се наливаха с някакви приятели на Паркомясто 62 — изоставена каравана, която се използваше главно за партита. Щяха да допълзят вкъщи към четири часа сутринта, а може и чак след изгрев-слънце.

— Най-вероятно ще се опитат да ни прецакат — каза Нат. — Сигурно са напълнили цялата къща със звукови и светлинни ефекти.

— *Пак* е прекалено лесно — поклати глава Хедър. — Това е „Паника“, не е Хелюин.

Дланите ѝ се потяха.

— Помниш ли онзи път, когато бяхме деца и Бишъп те предизвика да останеш на верандата за три минути?

— Само защото ти се отказа — рече Нат.

— И ти се отказа — припомни ѝ Хедър. Вече съжаляваше, че е повдигнала въпроса. — Не издържа и трийсет секунди.

— Но Бишъп издържа — продължи Нат и се обърна към прозореца. — Той влезе вътре, помниш ли? Остана вътре цели пет минути.

— Бях забравила — призна Хедър.

— Кога е било това? — обади се неочаквано Додж.

— Преди години. Трябва да сме били на десет-единайсет. Нали така, Хедър?

— По-малки. На девет.

Искаше ѝ се Бишъп да беше дошъл. Това бе първото им предизвикателство без него и тя изпитваше болка в гърдите. С него се чувстваше в безопасност.

Завиха и къщата стана видима: острият връх на покрива ѝ беше очертан на фона на скупчените на хоризонта облаци като в сцена от

филм на ужасите. Разкривеният ѝ силует се издигаше нагоре и дори от разстояние Хедър си представи, че чува как вятърът вие през дупките в покрива, а мишките гризат изгнилите дървени подове. Липсваше единствено ято прилепи.

На пътя бяха паркирани десетина коли. Очевидно повечето хора се чувстваха по същия начин като Бишъп и повечето от наблюдателите си бяха останали вкъщи. Но не всички. Хедър зърна Вивиан Трейгър: седеше на капака на колата си и пушеше цигара. Недалеч от нея се бе събрала група ученици от предпоследния курс, които си подаваха бутилка вино. Изглеждаха сериозни, сякаш се бяха събрали на погребение. За миг, преди Хедър да изключи двигателя, дъжделивата мъгла, която се просмукваше във фаровете, ѝ напомни за късчета стъкло.

Додж излезе от колата и отвори вратата на Нат. Хедър посегна към чантата, която бе приготвила за през нощта: храна, вода, голямо одеяло. Щеше да остане толкова, колкото трябваше, за да спечели. Нат и Додж също.

Ненадейно отвън се разнесе приглушен крясък. Хедър погледна навреме, за да види как някаква тъмна форма профучава покрай колата. Нат изкрещя. А на пътя изведнъж се изсипаха хора.

Хедър се хвърли вън от колата и се втурна към вратата на мястото до шофьора. Стигна точно навреме, за да види как Рей Ханраха забива рамо в корема на Додж. Той залитна назад и се блъсна в останките от ограда. Зад него се изсипа дъжд от рухваща дървесина.

— Знам какво правиш, ти, малък изрод такъв! — изръмжа Рей. — Мислиш си, че можеш да...

Изведнъж млъкна и изсумтя. Додж беше пристъпил напред и го беше сграбчил за гърлото. Всички ахнаха в един глас. Нат нададе вик.

Додж се наведе и заговори тихо в ухото на Рей. Хедър не можеше да чуе какво му казва.

Също толкова бързо, колкото бе пристъпил напред, Додж отстъпи назад и пусна Рей, който започна да кашля и да се дави в дъжда. Лицето на Додж беше спокойно. Нат направи крачка напред, сякаш искаше да го прегърне — а после, в последната секунда, очевидно размисли.

— Стой настрана от мен, да те вземат дяволите, Мейсън! — изръмжа Рей, когато най-после си пое въздух. — Предупреждавам те.

Внимавай.

— Стига, момчета! — обади се Сара Уилсън, която също беше сред участниците. — Вали като из ведро. Може ли да започваме?

Рей все още гледаше кръвнишки Додж. Но не каза нищо.

— Добре.

Това беше Дигин. Хедър не го бе видяла в тълпата. Тъмнината и дъждът засмукваха дъха му.

— Правилата са прости. Колкото по-дълго останеш в къщата, толкова по-висока оценка получаваш.

Хедър потръпна. Струваше й се, че от нощта на скока, когато Дигин кукуригаше в мегафона, са изминали години: радиото, бирата, празненството.

Изведнъж установи, че не може да си спомни как се е озовала тук — пред къщата на Грейбил с всичките й разкривени ъгли и плоскости. Деформирано място. Наклонено на една страна, сякаш го грозеше опасност да рухне.

— Без викане за помощ — продължи Дигин и гласът му леко се пречупи. Хедър се почуди дали не знае нещо, за което те нямат представа. — Това е. Предизвикателството започва.

Всички се разпръснаха. Лъчи от светлина — фенерчета и от време на време синьото сияние на мобилен телефон — се разнесоха по пътя, осветиха наклонената ограда, високата трева, останките от пътека пред вратата, сега покрита с плевели.

Додж вадеше раницата си от куфара. Нат стоеше до него. Хедър си проправи път до тях.

— Това какво беше? — попита тя.

Додж затръшна капака на куфара.

— Нямам представа — рече той. В тъмнината беше трудно да разгадае изражението му. Зачуди се дали не знае повече, отколкото казва. — Този тип е психопат.

Хедър отново потръпна, когато под яката на якето й започна да се процежда влага и да се просмуква в блузата й. Както всички останали, и тя знаеше, че по-голямата сестра на Додж се е изправила срещу поголемия брат на Рей преди две години на Двубоя и е останала парализирана. Тогава Хедър не отиде на състезанието — онази нощ гледаше Лили заедно с Бишъп. Но Нат каза, че колата се била нагънала като акордеон.

Хедър се запита дали Додж не обвинява семейство Ханраха.

— Хайде вътре да стоим далеч от Рей, става ли? — предложи тя.
— Да стоим далеч от *всички* тях.

Смяташе, че Рей Ханраха е напълно способен да ги саботира — да им скочи в тъмното, да ги сграбчи или да ги удари.

Додж се обърна към нея и се усмихна. Зъбите му бяха много бели дори в мрака.

— Дадено.

Повлякоха се към другата страна на пътя и влязоха в двора заедно с останалите. Гърдите на Хедър бяха натежали от нещо, което не беше точно страх. Повече приличаше на ужас. Беше прекалено лесно.

От дъжда калта полепваше по обувките ѝ. Нощта щеше да е отвратителна. Прииска ѝ се да се беше сетила да вмъкне бира. Вкусът не ѝ допаднаше, но *това* щеше да намали напрежението, да накара нощта да мине по-бързо.

Запита се дали съдиите са тук. Може би седяха на предната седалка в някоя от колите с угасени фарове, вдигнали крака на таблото; или може би дори стояха на пътя, подтичваха напред-назад и се правеха на обикновени зрители. Точно тази част на „Паника“ ненавиждаше най-много: факта, че постоянно ги наблюдаваха.

Стигнаха до верандата пред къщата — прекалено бързо. Зев Келър току-що беше влязъл и вратата се затвори с трясък. Нат подскочи.

— Добре ли си? — попита тихо Додж.

— Добре съм — отговори Нат прекалено високо.

На Хедър отново ѝ се прииска Бишъп да беше дошъл с тях. Искеше ѝ се да е до нея, да реди глупави шеги и да я поднася, че се е уплашила.

— Тук няма нищо — каза Нат, пристъпи напред и с усилие отвори вратата, която висеше под странен ъгъл.

Поколеба се.

— Мирише — добави тя.

— Стига да не стреля и да не лае, мен ме устройва — заяви Додж. Изобщо не изглеждаше уплашен. Мина напред, пред нея, и влезе в къщата. Нат го последва.

Хедър влезе последна.

И тя го усети веднага: мирис на миши изпражнения и плесен, на гнило, като мирис на уста, затворена от години.

Назъбени лъчи от фенерчето минаваха на зигзаг през коридори и тъмни стаи, докато останалите играчи бавно се разпръскваха, опитвайки се да набележат свои собствени ъгли, свои собствени скривалища. Скърцаха дъски, отваряха се и се затваряха врати. В мрака шепнеха гласове.

Тъмнината беше гъста и тежка като супа. Хедър почувства как стомахът ѝ се втечнява и зейва от страх.

Започна да рови в джоба си за телефона. И на Нат ѝ хрумна същата идея. Лицето ѝ изведнъж стана видимо, осветено отдолу. Очите ѝ се бяха превърнали в дълбоки кухни, а кожата ѝ бе придобила синкав оттенък. Хедър използва слабата светлина от телефона си, за да хвърли малко кръгче по избелелите тапети и разядените от термити отливки.

Ненадейно блесна ярка светлина.

— Приложение с фенерче — поясни Додж, а Хедър вдигна ръка към очите си. — Извинявайте. Не знаех, че ще е толкова силно.

Той насочи лъча нагоре, към тавана, където се полюшваха останките от полилей и скърцаха на лекия вятър. Ако можеше да се вярва на слуховете, точно тук се бяха обесили тримата Грейбил.

— Хайде — обади се Хедър, като се мъчеше да запази гласа си спокоен. Съдиите можеха да са къде ли не. — Да се отдалечим от вратата.

Тримата влязоха по-навътре в къщата. Додж вървеше начело. Над тях, на втория етаж, прокънтяха стъпки.

Фенерчето на Додж хвърляше малък заострен лъч през тъмнината и Хедър си спомни за един документален филм за катастрофата с „Титаник“, който гледаха с Лили — как изглеждаха изследователските подводници, които се носеха през цялото това тъмно пространство, пълзяха над разрушеното дърво и старите чинии от порцелан, сега покрити с мъх и други неща, които се срещат под водата. Точно така се чувстваше сега — сякаш се намираха на дъното на океана. Натискът върху гърдите я стискаше, стискаше. Чуваше тежкото дишане на Нат. От горния етаж долитаха приглушени крясъци: кавга.

— Кухнята — обяви Додж и плъзна лъча по покритата с ръжда печка и полуизтръгнатите плочки на пода. Всички образи изглеждаха разглобени, избелели, като в лош филм на ужасите. Хедър си представи, че навсякъде има насекоми, паяжини, ужасни неща, които падат отгоре право върху нея.

Додж насочи фенерчето към ъгъла и тя едва не изкрещя: за секунда зърна лице — черни хлътнали очи, ухилена уста.

— Може ли да спреш да насочваш това нещо към мен?

Момичето вдигна ръка пред очите си, примигна и сърцето на Хедър се успокои. Беше само Сара Уилсън, сгушена в ъгъла. Додж насочи светлината надолу и Хедър видя, че Сара си е донесла възглавница и спален чувал. Щеше да е по-лесно, много по-лесно, ако всички участници можеха да се съберат заедно в една стая, да си подават пакети с „Читос“ и бутилка евтина водка, която някой е откраднал от барчето на родителите си.

Но бяха изпуснали момента.

Излязоха от кухнята и слязоха по късо стълбище, цялото в боклуци. Осветиха ги един по един, като при всеки се стряскаха и дърпаха: цигарени фасове, сухи листа, почернели чаши за кафе от стирефом. Незаконни заселници.

Хедър чу стъпки: в стените, отгоре, отдолу. Не може да разбере откъде идват.

— Хедър... — обърна се Нат и я сграбчи за блузата.

— Шшшт! — сгълча ги остро Додж и угаси фенерчето.

Сега стояха в такава непрогледна тъмнина, че Хедър можеше да я усети при всяко вдишване: плесенясващи предмети, които бавно загниваха; хлъзгави, пълзящи надолу, слюзести неща.

Зад нея. Стъпките спряха, поколебаха се. Изскърцаха дъски. Някой вървеше след тях.

— Мърдайте! — прошепна Хедър. Знаеше, че полудява — навярно беше само друг участник, който проучва къщата — но не можеше да спре ужасната фантазия, която я завладя: беше някой от съдиите. Крачеше бавно в мрака, готов да я сграбчи. И не беше човек — беше свръхестествено същество с хиляда очи и дълги хлъзгави пръсти, челюст, която щеше да се откачи, и уста, достатъчно голяма да я погълне.

Стъпките се приближиха. Още една, а после втора и трета.

— Мърдайте! — подкани ги отново Хедър. В мрака гласът ѝ звучеше задавено, отчаяно.

— Тук вътре — обади се Додж.

Беше толкова тъмно, че Хедър не можеше дори да го види, макар че той навярно стоеше само на около метър от нея. Додж изсумтя; тя чу стенанието на старо дърво, воя на ръждясали панти.

Почувства как Нат се отдалечава от нея и я последва слепешком, забързано; почти се спъна в една неравност на пода, която бележеше началото на нова стая. Додж затвори със замах вратата зад гърба ѝ и се облегна насреща, докато се чу скръцване и бравата щракна. Хедър стоеше задъхана на мястото си. Стъпките продължаваха да се приближават. Спряха се пред вратата. Дишането на Хедър беше повърхностно, сякаш бе стояла под водата. После стъпките се отдалечиха.

Додж пак включи приложението с фенерче. На неговата светлина лицето му приличаше на странна модерна картина: цялото в ъгли.

— Какво беше това? — прошепна Хедър и почти се уплаши, че никой от двамата им не я е чул.

Додж обаче каза:

— Нищо. Някой се опитва да ни уплаши. Това е всичко.

Остави телефона си на пода, така че светлината на фенера бе насочена право нагоре. Беше натъпкал в раницата си спален чувал. Хедър разтърси одеялото, което бе донесла. Нат седна до конусчето светлина и придърпа одеялото около раменете си.

Ненадейно в гърдите на Хедър се разля облекчение. Бяха в безопасност, заедно, около саморъчно измайстореното си подобие на огън. Може би *наистина* щеше да бъде лесно.

Додж седна до Нат и прибра крака до тялото си.

— Предполагам, че можем поне да се настаним удобно.

Хедър започна да кръстосва из малката стая. Навярно някога е била мазе или може би килер, само дето беше малко настрани от кухнята. Може би беше не повече от два квадратни метра. Високо на едната стена се намираше единственият прозорец, но облачната покривка беше толкова дебела, че през него не проникваше почти никаква светлина. На другата стена имаше изкривени дървени шкафове, в които сега нямаше нищо друго, освен слой прах и още боклуци: празни торбички от чипс, смачкана кутия от газирана вода,

стар гаечен ключ. Хедър използва светлината от мобилния си телефон, за да направи бърза проверка.

— Паяци — отбеляза тя, когато телефонът ѝ освети една паяжина — идеално симетрична, блестяща и сребриста, простираща се между две лавици.

Додж се изстреля на крака с такава скорост, сякаш някой го беше ухапал отзад.

— Къде?

Хедър и Нат се спогледаха. Нат се поусмихна.

— Страхуваш се от паяци ли? — изтърси Хедър. Не се сдържа. Додж не проявяваше никакъв страх, никога. За нищо на света не би си представила, че се бои от паяци.

— Говори по-тихо! — каза грубо той.

— Не се тревожи — отвърна Хедър и изключи телефона си. — И бездруго беше само една паяжина.

Не спомена за малките, размазани пред погледа ѝ бучици вътре в паяжината: насекоми, оплетени в нишките, в очакване да ги погълнат и смелят.

Додж кимна. Изглеждаше притеснен. После се обърна и натика ръцете си в джобовете на якето.

— Сега какво? — попита Нат.

— Сега ще чакаме — отговори той, без да се обръща.

Натали се пресегна и отвори едно пакетче чипс. Само след секунди вече хрускаше шумно. Хедър я погледна.

— Какво? — попита Нат с пълна уста. — Цяла нощ ще сме тук.

Само дето прозвуча като „Сяла нош сте се тух.“

Права беше. Хедър седна до нея. Подът беше неравен.

— И така, к'во си мисис? — попита Нат и този път Хедър нямаше проблеми с превода.

— За кое какво си мисля? — отвърна тя и притисна колене до гърдите си. Искаше ѝ се конусът от светлина да беше по-голям, по-силен. Всичко извън скромния му блясък беше груби сенки, форми и тъмнина. Дори и Додж, който стоеше, извърнал лице от светлината. В мрака той можеше да бъде който и да било.

— Не знам. Всичко. Съдиите. Кой замисля всичко това?

Хедър посегна и си взе две парченца чипс. Пъхна ги в устата си, по едно с всяка ръка. Неписано правило беше, че никой никога не

говори за самоличността на съдиите.

— Искам да знам как е започнало — каза тя. — И защо всички ние сме били достатъчно луди да се запишем.

Искаше да прозвучи шеговито, но гласът ѝ прозвуча пронизително.

Додж се премести и пак приклепна до Натали.

— Ами ти, Додж? — попита Хедър. — Ти защо се съгласи да играеш?

Той извърна глава. Лицето му представляваше маска от вдлъбнатини и Хедър изведнъж си спомни за едно лято, когато отиде на къмпинг заедно с няколко други момичета скаути. Тогава съветниците ги събираха край огъня и им разказваха истории за призраци. Използваха фенерчета, за да правят лицата им страховити, и всички лагернички се страхуваха.

За секунда си помисли, че Додж се усмихва.

— За отмъщение.

Нат избухна в смях.

— За отмъщение ли? — повтори тя.

Хедър осъзна, че го е чула правилно.

— Нат! — обади се остро тя.

Тогава Натали май си спомни за сестрата на Додж. Усмивката ѝ бързо изчезна. Погледът на Додж се стрелна към Хедър. Тя отклони очи настрана. Значи той наистина обвиняваше Люк Ханраха за случилото се. Изведнъж ѝ стана студено. Думата „отмъщение“ беше толкова ужасна: ясна и остра като нож.

Сякаш прочел мислите ѝ, Додж се усмихна.

— Просто искам да смачкам фасона на Рей, това е всичко — каза нехайно той и посегна към пакетчето с чипс.

Хедър незабавно се почувства по-добре.

За известно време се опитаха да поиграят на карти, но беше прекалено тъмно дори за бавна игра: трябваше постоянно да си подават фенерчето един на друг. Нат искаше да се научи да прави фокуси, но Додж не се даваше. От време на време чуваха гласове от коридора или пък стъпки и Хедър се стягаше, убедена, че това е началото на истинското предизвикателство — зловещи холограми на призраци или пък хора с маски, които щяха да им се нахвърлят. Но не се случваше нищо. Никой не връхлетя през вратата да изръмжи: „Бау!“

След известно време Хедър се умори. Сви брезентовата си чанта и я подложи под главата си. Заслуша се в тихия ритъм на разговора на Додж и Нат — говореха кой ще победи в борба между мечка и акула и Додж настояваше, че трябвало да уточнят обстановката...

А после заговориха за кучета и Хедър видя две очи (на тигър?) колкото фарове, които я гледаха от мрака. Искаше да изпищи: тук имаше чудовище, в тъмното, готово да скочи...

И тя отвори уста, но вместо от нея да излезе писък, вътре влезе тъмнина и Хедър заспа.

ДОДЖ

Додж сънуваше онзи път, когато с Дейна се качиха на въртележката в Чикаго. Или може би в Кълъмбъс. Но в съня му имаше палмови дървета, а един мъж продаваше месо на грил от ярко оцветена количка. Дейна беше пред него. Косата ѝ бе толкова дълга, че не спираше да го удря в лицето. Беше се събрала тълпа: хора, които крещяха, гледаха злобно, викаха неща, които не разбираше.

Знаеше, че би трябвало да е щастлив — би трябвало да се забавлява, — но не беше така. Беше много горещо. А освен това косата на Дейна все се оплиташе в устата му и му беше трудно да преглъща. Да диша. И вонята от количката с месо. Миризмата на горене. Гъстите облаци пушек.

Пушек.

Додж внезапно се събуди и рязко седна. Беше заспал направо на пода, притиснал лице към студеното дърво. Нямаше представа колко е часът. Едва успяваше да различи преплетените силуети на Хедър и Нат, да чуе ритъма на дишането им. За миг, все още полузаспал, си помисли, че приличат на бебета дракони.

А после осъзна причината: стаята се пълнеше с дим. Той се процеждаше изпод процепа под вратата и си проправяше крадешком път в стаята.

Додж се изправи, премисли — спомни си, че пушекът се вдига нагоре — и падна на колене. Чу крясъци: от други части на къщата прокънтяха викове и стъпки.

„Прекалено лесно“. Спомни си думите на Хедър от по-рано. Разбира се. Тук на Четвърти юли бяха избухнали фишеци; щеше да има награда за онези играчи, които останат най-дълго в къщата.

Пожар. В къщата бе избухнал пожар.

Додж посегна и грубо разтърси момичетата, без да си прави труда да се опита да види коя коя е или да различи лактите от раменете им.

— Ставайте. Ставайте!

Натали седна и си разтърка очите, а после незабавно се разкашля.

— Какво...?

— Пожар — отговори кратко той. — Стой ниско долу. Пушекът се издига.

Сега и Хедър се бе размърдала. Додж пропълзя обратно към вратата. Нямаше съмнение: плъховете напускаха потъващия кораб. Навън цареше какофония от гласове, чуваше се шум от затръшване на врати. Това означаваше, че огънят навярно вече се е разпрострял надалеч. Никой не би искал да побегне веднага.

Той хвана металната дръжка на вратата. Беше топла, но не гореща.

— Нат? Додж? Какво става?

Хедър вече беше съвсем будна. Гласът ѝ беше пронизителен, истеричен:

— Защо е толкова задимено?

— Пожар — отговори Натали. Удивително, но гласът ѝ беше спокоен.

Беше време да се махат, да го вземат дяволите! Преди огънят да се е разпрострял още повече. Додж ненадейно си спомни някакъв час по физическо възпитание в окръг Колумбия — или пък в Ричмънд? — когато всички деца трябваше да спрат, да паднат на пода и да се претърколят върху вонящия на крака линолеум. Още тогава знаеше, че е глупаво. Сякаш претъркалянето можеше да постигне нещо друго, освен да те превърне в запалителен снаряд.

Той сграбчи дръжката и дръпна, но не се случи нищо. Пробва пак. Нищо. За секунда си помисли, че може би още спи — че се намира в един от кошмарите си, в които отново и отново се мъчеше да побегне, но не можеше, или замахваше към лицето на някакъв нападател, но не можеше дори да го удари силно. На третия опит дръжката изпука и остана в ръката му. И за първи път от началото на цялата игра той го почувства: паника, която се надигаше в гърдите му, пълзеше в гърлото му.

— Какво става? — вече крещеше Хедър. — Отвори вратата, Додж!

— Не мога.

Ръцете и краката му бяха безчувствени. Паниката стискаше дробовете му, затрудняваше дишането му. Не. Това беше от дима. Сега беше по-гъст. Вцепенението му отмина. Той напъха пръстите си в дупката, където допреди малко беше дръжката, задърпа трескаво и усети остро забиване на метал. Удари рамо на вратата с нарастващо отчаяние.

— Заклещена е.

— Как така *заклещена*?

Хедър понечи да каже още нещо, но вместо това се разкашля.

Додж се обърна и приклекна.

— Дръж се.

Притисна ръкава си до устата ѝ.

— Остави ме да помисля.

Вече не чуваше никакви стъпки, никакви крясъци. Всички ли се бяха измъкнали? Чуваше обаче напредването на огъня: приглушеното прашене и пукане на старо дърво, пламъците, които поглъщаха десетилетия на гниене и разруха.

Пръстите на Хедър трескаво се движеха по телефона ѝ.

— Какво правиш? — опита се да ѝ го вземе Нат. — Според правилата не бива да викаме за...

— Правилата ли? — прекъсна я Хедър. — Ти *луда* ли си?

Продължи да натиска яростно клавиатурата. Лицето ѝ беше подивяло, разкривено, като восъчна маска, започнала да се разтапя. Тя издаде звук, който беше нещо средно между крясък и ридание.

— Не работи. Няма обхват.

„Мисли, мисли!“ Превъзмогвайки паниката,Dodж начерта наум ясен план. Цел, трябваше му цел. Инстинктивно разбра, че е негова задача да изведе момичетата навън, на сигурно място, точно както беше негова работа да се погрижи никога нищо лошо да не се случи на Дейна, неговата Дейна, единствената му сестра и най-добрата му приятелка. Не можеше да се провали отново. За нищо на света.

Прозорецът се намираще прекалено високо. Никога нямаше да го стигне. И беше толкова тесен... Но може би, ако повдигнеше Натали... Тя имаше шанс да се провере. А после какво? Нямаше значение. Хедър може би също щеше да мине, макар че той се съмняваше.

— Нат — рече и се изправи. Въздухът се беше сгъстил и миришеше на сажди. Беше горещо. — Ела. Трябва да минеш през

прозореца.

Тя го погледна стъписано.

— Не мога да ви оставя тук.

— Трябва. Тръгвай! Вземи си телефона. Доведи помощ.

Додж се подпря с една ръка на стената. Започваше да губи спокойствие.

— Това е единственият начин.

В тъмното едва-едва я видя да кимва. Нат стана и той помириса потта ѝ. За един налудничав миг му се прииска да я прегърне и да я увери, че всичко ще се оправи. Но нямаше време. В главата му изникна образът на Дейна, смачканите руини от колата ѝ, краката ѝ, които бавно се съсухряха и се превръщаха в бели кокили.

За всичко беше виновен той.

Додж се наведе, сграбчи Натали за кръста, помогна ѝ да се покатери на раменете му. Без да иска, тя заби крак в гърдите му и той за малко да загуби равновесие и да падне. Нямаше сили. Заради проклетия пушек беше. Но запази равновесие и се изправи.

— Прозорецът! — изохка Нат.

По някакъв начин Хедър разбра. Затърси гаечния ключ, който бе видяла по-рано, и го подаде нагоре. Натали замахна. Разнесе се дрънчене. В стаята нахлу струя въздух и само след секунда се разнесе свистене — огънят зад вратата, огънят, който се приближаваше, усети този въздух, почувства го и се устреми към него като океан, който бързо и шумно се приближава към брега.

— Тръгвай! — изкрещя Додж.

Усети как Натали го ритна по главата, по ухото, а после се озова навън.

Той отново коленичи. Едва виждаше.

— Твой ред е — обърна се към Хедър.

— Няма да се провра.

Изрече го шепнешком, но Додж разбра. Испита облекчение. Наистина не мислеше, че ще има сила да я вдигне.

Главата му се въртеше.

— Легни долу — заповяда той с глас, който не приличаше на неговия.

Хедър се подчини и се притисна към пода. Додж също легна и се зарадва. Повдигането на Нат на толкова малка височина го беше

изцедило докрай. Студът беше като одеяло... сякаш го покриваше и му казваше да заспи...

Пак се намираше на въртележката. Но този път зрителите крещяха. И беше започнало да вали. Искаше да слезе... въртележката препускаше все по-вихрено... над главата му се въртяха светлини...

Светлини, въртене, гласове, които крещяха. Сирени, които виеха.

Небе.

Въздух.

Някой — майка му? — казваше:

— Ще се справиш, синко. Ще се справиш.

СЪБОТА, 9 ЮЛИ

ХЕДЪР

Хедър се събуди; незабавно разбра, че се намира в болница, и това малко я разочарова. Във филмите хората винаги бяха замаяни, объркани и питаха къде са и какво се е случило. Нямаше обаче как да сбърка миризмата на дезинфектант, чистите бели чаршафи, бибиткането на медицинската апаратура. Всъщност донякъде ѝ беше приятно — чаршафите бяха чисти и колосани; майка ѝ и Бо не крещяха; въздухът не миришеше на стар алкохол. От дълго време не беше спала толкова хубаво и за няколко минути остана със затворени очи, като дишаше дълбоко.

А после Бишъп заговори тихо:

— Стига, Хедър. Знаем, че се преструваш. Виждам как ти трепка клепачът.

Тя отвори очи. В гърдите ѝ се плисна радост. Бишъп седеше на стол до леглото и се беше облегнал напред, толкова, колкото можеше, без да легне на него заедно с нея. И Нат беше тук, с подуте от плач очи, и се устреми право към Хедър.

— Хедър! — възкликна тя и отново избухна в плач. — О, боже, Хедър! Така се уплаших!

— Здравсти, Нат.

Наложи ѝ се да говори с уста, затисната от косата на Нат, която миришеше на сапун. Сигурно си беше взела душ.

— Не я задушавай, Нат — обади се Бишъп.

Натали се отдръпна. Все още подсмърчаше, но продължи да стиска ръката на Хедър, сякаш се притесняваше, че приятелката ѝ може да отлети нанякъде. Бишъп се усмихваше, но лицето му беше бяло като платно, а под очите му тъмнееха черни кръгове. Хедър си помисли, че вероятно е седял цяла нощ до леглото ѝ, притеснен, че може би умира. Тази представа ѝ допадна.

Не си направи труда да попита какво се е случило. Очевидно беше — Нат някак си бе намерила помощ и навярно бяха закарали Хедър в болницата след припадъка ѝ. Затова попита:

— Додж добре ли е? Къде е той?

— Тръгна си. Преди няколко часа стана и си тръгна. Добре е — отвърна Нат на един дъх. — Докторът каза, че и ти ще се справиш.

— Ти спечели предизвикателството — обади се Бишъп с безизразно лице. Нат го стрелна с поглед.

Хедър отново си пое въздух. Усети остра болка между ребрата.

— Майка ми знае ли? — попита тя.

Нат и Бишъп си размениха бърз поглед.

— Беше тук — отговори Бишъп.

Хедър почувства, че гърдите ѝ отново се свиват. „Беше тук“ означаваше, че си е тръгнала. Разбира се.

— И Лили — продължи забързано той. — Тя искаше да остане. Беше изпаднала в истерия...

— Няма нищо — прекъсна го Хедър.

Той все още я гледаше странно, сякаш някой току-що го бе накарал да погълне цяла шепа „Сауър Печ Кидс“^[1]. Помисли си, че навярно изглежда отвратително — и мирише отвратително. Усети как лицето ѝ се сгорещява. Супер. Сега щеше да прилича на претоплена отврат.

— Какво? — попита тя. Опитваше се да прозвучи раздражено, без да си поема въздух прекалено дълбоко. — Какво има?

— Слушай, Хедър! Снощи се случи нещо и ти...

Вратата се отвори със замах и госпожа Велес влезе в стаята, крепейки две чаши кафе и сандвич, увит в найлон, очевидно от кафенето. Господин Велес беше плътно зад нея с брезентова чанта, която Хедър позна — беше на Нат.

— Хедър! — грейна в усмивка госпожа Велес. — Събудила си се!

— Казах на родителите си — измърмори Натали под нос, без да има нужда.

— Всичко е наред — рече отново Хедър. И тайно се зарадва, че господин и госпожа Велес са дошли.

Изведнъж се уплаши, че може да заплаче. Косата на господин Велес стърчеше право нагоре, а на коленете на панталона му в цвят таки имаше зелено петно; госпожа Велес носеше една от жилетките си в пастелни цветове и двамата гледаха Хедър така, сякаш се беше върнала от царството на мъртвите. Може и да беше. За първи път

осъзна, наистина *осъзна*, че е била на косъм. Преглътна бързо и си заповяда да не плаче.

— Как се чувстваш, миличка?

Госпожа Велес сложи кафетата и сандвича на нощното шкафче и седна на леглото ѝ. Посегна и приглади косата ѝ; Хедър си представи, само за миг, че госпожа Велес е истинската ѝ майка.

— Е, нали виждате — опита се да се усмихне тя, но не успя.

— Накарах татко да донесе някои неща — обади се Нат. Господин Велес вдигна туристическата чанта малко по-високо и Хедър си помисли, че е загубила своята — беше я оставила в къщата на Грейбил. Навярно вече се беше превърнала в пепел. — Списания. И онова пухкаво одеяло от мазето ни.

Нат говореше така, сякаш Хедър наистина щеше да *остане* тук.

— Добре съм, наистина — повтори тя и се поизправи още малко в леглото, сякаш искаше да го докаже. — Мога да се прибера вкъщи.

— Лекарите трябва да се уверят, че нямаш вътрешни увреждания — обясни госпожа Велес. — Това може да отнеме известно време.

— Не се тревожи, Хедър — каза тихо Бишъп, посегна и взе ръката ѝ; тя се стресна от мекотата на докосването му, от бавната топлина, която се излъчваше от върховете на пръстите му и нахлуваше през тялото ѝ. — Аз ще остана с теб.

„Обичам те.“

Мисълта ѝ мина съвсем внезапно; трябваше да преглътне порива да изрече думите на глас, също както преди малко потисна порива да заплаче.

— И аз — каза предано Нат.

— Хедър трябва да си почине — настоя госпожа Велес. Все още се усмихваше, но в ъгълчетата на очите ѝ се бяха появили бръчки от тревога. — Помниш ли какво се случи снощи, скъпа?

Хедър се напрегна. Не беше сигурна колко точно трябва да признае. Погледна към Нат и Бишъп, за да ѝ подсказат, но и двамата избягнаха погледа ѝ.

— Повечето неща — отговори предпазливо тя.

Госпожа Велес все още я наблюдаваше извънредно внимателно, сякаш се боеше, че Хедър изведнъж ще се счупи или от очните ѝ ябълки ще потече кръв.

— А мислиш ли, че си в състояние да говориш за това, или предпочиташ да изчакаш?

Стомахът на Хедър започна да се свива. Защо Бишъп и Нат не я поглеждаха?

— Какво искате да кажете, как така да говоря за това?

— Полицията е тук — рече изненадващо Бишъп. — Опитавме се да ти кажем.

— Не разбирам — промълви Хедър.

— Мислят, че пожарът не е нещастен случай — поясни той. Хедър имаше чувството, че се опитва да ѝ предаде съобщение с погледа си, а тя е прекалено глупава, за да го разбере. — Че някой е изгорил къщата нарочно.

— Но *наистина* беше нещастен случай — настоя Нат.

— За бога, млъквайте и двамата!

Госпожа Велес рядко си изпускаше нервите. Хедър се учуди, че я чува да казва дори „за бога“.

— Престанете! На никого не помагате с тези лъжи. Случило се е заради онази игра — „Паника“, или както там я наричате. Не се опитвайте да се преструвате, че не е така. Полицията знае. Всичко свърши. Наистина, очаквах нещо повече от вас. Особено от теб, Бишъп.

Той отвори уста и отново я затвори. Хедър се запита дали е искал да се защити — Но това би означавало да изпорти и двете. Почувства се ужасно засрамена. „Паника“. Думата звучеше ужасно, изречена на глас, тук, на това чисто бяло място.

Гласът на госпожа Велес отново стана нежен.

— Трябва да им кажеш истината, Хедър — подкани я тя. — Кажи им всичко, което знаеш.

Хедър започваше да се паникьосва.

— Но аз не знам нищо — промълви тя и издърпа дланта си от ръката на Бишъп. — Защо искат да говорят с мен? Нищо не съм направила.

— Има загинал човек, Хедър — отговори госпожа Велес. — Това е много сериозно.

За миг Хедър бе убедена, че не я е чула добре.

— Какво?

Госпожа Велес изглеждаше покрусена.

— Мислех, че знаеш.

Тя се обърна към дъщеря си.

— Бях сигурна, че си й казала.

Нат не отговори.

Хедър се обърна към Бишъп. Стори й се, че на врата й му трябва много дълго време, за да задвижи главата.

— Кой? — попита тя.

— Малкия Бил Кели — отговори Бишъп. Отново се опита да я хване за ръката, но тя я дръпна.

За миг не можа да проговори. Когато видя Малкия Бил Кели за последен път, той седеше на една автобусна спирка и хранеше гълъби от дланта си. Тя му се усмихна, а той й помахва ведро и я поздрави: „Здрасти, Кристи!“ Хедър нямаше представа коя е Кристи. Едва познаваше Малкия Кели — той беше по-голям от нея и отсъства от Карп години наред, докато беше в армията.

— Аз не... — започна тя и преглътна. Господин и госпожа Велес я слушаха внимателно. — Но той не беше...

— Бил е в мазето — обади се Бишъп. Гласът му се пречупи. — Никой не е знаел. Не е имало откъде да знаеш.

Хедър затвори очи. Зад клепачите й разцъфтяха цветове. Фойерверки. Огън. Пушек в тъмното. Отново отвори очи.

Господин Велес беше излязъл в коридора. Вратата беше отворена донякъде. Хедър чу приглушени гласове, скърцането на обувки по плочките на пода.

Господин Велес подаде глава обратно в стаята. Изражението му беше почти извинително.

— Полицаите са тук, Хедър — каза той. — Време е.

[1] Меки десерти с кисела захар. — Бел.прев. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 11 ЮЛИ

ДОДЖ

— Може ли да пийна малко вода, ако обичате?

Всъщност не беше жаден, но искаше малко време, за да поседи, да си поеме въздух и да се огледа.

— Разбира се.

Ченгето, което поздрави Додж и го въведе в малък кабинет без прозорци — „ПОЛИЦАЙ САДОВСКИ“, така пишеше на баджа му — не беше спрял да се усмихва, сякаш бе учител, а Додж — неговият любим ученик.

— Просто изчакай. Веднага се връщам.

Додж зачака. Седеше съвсем неподвижно, просто в случай че някой го наблюдава. Нямаше нужда да извъръща глава, за да види почти всичко: бюрото, отрупано с още документи; допотопен телефон с изваден кабел; снимки на няколко дебели усмихнати бебета; вентилатор за бюро. Помисли си, че е добре, дето Садовски не го заведе в стая за разпити.

Полицаят се върна почти веднага с пълна чаша от стирофом. Беше си поставил за цел да изглежда дружелюбен.

— Удобно ли ти е? Водата харесва ли ти? Не искаш ли газирана или нещо друго?

— Добре съм — отговори Додж, отпи и едва не се задави. Водата беше топла като пикня.

Садовски или не забеляза, или се престори, че не забелязва.

— Наистина се радвам, че реши да дойдеш и да говориш с нас. Дан, нали така?

— Додж — поправи го момчето. — Додж Мейсън.

Садовски беше седнал зад бюрото си. Демонстративно запрелиства някакви документи, хилеше се като идиот и въртеше една химикалка. Облегна се назад. Всичко беше съвсем нехайно. Додж обаче забеляза, че името му е записано на късче бяла хартия пред полицаия.

— Да. Да. Додж. Трудно е да го забрави човек. И така, какво мога да направя за теб, Додж?

Той изобщо не повярва, че насреща му седи селският идиот. Нито за миг. Очите на полицай Садовски бяха присвити и интелигентни. Челюстта му приличаше на правоъгълен триъгълник. Стига да решеше, щеше да се държи като гадно дърто копеле.

— Дойдох да ви разкажа за пожара — започна Додж. — Реших, че рано или късно ще искате да говорите с мен.

Два дни бяха изминали, откакто се събуди в болницата. Два дни, в които чакаше да чуе почукване на вратата, да влязат ченгетата и да започнат да го пържат на бавен огън. Чакането, тази нервност, като тиктакане на часовник, беше по-лошо от всичко друго.

Затова по-рано тази сутрин се събуди с решение: нямаше да чака повече.

— Ти си младият мъж, който е напуснал болницата в събота сутринта, нали така?

Дааа. Сякаш би могъл да забрави!

— Изпуснахме те съвсем за малко. Защо избяга толкова бързо?

— Сестра ми... има нужда от помощ.

Със закъснение осъзна, че не трябваше да споменава за нея. Това щеше да доведе само до неприятности.

Садовски обаче се възползва от случая.

— Какъв вид помощ?

— Тя е в инвалидна количка — отговори Додж с известно усилие. Ненавиждаше да изрича думите на глас. Така изглеждаха по-истински и окончателни.

Садовски кимна съчувствено.

— Да, сецям се. Претърпяла е автомобилна катастрофа преди няколко години, нали така?

Мамка му! Значи това представление със селския идиот *наистина* беше номер. Полицаят си беше подготвил домашното.

— Да — каза Додж.

Очакваше Садовски да му зададе още въпроси за това, но той само поклати глава и измърмори:

— Жалко!

Додж започна да се отпуска. Отпи глътка вода. Радваше се, че дойде. Това навярно му придаваше уверен вид. *Наистина* беше уверен.

И тогава полицаят попита внезапно:

— Чувал ли си за игра, наречена „Паника“, Додж?

Той се зарадва, че вече е преглътнал, защото така не можеше да се задави. Вдигна рамене.

— Не знам. Никога не съм имал много приятели тук.

— Имаш неколцина — поправи го Садовски.

Додж не знаеше накъде бие. Полицаят отново се консултира с бележките си.

— Хедър Нил. Натали Велес. Някой трябва да те е поканил на това парти.

Това беше историята, която се бе разчула из града: парти в къщата на Грейбил. Група хлапета се събрали да пушат трева, да пият и всяко от тях да се опитва да изкара акъла на другите. А после: случайна искра. Нещастен случай. По този начин вината се разпростираше по-нашироко, не можеха да обвинят никого конкретно.

Разбира се, Додж знаеше, че това са пълни глупости. Някой беше подпалил мястото съвсем преднамерено. Това беше част от предизвикателството.

— Ами, да. Тях. Но те не са *точно* приятели — обясни Додж и усети, че се изчервява. Не беше сигурен дали са го хванали в лъжа.

Садовски издаде звук назад в гърлото си, който момчето не знаеше как да тълкува.

— Защо не ми разкажеш всичко? Със свои думи, без да бързаш.

Додж му разказа. Говореше бавно, за да не прецака нещо, но не прекалено бавно, така че да изглежда нервен. Обясни, че го поканила Хедър; имало слухове за парти с цяла бъчонка пиячка, но когато отишъл, видял, че е заспала работа и нямало почти никакво пиене. Той определено не бил пил. (Поздрави се, че се е сетил за тази подробност. Нямаше да го закопчаят за нищо, точка.)

Садовски го прекъсна само веднъж.

— Тогава защо в затворената стая?

Додж се стресна.

— Какво?

Садовски само се престори, че поглежда към доклада.

— Пожарникарите е трябвало да разбият вратата, за да се доберат до теб и момичето — Хедър. Защо си се отделил с нея, щом партито е кипяло някъде другаде?

Додж задържа ръцете си върху бедрата. Дори не примигна.

— Казах ви, партито беше заспала работа. А освен това се надявах... — млъкна многозначително и вдигна вежди.

Садовски зацепи.

— Аха. Разбирам. Продължавай.

Не беше останало кой знае какво за казване. Додж му каза, че сигурно е заспал до Хедър. Следващото, което си спомнял, било, че чули някой да тича и подушили дим. Не спомена за Нат. Нямаше нужда да обяснява откъде е знаела да насочи пожарникарите към задната част на къщата, не и ако не го попитат.

Той свърши разказа си и за известно време двамата седяха мълчаливо. Садовски сякаш си пилееше времето, но Додж знаеше, че и това е театро. Беше чул всичко.

Най-накрая полицаи Садовски въздъхна, остави химикалката си и разтърка очите си.

— Това е гадна работа, Додж. Гадна работа.

Додж не каза нищо.

Садовски продължи:

— Бил Кели беше — е — наш приятел. Работеше в полицията. Малкия Кели отиде в Ирак. Разбираш ли какво ти казвам?

— Май не — отговори Додж.

Садовски впери поглед в него.

— Казвам, че ще разберем какво точно се е случило онази нощ. И ако разберем, че пожарът е бил запален нарочно... — Той поклати глава. — Това е убийство, Додж.

Гърлото на Додж беше пресъхнало. Но той се насили да не отклонява погледа си.

— Беше нещастен случай — настоя. — Погрешното място, погрешното време.

Садовски се усмихна без капка хумор.

— Надявам се, че е така.

Додж реши да се прибере вкъщи пеша. Бяха му свършили цигарите и беше в лошо настроение. Сега не бе толкова сигурен, че е било добра идея да отиде при ченгетата. Погледът на Садовски го накара да се почувства така, сякаш те мислеха, че *той* е предизвикал проклетия пожар.

Бяха съдиите. Трябваше да са те, които и да бяха. Всеки един от участниците можеше да пропее за играта и това щеше да е краят ѝ.

Ако „Паника“ свършеше...

Додж нямаше никакви планове за времето след спечелването ѝ. Да победи Рей в последния кръг на Двубоя, и то така, че победата да е трудна и кървава — това беше всичко. Изобщо не беше мислил за живота си след този момент. Може би щяха да го арестуват. Може би щеше да си отиде от този свят по най-зрелищен начин. Не му пукаше.

Дейна, неговата Дейна, беше смазана, съсипана завинаги, и някой трябваше да плати за това.

Но сега за първи път го обзе страх, че играта наистина ще свърши и той никога няма да получи шанса си. И тогава просто щеше да му се наложи да живее с новата Дейна с нейните крака кокили, да живее с мисълта, че не е успял да я спаси. Да живее с мисълта, че Рей и Люк са добре, че крачат по широкия свят, че дишат и се хият, серат и навярно изсипват лайна и по живота на други хора.

А това беше невъзможно. Невъобразимо.

Слънцето светеше ярко и се издигаше високо. Всичко бе застинало в хватката на суровата светлина. Додж усети неприятен вкус в устата си; днес още не беше ял. Провери си телефона с надеждата, че Нат може да му е звъняла. Нищо. Вчера бяха говорили, неловко и с много паузи. Когато Натали каза, че баща ѝ я вика долу и трябва да затваря, той беше сигурен, че лъже.

Заобиколи ресторанчето на Дот и инстинктивно погледна дали може да види майка си зад зацапаните стъкла на прозорците. Но слънцето светеше прекалено ярко и превръщаше всички вътре в сенки.

Додж дочу бурен смях от вътрешността на жилището. Спря се с ръка на вратата. Ако майка му си беше вкъщи, не беше сигурен, че ще може да го понесе. Когато той се върна у дома с болнична гривна на китката, тя изпадна в истерия и оттогава не спираше да го наблюдава като ястреб и да го тормози на всяка половин секунда с въпроси как се чувства, сякаш не вярваше, че Додж може дори да се изпикае, без да рискува да си докара смъртта. А освен това новината за Малкия Кели беше във всички уста в ресторанчето на Дот и когато не питаше дали Додж смята, че е вдигнал температура, тя не спираше да клюкарства за трагедията.

Но после смехът отново звънна и той осъзна, че се смее не майка му, а Дейна.

Тя седеше на дивана с нагънато над краката си одеяло. На сгъваем стол срещу нея се бе настанил Рики; а на масичката за кафе беше сложена шахматна дъска. Когато Додж влезе, ги делиха само няколко сантиметра.

— Не, не! — казваше Дейна между пристъпите на смях. — Офицерът се движи по диагонал.

— Диаг-он-ал — повтори Рики на своя английски със силен акцент и събори една от пешките на Дейна.

— Не е твой ред! — грабна си тя пешката обратно и отново се разкикоти.

Додж прочисти гърлото си. Сестра му го погледна.

— Додж! — извика тя. И тя, и Рики се дръпнаха бързо няколко сантиметра назад.

— Здравсти — поздрави той. Не разбираше защо изглеждат толкова виновни. Не знаеше защо се чувства толкова неловко, сякаш ги е прекъснал насред нещо много по-напрегнато от игра на шах.

— Просто учех Рики да играе — издърдори Дейна. Бузите ѝ бяха зачервени, а очите ѝ блестяха. Изглеждаше толкова добре, толкова хубава, колкото не ѝ се бе случвало отдавна. Додж си помисли, че може дори да е гримирана.

Ненадейно го обзе гняв. Той си скъсваше задника заради нея, почти умираше, а тя си седеше вкъщи и *играеше шах* с Рики на старата мраморна дъска, която майка им купи на единайсетия му рожден ден и той я мъкнеше навсякъде, където се преместеха.

Сякаш изобщо не ѝ пукаше. Сякаш не беше влязъл в „Паника“ само заради нея.

— Искаш ли и ти да играеш, Додж? — попита го Дейна.

Той обаче разбра, че сестра му не иска да приеме. За първи път Додж погледна към Рики, наистина погледна към него. Възможно ли беше сериозно да иска да се ожени за Дейна? Вероятно беше на двайсет и една. Най-много на двайсет и две.

Сестра му никога нямаше да го направи. За бога, този тип почти не говореше английски! А освен това щеше да каже на Додж, ако го харесваше. Винаги всичко му казваше.

— Дойдох само да си взема нещо за пиене — обясни той. — Пак излизам.

В кухнята си напълни чаша с вода и докато пиеше, остави чешмата да тече, за да не чува приглушения разговор от съседната стая. За какво, по дяволите, си говореха? Какво общо имаха? Когато затвори кранчето, гласовете изведнъж отново млъкнаха. Боже, чувстваше се като натрапник в собствената си къща! Излезе, без да се сбогува. Почти веднага след като затвори вратата, отново чу смях.

Провери си телефона. Най-после бе получил отговор от Хедър. По-рано ѝ беше изпратил съобщение: „Чу ли нещо?“

Отговорът ѝ беше съвсем прост: „Край на играта“.

Додж почувства как от стомаха към гърлото му се надига прилив на гадене. И в този миг разбра какво трябва да направи.

Беше идвал в къщата на семейство Ханраха само веднъж, преди две години, докато Дейна още лежеше в болницата — когато за кратко време изглеждаше, че може да не се събуди. Тогава Додж не помръдваше от стола до леглото ѝ, освен за да се изпикае, да изпуши някоя и друга цигара на паркинга или да си вземе кафе от закусвалнята. Най-накрая майка му го убеди да си отиде и да си почине.

Той се прибра у дома, но не за да си почине. Остана само колкото да вземе касапския нож от кухнята и бейзболната бухалка от килера, както и чифт стари ски ръкавици, които, доколкото знаеше, никой в семейството му никога не бе използвал.

Отне му известно време да намери къщата на Рей и Люк. Обикаляше с колелото си в тъмното, почти в делириум от жегата и безсънието, а задушавашата го ярост се сви като змия в стомаха и гърлото му. Но най-накрая я откри: двуетажна къща, съвсем тъмна. Преди стотина години може и да е била хубава.

Сега приличаше на човек, чиято душа е била изсмукана през дупката на задника: порутена и отчаяна, обезумяла и с разширени очи, увиснала в средата. Додж изпита прилив на съжаление. Помисли си за къщичката зад ресторантчето на Дот, как майка му слагаше нарциси в стари буркани от туршия на первазите и търкаше стените с белина всяка неделя.

А после си спомни с каква цел е дошъл. Остави колелото си отстрани на пътя, нахлузи ръкавиците, извади бухалката и ножа от

брезентовата чанта.

Стоеше там и заповядваше на краката си да се размърдат. Бърз ритник във вратата, вик. Проблясването на ножа в тъмнината, свистенето на бухалката във въздуха. Беше набелязал Люк и само Люк.

Щеше да е лесно. Бързо.

Но така и не успя да го направи. Стоя там, както му се стори, часове наред, със сковани, натежали, безполезни крака, и накрая започна да се страхува, че никога повече няма да помръдне — че ще остане замръзнал в тази поза, в мрака, завинаги.

В един момент лампата на верандата светна и Додж видя как една пълна жена с лице като разкашкан плод, облечена в нощница колкото палатка, без обувки, измъква туловището си навън и пали цигара. Майката на Люк.

И изведнъж Додж си възвърна способността да се движи. Запрепъва се към колелото си. Чак когато вече бе изминал четири пресечки, осъзна, че още държи ножа, но е изпуснал бейзболната бухалка, вероятно на моравата.

Оттогава изминаха цели две години, с точност почти до ден. На дневна светлина къщата на Рей изглеждаше още по-порутена. Боята се белеше като сив пърхот. На верандата имаше две автомобилни гуми, няколко вонящи кресла и стара люлка на ръждясали вериги, която сякаш щеше да се сгромоляса при най-лекия натиск.

На вратата имаше звънец, но не беше свързан. Вместо това Додж похлопа шумно на рамката на комарника. В отговор телевизорът вътре внезапно млъкна. За първи път Додж си помисли, че човекът, който ще му отвори, може да не е Рей, а жената с лице като плод отпреди две години. Или бащата, или някой съвсем друг.

Но беше Рей. Носеше само баскетболни шорти. За част от секундата той се поколеба, очевидно стреснат, и замръзна съвсем близо до Додж, от другата страна на комарника.

Преди Додж да успее да каже нещо, Рей отвори с ритник комарника. Додж отскочи, за да не го удари той. Стъпи накриво.

— Какво, мамка му, правиш тук?

Внезапното движение беше прецакало Додж. Вече бе загубил равновесие, когато Рей го хвана за ризата и го бутна. Додж залитна по стъпалата на верандата и падна на земята върху лактите си. Прехапа си езика.

А Рей се надвеси разярен над него, готов да му се нахвърли.

— Сигурно си откачил — изръмжа той.

Додж се претърколи настрана и стана.

— Не съм дошъл да се бия.

Рей се изсмя хрипливо.

— Нямах друг избор.

Направи крачка напред и замахна, но Додж си бе възвърнал равновесието и го заобиколи.

— Виж — протегна ръка той. — Просто ме чуй, става ли? Дойдох да поговорим.

— Защо, по дяволите, ще искам да говоря с теб? — попита Рей. Ръцете му още бяха свити в юмруци, но той не направи нов опит да замахне.

— И двамата искаме едно и също нещо — каза Додж.

За секунда Рей не отговори. Юмруците му се отпуснаха.

— И какво е то?

— „Паника“ — облиза устните си Додж. Гърлото му беше пресъхнало. — И двамата имаме нужда от нея.

Във въздуха прашеше електрическо напрежение, нажежено и опасно. Рей отново направи бърза стъпка напред.

— Люк ми каза за малките ти заплахи — заяви той. — Каква игра си мислиш, че играеш?

Беше толкова близо, че Додж усети в дъха му миризмата на корнфлейкс и прокиснало мляко.

— Има само една игра, която е от значение — отговори той. — Ти го знаеш. Люк също го знаеше. Точно затова постъпи така, нали?

За първи път Рей изглеждаше уплашен.

— Беше злополука — промълви той. — Той изобщо не искаше...

— Недей.

Рей поклати глава.

— Не знаех — каза той.

Додж знаеше, че лъже.

— Ще ми помогнеш ли, или не?

Рей отново се разсмя бурно и невесело.

— Защо да ти помагам? — попита той. — Ти ме искаш мъртъв.

Додж се усмихна.

— Не е така — увери го той. И беше искрен, абсолютно. — Не още.

Около полунощ, когато Карп беше утихнал и над него тихо ръмеше дъжд, Зев Келър се събуди в тъмнината и установи, че го стискат груби ръце. Преди да изкрещи, започна да се дави от вкуса на памук в устата си. Чорап. А после го вдигнаха от леглото и го изнесоха навън в нощта.

Първата му объркана мисъл беше, че ченгетата са дошли да го приберат. Ако можеше да мисли ясно, щеше да осъзнае, че похитителите му носят ски маски. Щеше да забележи, че го натикаха в багажника на тъмносин таурус, същата кола като тази, която караше брат му. Че това *беше* колата на брат му, паркирана на обичайното си място.

Но той не мислеше ясно. Беше се паникьосал.

Докато риташе и гледаше как небето над него се стеснява до тънка ивица със затварянето на багажника, Зев усети нещо мокро и осъзна, че за първи път, откакто беше петгодишен, се е напикал.

Най-накрая разбра, че въпреки всичко играта продължава. И че току-що е загубил.

СРЯДА, 13 ЮЛИ

ХЕДЪР

Събраха се на среща в къщата на Бишъп. Трябваше да е там. Караваната на Хедър беше прекалено малка, Додж нямаше да ги покани у тях, а родителите на Натали щяха да си останат целия ден у дома, заети с почистването на гаража. Хедър трябваше да доведе Лили, която нямаше какво да прави сега, след края на училището, и през повечето дни се качваше на автобуса и пътуваше половин час до Хъдзън, където се намираше библиотеката.

Сега обаче библиотеката беше затворена за обновяване. По изключение Лили беше в добро настроение, макар че беше мръсна, потна и вонеше на коне — сутринта беше помагала на Хедър в двора на Ан. През целия път до къщата на Бишъп не спря да пее някаква песен за тигри и да прави вълни с протегнатата си ръка през отворения прозорец.

Бишъп живееше в гората. Някога баща му имаше магазин за антики и зложна къща и той обичаше да казва, че баща му „събирал“ разни неща. Хедър постоянно заплашваше да ги запише за участие в онова телевизионно шоу за хора, които кътат всякакви вещи. Къщата и дворът наоколо бяха препълнени с какво ли не — от неща, които бяха странни, до направо чудновати: винаги имаше поне две или три коли в различни етапи на поправяне; щайги с бояджийски спрейове; ръждясали шейни; купища дървесина; стари мебели, полупотънали в почвата. Лили изхвърча от колата с радостен вик и се втурна да рови през старите купчини.

Хедър завари Нат и Бишъп зад къщата на стара панаирна въртележка, която вече не се въртеше. Бишъп изглеждаше така, сякаш не бе спал от дни насам. Придърпа Хедър в прегръдката си веднага щом я зърна, което беше странно.

Тя се напрегна: вероятно миришеше на обор.

— Какво ти става? — попита го, когато той се отдръпна. Под очите му тъмнееха кръгове, които приличаха на синини.

— Просто се радвам да те видя — каза той.

— Изглеждаш ужасно.

Хедър посегна да приглади косата му — неин стар навик. Бишъп обаче я улови за китката. Гледаше я напрегнато, сякаш искаше да запомни лицето ѝ.

— Хедър... — започна той.

— Хедър! — провикна се Нат в същия миг.

Поне на нея смъртта на Били Кели сякаш не ѝ се беше отразила. „Искам да кажа, ние не го познавахме“ — рече тя преди няколко дни, когато Хедър ѝ призна колко виновна се чувства.

Хедър не изчака приятелката ѝ да заговори, макар че точно Нат поиска да се съберат.

— Отказвам се — заяви тя. — Оттук нататък няма да участвам.

— Трябва да изчакаме Додж — настоя Натали.

— Никого не трябва да чакам — отсече Хедър, раздразнена от спокойствието ѝ. Приятелката ѝ примигваше щастливо, доволно на слънцето, сякаш не се бе случило нищо. — Няма да участвам повече. Съвсем просто е.

— Това е извратено — намеси се пламенно Бишъп. — Извратено. Всеки, който е поне малко нормален...

— Да, но съдиите не са нормални, нали? — попита Нат и се обърна към него. — Искам да кажа, не е възможно да са нормални. Нали чу за Зев?

— Това не беше... — И Бишъп внезапно млъкна и поклати глава.

— Аз поне не смятам да загубя своя шанс за шейсет и седем хиляди долара — осведоми ги Нат, все така вбесяващо спокойна. После поклати глава. — Не е редно да започваме без Додж.

— Защо? — попита вбесена Хедър. — Защо се тревожиш толкова за Додж? Аз сключих сделката с теб, помниш ли?

Нат отклони погледа си и Хедър разбра. В гърлото ѝ се надигна горчив вкус.

— И с него си сключила сделка — каза тя. — Излъгала си ме.

— Не — отрече Нат и я погледна. Очите ѝ бяха разширени, умолителни. — Не. Хедър, нямах намерение да го включавам.

— За какво говорите, момичета? — попита Бишъп. — Какво означава „да го включавам“?

— Ти не се бъркай, Бишъп — предупреди го Хедър.

— Вече съм забъркан — отсече той, прокара ръка през косата си и в този миг Хедър почувства, че нещата никога вече няма да бъдат

нормални. Двете с Нат никога нямаше да се шегуват за косата на Бишъп, да я мажат с цял тон гел и да я обръщат, за да я изправят. — Вие сте в моята къща, нали помниш?

— Това вече не е игра — каза Хедър. Всичко излизаше с бясна скорост извън контрол. — Не разбирате ли? Един човек *умря*.

— Боже! — промълви Бишъп и седна тежко, като търкаше очите си, сякаш изричането на думите ги бе превърнало в истина.

— Защо се включи, Хедър? — попита Нат и се изправи, когато Бишъп седна. Беше скръстила ръце и тихо цъкаше с език. Ритмично. Постоянно. — Щом не си искала риска, щом не си могла да го издържиш, защо се включи? Защото глупавият Мат Хепли ти би шута? Защото му писна гаджето му постоянно да го държи на сухо?

Дъхът на Хедър секна. Усети как всичкият ѝ въздух излезе от дробовете наведнъж с кратко изсъскване.

Бишъп вдигна глава и каза остро:

— Нат.

Дори Натали изглеждаше изненадана и на лицето ѝ незабавно се изписа виновно изражение.

— Извинявай — добави бързо тя, избягвайки погледа на Хедър. — Не исках да кажа...

— Какво изпуснах?

Хедър се обърна. Додж се бе появил току-що от блестящия лабиринт от боклуци и безполезни парчета метал. Тя се запита как ли изглеждат в очите му: Нат зачервена и виновна, Бишъп ужасно блед и с безумен поглед и Хедър, която преглъщаше сълзите си и все още беше потна от конюшната.

И всички те сърдити: гневът им се усещаше във въздуха, пулсираше помежду им като физическа сила.

Ненадейно Хедър осъзна, че и това е резултат от играта. Част от нея.

Само Додж като че ли не забелязваше напрежението.

— Имате ли нещо против да запаля? — обърна се той към Бишъп.

Той поклати глава.

Хедър се намеси:

— Отказвам се. Казах, че се отказвам, и говоря сериозно. Играта трябваше да свърши...

— Играта никога не свършва — прекъсна я Додж.

Нат се извърна настрана от него и за миг, само за един миг на лицето му се изписа несигурност. Хедър почувства облекчение. През това лято Додж се беше променил. Вече не беше особнякът с увиснали рамене, аутсайдерът, който три години седя на чина, без да каже нито дума. Играта сякаш го *захранваше* по някакъв начин, сякаш му помагаше да порасне.

— Чухте ли за Зев? — издиша той права ивица дим. — Аз бях.

Нат се бе извърнала пак към него.

— Ти?

— Аз и Рей Ханраха.

За миг настъпи тишина.

Хедър най-накрая успя да продума.

— Какво?

— Ние го направихме — потвърди Додж, всмукна за последно и смачка фаса с подметката на каубойския си ботуш.

— Това не е по правилата! — възрази Хедър. — Изпитанията се определят от съдиите.

Додж поклати глава.

— Това е „Паника“ — каза той. — Няма никакви правила.

— Защо? — попита Бишъп и подръпна лявото си ухо. Беше бесен и се опитваше да го прикрие. Това беше издайническият признак.

— За да изпратим послание до съдиите. И до играчите. Играта ще продължи, по един или друг начин. Не трябва да спира.

— Нямах право — отсече Бишъп.

Додж вдигна рамене.

— Какво е правилно? — попита той. — Какво е грешно?

— Ами ченгетата? И пожарът? Ами Бил?

Никой не каза нищо. Хедър осъзна, че трепери.

— Аз приключих — отсече тя, обърна се рязко и едва не се блъсна в някаква ръждясала фурна — заедно с едно преобърнато колело тя отбелязваше началото на тясната пътека, която се виеше през пейзажа от боклуци и безполезни предмети към къщата и предния двор. Бишъп извика след нея, но Хедър не му обърна внимание.

Завари Лили приклепнала в една част от двора, в която нямаше боклуци, да маркира тревата с яркосин бояджийски спрей, който бе

изровила отнякъде.

— Лили! — обади се Хедър с остър тон.

Сестра ѝ пусна спрея и се изправи с виновно изражение.

— Тръгваме си.

Лили отново се намръщи, а между веждите ѝ се появи лека бръчка. Сякаш се смали и състари. Хедър си спомни за нощта, в която сестричката ѝ прошепна: „Ще умреш ли?“ и почувства как юмрук от вина я удря силно в корема. Не знаеше дали постъпва правилно. Струваше ѝ се, че нито едно от нещата, които върши, не е правилно.

Но случилото се с Бил Кели беше грешно. И да се преструват, че не се е случило, също беше грешно. Това го знаеше.

— Какво ти става? — попита Лили и издаде напред долната си устна.

— Нищо — отговори Хедър и я хвана за китката. — Хайде.

— Не можах да поздравя Бишъп! — изхленчи Лили.

— Другия път — отговори Хедър и практически я завлече до колата. Вече не чуваше гласовете на Нат, Бишъп и Додж; запита се дали говорят за нея. Нямаше търпение да се махне оттук.

Докато караше, не каза нищо, само стискаше волана, сякаш я грозеше опасност изведнъж да се изплъзне от ръцете ѝ.

СРЯДА, 20 ЮЛИ

ХЕДЪР

Времето стана гадно, студено и мокро и земята се превърна в киша. В продължение на два дни Нат нито ѝ се обади, нито ѝ писа. Хедър отказваше да ѝ позвъни първа. С Бишъп си разменяха съобщения, но тя избягваше срещите им, което означаваше, че за да отиде на работа, трябва да се качи на автобуса, да слезе до „7-Илевън“ и да извърви почти цял километър в силния дъжд, да пристигне студена и мокра и да прекара още много часове на дъжда в хранене на билетата с подгизнала храна и влачене на оборудване в бараките, за да не ръждяса.

Само тигрите изглеждаха по-нещастни от нея; докато се гушеха под балдахин от яворови дървета и я гледаха как работи, тя се запита дали мечтаят за други места също толкова горещо, колкото и тя. За Африка, за обжарена трева, за огромно кръгло слънце. За първи път ѝ се стори егоистично, че Ан ги държи тук, в този скапастичен^[1] климат на смазваща горещина, следвана от дъжд, следван от сняг, суграшица и лед.

Носеха се слухове, че полицията е открила доказателства за умишлен пожар в къщата на Грейбил. Хедър прекара целия ден в агонизиращо чакане, убедена, че доказателствата са свързани с нейната брезентова чанта, уверена, че полицаите ще я завлекат в затвора. Какво щеше да стане с нея, ако я обвиняха в убийство? Тя беше на осемнайсет. Това означаваше, че ще отиде в истински затвор, а не за малолетни.

Но когато изминаха още няколко дни, без някой да я потърси, Хедър отново се отпусна. Не тя запали глупавата клечка. Ама наистина, като се замислеше човек, за всичко беше виновен Мат Хепли. Него трябваше да арестуват. И Делони.

За „Паника“ нямаше нищо, дори шепот. Очевидно ходът на Додж не бе подтикнал съдиите към действие. Хедър се питаше дали ще направи нов опит, а после си напомняше, че това вече не я засяга.

Продължаваше да вали: беше средата на юли в южната част на щата Ню Йорк, тучна, зелена и мокра като тропически лес с почти

непрестанни валежи.

Криста се разболя от влажния въздух — твърдеше, че ѝ задръствал дробовете. Хедър се въздържа да отбележи, че състоянието им може да се подобри, ако спре да пуши по цяла кутия ментолови цигари на ден. Криста си взе болничен, не ходеше на работа и вместо това лежеше на дивана в мъгла от лекарство против настинка, като нещо умряло и подпухнало, което океанът е изхвърлил на брега.

Така Хедър поне можеше да използва колата. Библиотеката отново беше отворила. Тя остави Лили там.

— Искаш ли по-късно да те взема? — попита я.

Сестра ѝ пак беше станала раздразнителна.

— Не съм бебе — отвърна тя и излезе от колата, без дори да погледне чадъра, който ѝ бе донесла Хедър. — Ще се прибера с автобуса.

— А...?

Преди Хедър да успее да ѝ напомни да вземе чадъра, Лили бе затръшна вратата и тичаше към входа на библиотеката през тъмните локви, в които бавно капеше дъждовна вода.

Въпреки дъжда настроението на Хедър ставаше. Лили беше почти на дванайсет. Беше *нормално* да се държи като невъзпитано хлапе. Може би дори хубаво. Това показваше, че расте нормално, като всички останали — че може би психиката ѝ няма да се обърка само защото бе израснала във „Фреш Пайнс“, където по лъжиците постоянно пълзяха мравки, а Криста не спираше да опушва къщата.

А освен това от полицията все още не се бяха появили на прага ѝ, все още никой не бе промълвил и дума за „Паника“.

Работата беше тежка: Ан искаше от нея да изрине торта от конюшните, а после трябваше да запушат процепите, през които в една част на мазето влизаше дъжд и стените бяха покрити с петна от плесен. Хедър се стъписа, когато Ан ѝ каза, че за днес са свършили. Беше почти пет часът следобед, но Хедър не беше забелязала, че времето минава, почти не бе погледнала. Дъждът валеше по-силно от всякога. Изливаше се на цели чаршафи, като потръпващи остриета на гигантска гилотина.

Докато Ан ѝ приготвяше чаша чай, Хедър провери телефона си за първи път от часове и стомахът ѝ се втечни и изтече в краката ѝ. Пропуснала беше дванайсет обаждания от Лили.

Гърлото ѝ се сви така, че не можеше да диша. Веднага набра номера на Лили. Отсреща незабавно се включи гласовата поща.

— Какво има, Хедър?

Ан стоеше до печката и сивата ѝ коса се виеше на масурчета около лицето като някакъв странен ореол.

— Трябва да тръгвам — каза Хедър.

По-късно не можеше да си спомни как се е качила в колата или как е дала на задна по алеята; не си спомняше пътуването до библиотеката, но изведнъж установи, че е там. Паркира автомобила, но остави вратата отворена. Някои от локвите ѝ стигаха до глезена, ала тя не обърна внимание на това. Втурна се към входа. Библиотеката беше затворена от цял час.

Хедър изкрещя името на Лили, обиколи паркинга, помъчи се да я намери. Започна да обикаля улиците с колата, като си представяше всички ужасни неща, които можеше да са ѝ се случили — че е ранена, похитена, убита. Опита се да не си загуби разсъдъка, да не повърне и да не рухне.

Най-накрая не ѝ остана друг избор, освен да се прибере. Трябваше да се обади в полицията.

Потисна нов пристъп на паника. Това беше тя, истинската паника.

Пътят до „Фреш Пайнс“ беше осеян с дупки, покрит с черна кал, която засмукваше всичко, с дълбока вода. Колата на Хедър се клатушкаше през него, гумите се въртяха и скърцаха. Мястото изглеждаше по-тъжно от обикновено: дъждът се сипеше гръмовно по караваните, навеждаше звънците за украса отвън.

Хедър дори не беше угасила двигателя, когато зърна Лили: сгушена под една хилава брезичка с почти окапали листа, само на около пет метра от стъпалата на караваната, тя бе обвила ръце около коленете си и трепереше. Хедър сигурно беше паркирала, защото ненадейно излетя от колата, втурна се през водата и прегърна сестра си.

— Лили! — притисна я тя с всички сили до себе си. Тук, тук, тук. Жива и здрава. — Добре ли си? Как си? Какво се е случило?

— Студено ми е.

Гласът ѝ беше приглушен. Тя говореше в лявото рамо на Хедър. Сърцето ѝ се сви. Беше готова да преброди света в замяна на едно

одеяло.

— Хайде — подкани я Хедър и се отдръпна. — Да те заведем вътре.

Лили се дръпна назад като плашлив кон. Очите ѝ станаха огромни и безумни.

— Няма да вляза там — рече тя. — Не искам да влизам там!

— Лили.

Хедър примигна, за да прогони дъждовните капки от очите си, и приклекна на едно ниво със сестра си. Устните на Лили бяха посинели в края. Боже! Откога стоеше тук навън?

— Какво става?

— Мама ми каза да изляза — отговори сестра ѝ. Гласът ѝ беше тих, задавен. — Тя... тя ми каза да си поиграя отвън.

Нещо у Хедър се прекърши и в този миг тя осъзна, че през целия си живот е издигала стени и защити в подготовка за нещо такова; зад тях натискът се беше надигал, надигал. Сега бентът се срути и Хедър се озова повлечена от наводнението. Давеше се в ярост и омраза.

— Хайде — каза тя. Изненада се, че гласът ѝ звучи както обикновено, когато у нея се бе отворила чернота и поглъщаше всичко, когато се беше надигнал яростен шум. Хвана Лили за ръката. — Можеш да седнеш в колата, става ли? Ще пусна климатика. Ще ти е приятно, ще изсъхнеш.

Заведе сестра си в автомобила. В багажника имаше стара тениска — на Криста, вонеше на дим, но поне беше суха. Хедър помогна на Лили да отлепи от тялото си мократа риза. Развърза обувките ѝ и смъкна мокрите ѝ чорапи, после я накара да притисне крака към процепите, от които вече излизаше топлината. През цялото време Лили остана отпусната, покорна, сякаш целият живот се бе оттекл от нея. Хедър се движеше механично.

— Веднага се връщам — обеща тя. Думите дойдоха някак отстрани, сякаш ги бе изрекъл някой друг. Гневът барабанеше в главата ѝ така, че заглушаваше мисълта за всичко друго.

Бум-бум-бум.

От караваната долиташе музика и на практика тресеше стените. Крушките светеха, транспарантите бяха спуснати; Хедър виждаше профила на фигура, която се полюшваше — може би танцуваше. Преди не я забеляза, защото беше прекалено притеснена за Лили. Все

още виждаше сестра си, сгушена под онази жалка брезичка — на практика единственото дърво в целия „Фреш Пайнс“.

„Мама ми каза да изляза. Каза ми да си поиграя навън.“

Бум-бум-бум.

Вече беше пред вратата. Залючена. Отвътре чу висок пронизителен смях. Някак си успя да намести ключа в ключалката; това сигурно означаваше, че не трепери. „Странно — помисли си тя, а после: — Може би все пак щях да спечеля «Паника».“

Отвори вратата и влезе.

В караваната имаше трима души: Криста, Бо и Морийн от Паркомъсто 99. Те застинаха, Хедър също застина. За минута я обзе чувството, че е излязла на сцената на някой театър и е забравила всичките си реплики. Не можеше да диша, не знаеше какво да направи. Светлините блестяха ярко, усилены докрай. Тримата приличаха на актьори — актьори, които виждаш прекалено отблизо. Бяха и гримирани. Но гримът беше ужасен. Изглеждаше така, сякаш бе започнал да се разтича и бавно да деформира лицата им. Очите им блестяха ярко: очи на кукли.

Хедър забеляза всичко наведнъж: мъглата от син пушек. Празните бутилки от бира, препълнените чаши, които използваша вместо пепелници, единствената бутилка водка „Джорги“, полупразна.

И синята пластмасова чинийка на масата, по която все още се долавяха бледите отпечатыци на героите от „Улица «Сезам»“ — старата чиния на Лили — сега покрита с тънки ивички от фин бял прах.

Всичко това блъсна Хедър като физически удар, бърз юмрук в стомаха. За секунда светът пред нея изчезна. Чинията. Чинията на Лили.

А после мигът отмина. Криста поднесе цигара към устните си с несигурно движение и за малко да не улучи.

— Хедър Лин — изрече завалено тя и се потупа по гърдите, сякаш очакваше да намери там запалка. — Какво правиш, скъпа? Защо ме гледаш, сякаш съм...

Хедър се хвърли напред. Преди майка ѝ да е спряла да говори, преди да може да помисли какво прави, цялата ярост се плисна по ръцете и краката ѝ и тя сграбчи синята чинийка, пресечена с ивици пудра, сякаш обезобразена от нещо, и я хвърли.

Морийн изпищя, а Бо изкрещя. Криста едва успя да се наведе. Опита се да се изправи, залитна назад и падна в скута на Морийн, в креслото. Това накара Морийн да изпищя още по-силно. Чинията се удари с трясък в стената и за миг въздухът се изпълни с бяла пудра, сякаш в караваната валеше сняг. Щеше да е смешно, ако не беше толкова ужасно.

— Какво, *по дяволите...*?

Бо направи две крачки към Хедър и тя за миг си помисли, че може да я удари. Но той просто стоеше там със стиснати юмруци, почервенияло лице и обзет от ярост.

— Какво, *по дяволите...*?

С усилие Криста се надигна на крака.

— Мамка му, за коя се мислиш?

Хедър се радваше, че ги разделя масичката за кафе. Иначе не беше сигурна какво щеше да направи. Искеше да убие Криста. Наистина да я убие.

— Отвратителна си.

Гласът ѝ прозвуча хрипливо, сякаш нещо се бе увило около гласните ѝ струни.

— Махай се. — Бузите на Криста бяха започнали да се зачервяват. Гласът ѝ се повишаваше, тя трепереше, сякаш вътре в нея щеше да избухне нещо ужасно. — Махай се! Чуваш ли ме? Махай се!

Посегна към бутилката с водка и я хвърли. За щастие беше бавна. Хедър с лекота избегна удара. Чу шум от разбиване на стъкло и усети разплискване на течност. Бо обвини ръце около Криста. Успя да я спре. Тя все още крещеше, гърчеше се като животно. Лицето ѝ беше зачервено, разкривено и ужасно.

И внезапно всичкият гняв на Хедър изчезна. Не усещаше абсолютно нищо. Никаква болка. Никакъв гняв. Никакъв страх. Нищо друго, освен отвращение. Странно, но се почувства така, сякаш се носи над сцената, кръжи в собственото си тяло.

Тя се обърна и отиде в стаята си. Най-напред погледна в най-горното си чекмедже, в пластмасовата кутия за бижута, в която държеше надниците си. Всичко беше изчезнало, с изключение на четирийсет долара. Разбира се. Майка ѝ го беше откраднала.

Това не предизвика у нея нова вълна на гняв — само нова вълна на отвращение. Животни. Те бяха животни и от всички тях Криста

беше най-ужасното.

Хедър прибра в джоба си двете двайсетачки и бързо започна да се движи през стаята и да тъпче багаж в раницата на Лили: обувки, панталони, ризи, бельо. Когато раницата се напълни, тя направи от едното одеяло вързоп, в който уви още неща. И бездруго щеше да им трябва завивка. Както и четки за зъби. Спомни си какво прочете в едно списание — че четките за зъби са нещата, които хората най-често забравят да вземат при пътуване. Тя обаче нямаше да забрави. Беше спокойна, мислеше логично. Беше съвсем овладяна.

Нахлузи раницата на едното си рамо — беше толкова малка, че не можеше да си я сложи на гърба. Горката Лили! Искаше да вземе храна от кухнята, но това означаваше да мине покрай майка си, Бо и Морийн. Налагаше се да се откаже. Там и бездруго едва ли имаше много продукти, които да са ѝ от полза.

В последния момент взе от скрина розата — онази, която Бишъп ѝ измайстори от метал и жици. Тя щеше да ѝ донесе късмет.

Хедър вдигна вързоп. Сега завивката беше натежала от дрехи и обувки. Хедър се обърна странично и мина през вратата на стаята. Страхуваше се, че майка ѝ ще се опита да я спре, но се оказа, че не е имало нужда. Криста седеше на дивана и плачеше, а Морийн я бе прегърнала. Косата на Криста стърчеше във всички посоки. Хедър я чу да казва: „... правех всичко... съвсем сама“. Само половината от думите ѝ бяха разбираеми — беше прекалено пияна и надрусана, за да говори ясно. Бо беше изчезнал. Навярно се бе отделил от компанията, защото сега наркотиците бяха само трохи по килима. Може би беше отишъл да купи още.

Хедър бутна вратата и я отвори. Това нямаше значение. Никога повече нямаше да види Бо. Никога нямаше да види майка си, Морийн или вътрешността на тази каравана. За секунда ѝ се доплака, прииска ѝ се да се свлече на стъпалата. Никога повече... тази мисъл я изпълваше с такова облекчение, че коленете ѝ едва не омекнаха. Едва не се препъна.

Но не можеше да заплаче — още не. Трябваше да бъде силна заради Лили.

Сестра ѝ беше заспала на предната седалка с отворена уста и коса, която леко се ветрееше на климатика. Устните ѝ най-послед бяха загубили синкавия си цвят и беше спряла да трепери.

Отвори очи чак когато колата се друсна, докато излизаха от изхода на „Пайнс“ и на Магистрала 22.

— Хедър? — попита тя с тихо гласче.

— Какво има, козленце? — опита се да се усмихне Хедър, но не успя.

— Не искам да се връщам там.

Лили се обърна и облегна чело на прозореца. Отражението ѝ в стъклото беше тясно и бледо, като светлинка на вощеница.

Пръстите на Хедър се стегнаха около волана.

— Няма да се върнем — отговори тя. Странно, но при тези думи отново усети в устата си неприятен вкус. — Никога няма да се върнем там, разбираш ли? Обещавам.

— Къде ще отидем? — попита Лили.

Хедър се пресегна и я стисна за коляното. Дънките на сестричката ѝ най-послед бяха изсъхнали.

— Ще измислим нещо. Разбираш ли? Ще се оправим.

Дъждът все още падаше на чаршафи; колата образуваше вълни по пътя и повдигаше реки, които се плискаха в канавките.

— Нали ми вярваш?

Лили кимна, без да извърща лице от прозореца.

— Ще се оправим — повтори Хедър, върна ръката си на волана и го стисна здраво с две ръце.

Осъзна, че не могат да отидат нито у Бишъп, нито у Нат. Беше взела колата на майка си и нямаше намерение да я връща, което влизаше в графата „Кражба“. А домовете на приятелите ѝ бяха първите места, на които щеше да я потърси Криста, когато изтрезнееше и осъзнаеше какво се е случило.

Щеше ли да се обади в полицията? Щяха ли ченгетата да издирят Хедър? Може би майка ѝ щеше да ги убеди, че дъщеря ѝ е нарушителка, и тогава щяха да се опитат да ѝ припишат пожара.

Но нямаше смисъл да се тревожи за това, още не.

Никой не биваше да разбере. Всичко се свеждаше до това. През следващите няколко седмици двете с Лили трябваше да бъдат много, много внимателни. Веднага щом съберяха достатъчно пари да напуснат Карп, щяха да го сторят. А дотогава трябваше да се крият. Трябваше да се крият в колата и да пътуват с нея само нощем.

Мисълта ѝ хрумна неочаквано: Мет Роуд. Навсякъде край пътя имаше стари автомобили и изоставени къщи. Никой нямаше да обърне внимание на още една скапана кола, паркирана там.

Лили пак беше заспала и хъркаше тихо. Мет Роуд изглеждаше още по-неприветлив от обикновено. Дъждът бе превърнал осеяния с дупки път в море от киша и на Хедър ѝ беше трудно просто да държи волана здраво, без постоянно да подскача под дланите ѝ. Трудно беше да разбере кои къщи са обитавани и кои не, но най-накрая намери място до една барака за складиране и до стар буик, от който беше останала само металната рамка. Там можеше да провери колата си така, че да е почти невидима от пътя.

Угаси двигателя. Нямаше смисъл да хаби бензин. Трябваше да внимават, да не хабят нищо.

Щеше да им е по-удобно на задната седалка, но тъй като Лили вече спеше, а Хедър не вярваше, че самата тя ще успее да заспи — нямаше дори шест часа — тя бръкна в багажника и извади всички неща от завивката. Вещите, които само преди час покриваха леглата им и пода на тяхната спалня. На дома им.

„Бездомници!“ За първи път си помисляше тази дума и побърза да я прогони от ума си. Беше грозна — дума, която миришеше.

„Бегълки“ беше по-добре. Малко по-ефектно.

Тя разстла завивката около Лили, като внимаваше да не я събуди. Намери в багажа един пуловер с качулка, облече го върху блузата си, придърпа качулката и здраво стегна вървите. За щастие беше лято и нямаше да стане *прекалено* студено.

Хрумна ѝ, че може би трябва да изключи мобилния си телефон, за да пести тока в батерията. Преди това обаче написа съобщение до Нат и Додж. Включи и Бишъп. Както каза той, беше замесен, по един или друг начин.

Промених си решението. Пак съм в играта.

Сега играеше най-сериозно. Заради Лили. Щеше да забрави обещанието, което даде на Нат. Парите щяха да останат за нея и само за нея.

Тази нощ, дълго след като Хедър най-накрая се унесе, подпряла глава на облегалката на предната седалка на тауруса, когато Нат се беше свила в леглото с компютъра си и търсеше смешни видеоклипове, когато дори баровете затваряха и хората, които искаха да пият, бяха принудени да го правят навън или на паркинга на „7-Илевън“, две маскирани фигури събудиха Ели Хейс. Те я изправиха грубо на крака, прибраха китките пред тялото ѝ и ѝ щракнаха белезници като на престъпник.

Тази седмица родителите ѝ отсъстваха — играчите знаеха какво правят. По-големият ѝ брат, Роджър, чу шума и боришкането и връхлетя в коридора с бейзболна бухалка в ръка. Но Ели успя да му извика.

— Това е „Паника“! — изкрещя тя.

Роджър отпусна бухалката, поклати глава и се върна в стаята си. И той беше играл.

От всичко на света, с изключение на пороите, Ели най-много се боеше от това да се озове затворена, ето защо изпита облекчение, когато, вместо да я напъхат в багажника, грубо я вкараха на задната седалка на кола, която не позна.

Стори ѝ се, че пътуват цяла вечност — толкова дълго, че започна да ѝ доскучава и заспа. После автомобилът спря и Ели видя огромен празен паркинг и ограда с бодлива тел. Преди фаровете да угаснат, тя зърна изтъркана табела, прикрепена към тъжна, изкривена сграда.

ДОБРЕ ДОШЛИ В ПЛУВЕН БАСЕЙН „ДЕНИ“

РАБОТНО ВРЕМЕ ОТ 9:00 — ДО СЪТЪМВАНЕ,

ОТ ДЕНЯ НА ЗАГИНАЛИТЕ ВЪВ ВОЙНИТЕ

ДО ДЕНЯ НА ТРУДА^[2]

Катинарът на портата беше отворен. Докато минаваха през нея, Ели си спомни, че миналото лято Рей работеше по поддръжката на басейн „Дени“. Възможно ли бе да е замесен?

Преведоха я по мократа трева, като джвакаха в калта, към ръба на басейна, който блестеше красиво на лунната светлина, леко осветен отдолу, поразителен и невъзможен за възприемане, за вярване.

Изведнъж страхът се върна и я заля цялата, като вълна.

— Не е възможно да сте сериозни.

Сега се намираще на ръба на дълбокия край и се опитваше да отстъпи назад. Но не можеше да помръдне. Държаха я здраво. В дланите ѝ се заби нещо метално и тя инстинктивно стисна пръсти около него, прекалено уплашена, за да мисли или да се запита какво е то.

— Как очаквате да...?

Не можа да довърши, преди да я бутнат грубо във водата с главата напред.

Порой. Порой от вода, навсякъде: в устата ѝ, в очите, в носа.

Прекара под водата малко повече от минута, преди да я издърпат грубо на повърхността, но по-късно щеше да се закълне, че са били поне пет или седем минути. Безкрайни секунди, през които сърцето ѝ кълтеше в ушите, дробовете ѝ крещяха за въздух, а краката ѝ ритяха за опора. Толкова много секунди на паника — така пълна, така всеобхватна, че едва когато отново излезе на въздух и започна да вдишва дълбоко и благодарно, осъзна, че през цялото време е стискала здраво малкия метален ключ за белезниците си.

Рискът на Додж най-накрая се увенча с успех. Сутринта историята на Ели се разнесе и до обяд листчетата за обзалагане отново се бяха разпространили. Този път ги предаваха от ръка на ръка, тайно, предпазливо. Зев Келър и Ели Хейс се бяха провалили в индивидуалните си изпитания. Бяха елиминирани от играта. Както и Колин Аткинсън. Той пръв беше избягал от къщата на Грейбил — и според слуховете не беше спрял да бяга, преди да стигне почти до Масачузетс.

Додж, Рей, Хедър и Нат продължаваха. Както и Харълд Лий, Ким Холистър и Дерек Клийг.

Бяха останали само седем играчи.

[1] Думата е несъществуваща, комбинация от „скапан“ и „фантастичен“. — Бел.прев. ↑

[2] От последния понеделник на май до първия понеделник на септември. — Бел.прев. ↑

СРЯДА, 27 ЮЛИ

ДОДЖ

Никаква радост не бе останала в играта — никакво лекомислие или хумор. Доколкото Додж знаеше, „Паника“ никога не е била толкова сериозна. Никога досега не я бяха играли и в такава тайна. Сега нещата бяха много по-сериозни от възможността да те закопчат, задето си продължил да участваш в забранена игра. Ченгетата все още се опитваха да прикачат на някого пожара в къщата на Грейбил и смъртта на Малкия Бил.

Дори и съдиите очевидно бяха загубили чувството си за хумор. Имейлът, който пристигна няколко дни след елиминирането на Ели от играта, беше мрачен и делови.

Площад Малдън, Междущатска магистрала 87.
21:00. Сряда.

Шофираше Бишъп. Вече им беше станало почти навик: Хедър седеше на предната седалка, а Нат и Додж отзад. През цялото пътуване Нат не спря да чука по прозореца с кокалчето на пръста си, несъзнателно предавайки на стъклото собствения си ритъм. Додж почти можеше да повярва, че просто са се отправили на някакво среднощно приключение в мола. Само че Хедър изглеждаше изтощена и не спираше да се прозява, а Бишъп почти не продумваше, освен да я попита с тих глас какво има.

— Какво *мислиш*, че има? — отговори Хедър.

Додж не искаше да подслушва, но не можеше да се спре.

— Майка ти се обади — продължи Бишъп след известна пауза.

— Каза, че не си се прибирала.

— Просто отседнах при Ан за няколко дни. Добре съм.

— Каза, че си взела колата.

— Ти какво, сега на нейна страна ли си?

Бишъп навярно бе ходил на погребението на Малкия Бил. Додж позна сгънатия некролог с ангел с крила, който сега висеше на

панделка от огледалото му за обратно виждане. Като амулет или талисман. Странно, че бе изпитал нужда да го закачи там. На Додж Бишъп не му се струваше суеверен. Но пък той наистина не го разбираше. Например, не проумяваше защо Бишъп сякаш смяташе, че е част от играта, защо сякаш се чувстваше виновен за смъртта на Бил Кели.

Когато минаха покрай водните кули на окръг Колумбия, Додж погледна нататък и си спомни нощта на първата полицейска проверка, когато той, Нат и Хедър се скриха от ченгетата. Внезапно го прониза скръб за начина, по който времето винаги продължава напред, безмилостно. Беше като придошла река: след себе си оставяше само хаос.

Небето бе задушено изпод маси черни облаци, но дъждът най-накрая беше спрял. Всъщност беше невъзможно да се разбере откъде идва слънцето. Напряко на пътя минаваше дебел лъч светлина, самотен и странен. Но пътят до площад „Малдън“ беше дълъг — трябваше да заобиколят, за да излязат до северната страна — и преди да пристигнат, слънцето бе залязло.

На паркинга имаше няколко десетки коли, повечето спрени възможно по-близо до „Макдоналдс“, както и два камиона с платформи и осемнайсет гуми, които навярно се бяха отправили от Олбъни към Канада. От отсрещната страна на паркинга Додж видя как едно семейство излиза през големите въртящи се врати, понесло хартиени пликове от „Бързо хранене“ и големи чаши с газирана вода. Запита се накъде ли са тръгнали. Навярно на някое по-хубаво място от това тук.

Участниците в играта бяха паркирали възможно най-далеч от сградата, на края на паркинга, където дърветата се прокрадваха близо до настилката и беше много по-тъмно. Бяха останали седем играчи и само две дузини зрители. Додж се поучуди, че Дигин си е направил труда да дойде. Застанал под високите улични лампи, той изглеждаше позеленял, сякаш го грозеше опасност да повърне.

— Правилата са прости. — Дигин на практика трябваше да крещи над шума от трафика зад гърба си. Междущатска магистрала 1–87, разделена от паркинга само с неустойчива мантинела, която едва стигаше до пиццала на хората, имаше цели шест платна и беше

изключително натоварена. — Всеки от вас трябва да пресече. Петимата, които пресекат най-бързо, продължават. Другите двама не.

— Аз ще тръгна първи — излезе напред Рей. Откакто се събраха, избягваше дори да погледне към Додж. Помежду им се бе установило нещо като примирие, макар и временно. Това беше смешно. Рей навярно беше човекът, когото Додж мразеше най-силно на този свят, с изключение на Люк. И все пак Рей беше този, който знаеше за тайните на Додж повече от всеки друг. — Искам да приключвам.

— Чакай — спря го Дигин, извади от джоба си парче черен плат и го разтръска. Наистина изглеждаше нещастен. — Трябва да си сложиш това.

— Какво е? — попита Рей, макар да беше очевидно, че е превръзка за очи.

Нат и Хедър се спогледаха. Без да пита, Додж знаеше какво си мислят. Винаги имаше нещо неочаквано. Играта никога не беше лесна.

Дигин се поколеба. За миг изглеждаше така, сякаш лично ще се опита да завърже превръзката на Рей.

Рей го погледна и се намръщи.

— Дай ми я — каза той и я дръпна от ръцете на Дигин, който бързо отстъпи назад, сякаш облекчен. Рей сложи плата на очите си и го завърза отзад на главата си.

— Сега доволни ли сте? — попита той, без да се обръща конкретно към никого.

Додж пристъпи напред и застана точно пред Рей. Замахна с юмрук и спря на сантиметри от лицето му. Нат ахна, а Дигин изкрещя. Рей обаче дори не трепна.

— Всичко е наред — обади се Додж. — Нищо не вижда.

— Не ми ли вярваш, Мейсън? — Устата на Рей се изви в усмивка.

— Ни на йота — увери го Додж.

Наложи се Дигин да помогне на Рей да се насочи към мантинелата, която отделяше паркинга от тясната ивица трева и чакъл, която минаваше покрай магистралата. Покрай тях трещяха камиони и изпускаха отходни газове и изгаряща топлина. Един шофьор надупчи класона си, докато Рей се мъчеше да мине през мантинелата, и Додж си представи внезапно отклоняване на пътя, включване на фаровете, как Рей замръзва на място, представи си силата на удара.

Но това щеше да стане по-късно.

— Време е! — изкрещя Дигин. Беше извадил телефона си.

За първи път Додж забеляза, че Бишъп стои малко настрана. Устните му се мърдаха сякаш в безмълвна молитва. Изражението му бе удивително: измъчено, с разкривено лице.

И в този миг Додж изпита подозрение. По-скоро нещо като интуиция.

Но побърза да отхвърли тази мисъл. Невъзможно!

— Десет секунди — оповести Дигин.

Додж отново погледна към магистралата. Рей все още се колебаеше, олюляваше се като пияница, сякаш се надяваше, че инерцията ще помогне на краката му да се отлепят от земята. Един камион наду клаксон и Рей стреснато се дръпна назад. Звукът се разнесе и отекна в нощния въздух, изкривен от разстоянието в нечовешки вик. Движението беше шум: Додж затвори очи и чу съскането на гумите по пътя, гърменето на басов регистър и музика, стърженето и фученето на двигателя, потока от въздух, когато покрай него прелетеше някоя кола. Отново отвори очи.

— Двайсет секунди! — гласът на Дигин беше станал пронизителен.

В движението по магистралата изведнъж настъпи затишие. За четири-пет секунди пътят беше чист във всичките шест платна. Рей го усети и хукна. Блъсна се право в мантинелата от другата страна на пътя и едва не падна по лице на земята. Но това нямаше значение. Беше успял. Смъкна превръзката и я размаха победоносно над главата си. Цялото начинание му бе отнело двайсет и седем секунди.

Трябваше да изчака още едно затишие в движението, за да се върне от другата страна, но този път го направи бавно-бавно. Перчеше се.

— Кой е следващият? — попита Дигин. — Дайте да приключваме, преди...

Още един камион наду клаксон и заглуши следващите му думи.

— Аз ще отида — пристъпи напред Додж.

Рей му подаде превръзката, увиснала от едната му ръка. За секунда погледите им се срещнаха. Сега бяха свързани повече от всякога.

— Не се задушавай — каза Рей с тих глас.

Додж дръпна превръзката от ръката му.

— Не се тревожи за мен.

Платът беше дебел и непрозрачен, като материя за непромокаеми дрехи. След като го сложи на очите си, Додж се оказа сляп и за миг почувства стягане в гърдите, непреодолимо усещане за дезориентация и виене на свят, както когато се събудиш от кошмар на непознато място. Съсредоточи се върху звуците: камиони, музика, съскането на гумите, и постепенно започна да чертае наум карта на заобикалящото го пространство. Странно как липсата на зрение можеше да го накара да се почувства толкова незащитен, така уязвим. Всеки можеше да му връхлети спокойно, а той изобщо нямаше да разбере.

Почувства как две меки ръце се плъзват около китката му.

— Внимавай — прошепна Нат.

Той не отговори, просто заопипва наоколо, за да докосне лицето ѝ. Надяваше се вместо това да не нацели гърдата ѝ. Малко се надяваше и да я нацели.

— Добре — оповести Додж — както се надяваше, в посока към Дигин. — Готов съм.

Както бе постъпил с Рей, Дигин го хвана за ръката, насочи го към ниската мантинела и го инструктира да я прескочи. А после Додж, все така невиждащ, се озова отстрани на пътя и край него зафучаха коли и камиони. Вятърът свистеше, горещ и вонящ на отходни газове, а земята трепереше от движението на смазващите колела. Клакسونи виеха и млъкваха.

Сърцето на Додж биеше силно, а устата му бе пресъхнала. Не беше очаквал, че ще се уплаши толкова. В ушите му кънтеше гръмогласен шум — не знаеше дали е движението от магистралата, или ехото от ударите на сърцето му. Едва чу Дигин да изкрещява времето. Мамка му! Не чуваше — как да разбере кога да пресече?

Ами ако се спънеше? Краката му бяха омекнали и нестабилни. Ако се опиташе да тръгне, щяха да се подгънат, да се омотаят. Представи си ръцете на Нат, начина, по който тя повдигна лице към неговото, когато я целуна. Представи си Дейна, представи си стола ѝ, избутан до прозореца, слънцето, което нахлува мощно в стаята, как краката ѝ растат, разширяват се, отново се превръщат в силни мускулисти прасци.

Кънтенето в ушите му заглъхна. Отново можеше да си поеме въздух. И ненадейно осъзна, че е тихо. Нямаше съскане на гуми, надуване на клаксони, рев на двигател, насочен право към него. Затишие.

Той хукна.

Настилка, а после тясна ивица трева, която маркираше пространството между различните страни на магистралата. Трябваше да спре и пак да се ослуша, просто за да е сигурен, но не можеше — ако спреше, никога нямаше да тръгне. Трябваше да продължи да се движи. Вятърът свистеше в ушите му, а кръвта му пламтеше. Ненадейно усети изгаряща болка в пищялите и се олюля напред.

Беше стигнал до мантинелата от другата страна.

Беше преминал.

Свали превръзката и се обърна. Помисли си, че Нат и Хедър крещят ликуващо, но не беше сигурен — покрай него минаха две коли, две размазани петна пред погледа му, и макар да можеше да каже, че крещят, той не чуваше думите им. На светлината на уличната лампа приличаха на актриси, излезли на сцената, или на малки статуетки, подредени за изложба — а колите, които блестяха, докато минаваха през светлината, бяха като играчки, умалени модели на истински автомобили.

Все още му се виеше свят. Додж изчака още едно затишие в движението, а после пресече обратно в бавен бяг. Искаше да се движи по-бързо, но краката му се съпротивляваха. Едва успя да ги вдигне, за да прескочи мантинелата.

Дигин го потупа по рамото, а Хедър го сграбчи за ръката. Додж се зарадва — иначе като нищо можеше да падне.

— Деветнайсет секунди! — оповести Дигин.

А Хедър не спираше да повтаря:

— Страхотно. Страхотно!

После каза, че иска тя да е следващата. През последните няколко дни с нея се беше случило нещо — нещо се беше променило. Додж си помисли, че винаги е била хубава — солидна и благонадеждна, като модел от рекламите за дезодоранти. А също така и малко непохватна. Винаги стоеше и се движеше много внимателно, сякаш се боеше, че ако се разсее, ще събори някого или нещо. Той не отиде на абитуриентския бал, но гледа снимки във фейсбук и Хедър се

набиваше на очи: малко приведена, за да не стърчи така над Мат, в някаква розова рокля с волани, която изобщо не ѝ отиваше, и се опитваше да се усмихва въпреки неловкостта си.

Сега обаче у нея нямаше нищо неловко. Беше сериозна, с изправен гръб, съсредоточена. Почти не се поколеба, когато стигна до края на пътя. Веднага щом настъпи затишие, хукна напред. Нат ахна.

— Има кола... — промълви тя. Пръстите ѝ стиснаха по-здраво ръката на Додж.

Наистина имаше кола — устремена на север, летяща право към Хедър. Фаровете навярно я бяха осветили точно когато излизаше на платното, защото шофьорът надупи клаксона — три бързи силни изсвирвания.

— Исусе Христе!

Бишъп бе замръзнал на мястото си с побеляло лице.

— Хедър! — изкрещя Нат.

Но Хедър продължаваше да се движи и се озова на сигурно точно когато колата профуча през мястото, на което стоеше тя само преди няколко секунди. Шофьорът натисна яростно клаксона още четири пъти. Хедър смъкна превръзката и спря отстрани на пътя. Гърдите ѝ се надигаха учестено. За известно време остана скрита от погледа им поради ненадейното раздвижване на пътното платно: два камиона минаха едновременно покрай тях от противоположни посоки, поток от автомобили.

Когато Хедър пресече обратно магистралата, Дигин праметна ръка около раменете ѝ.

— Седемнайсет секунди! — кукуригаше той. — Най-бързата до момента. Никой не е преди теб!

— Благодаря — отговори тя. Не можеше да си поеме въздух. Докато минаваше под уличната лампа, изглеждаше много красива: дългата ѝ разбъркана коса се спускаше по гърба, високите ѝ скули изпъкваха, а очите ѝ блестяха.

— Чудесно се справи — поздрави я Додж.

Хедър го погледна и кимна.

— Шоколадче Хийт! Така се уплаших за теб! Тази кола!

Нат праметна ръце около врата на Хедър. Наложил ѝ се да се вдигне на пръсти.

— Не е толкова страшно, Нат — каза Хедър. За секунда погледът ѝ се задържа върху Додж. Помежду им премина нещо. Той си помисли, че е предупреждение.

Следващата беше Ким Холистър и нямаше късмет. Веднага щом си сложи превръзката и застана от страни на пътя, и в двете посоки потече река от превозни средства. Но дори след като платната се разчистиха, тя остана на мястото си. Колебаеше се, очевидно се страхуваше.

— Давай! — изкрещя Дигин. — Всичко е наред. Давай!

— Не е честно! — обади се Рей. — Не е честно! Мамка му, това е измама!

Двамата започнаха да спорят, но въпросът така или иначе нямаше значение — Ким все още не бе помръднала. Най-накрая тя изпищя:

— Млъкнете! Моля ви! Не мога да чуя нищо. Моля ви.

Отне ѝ няколко секунди, преди да се повлече към пътя, а после почти незабавно се дръпна.

— Чухте ли това? — в тишината гласът ѝ прозвуча пискливо. — Това кола ли е?

Когато стигна от другата страна, вече бяха изтекли осемдесет и две секунди.

Сега беше ред на Натали. Изведнъж тя се обърна към Додж. Очите ѝ блестяха. Той осъзна, че Нат всеки момент ще се разплаче.

— Мислиш ли, че ни гледа? — прошепна тя.

Додж си помисли, че сигурно говори за Бог.

— Кой? — попита той.

— Бил Кели.

По лицето ѝ премина спазъм.

— Никой не ни гледа — успокои я Додж. — Или поне никой друг, освен съдиите.

Очите му срещнаха погледа на Бишъп от другата страна на паркинга. И отново, само за секунда, той се зачуди.

ПЕТЪК, 29

ДОДЖ

Додж се бе надявал партито за рождения ден на Натали да бъде малко. Остана разочарован, когато спря колелото си пред къщата на Бишъп и видя десетина коли, подредени като фигурки от „Тетрис“ в единствената част на двора, която не бе покрита с ненужни боклуци. Отнякъде наоколо идваше музика. Из целия двор имаше фенери, поставени върху най-различни предмети, като метални пеперуди, кацнали да си починат.

— Ето те най-послед!

Нат си проправи път към него. В ръката си държеше картонена чаша. Върху обувката му се разля бира и той осъзна, че Нат вече е пияна. Носеше много грим и къса рокля и изглеждаше плашещо красива. Приличаше на много по-голяма. Очите ѝ блестяха, сякаш бе надрусана. Додж знаеше, че току-що бе разговаряла с някакви момчета, които той не познаваше — те изглеждаха по-големи и сега го наблюдаваха — и внезапно се почувства неудобно.

Нат забеляза погледа му и махна с ръка.

— Не се тревожи за тях — каза тя. Заваляше думите. — Някакви момчета, познавам ги от един бар в Кингстън. Поканих ги само защото донесоха пиенето. Много се радвам, че дойде.

Додж бе увил подаръка ѝ в хартиена опаковка и го бе прибрал в джоба си. Искаше да ѝ го даде, но не тук, където ги гледаха. Искаше и да ѝ каже, че съжалява за „Паника“. На ръба на магистралата Нат замръзна и ѝ трябваше малко повече от минута, за да пресече. Просто ей така за нея играта свърши.

На връщане от предизвикателството тя не каза почти нищо — само седеше сковано до него и по бузите ѝ се стичаха сълзи. Никой не продума. Додж се ядоса на Бишъп и Хедър. Те бяха най-добрите ѝ приятели. Те трябваше да знаят какво да кажат, за да я накарат да се почувства по-добре.

Той самият се чувстваше безпомощен, също толкова уплашен, колкото когато стоеше на края на онази магистрала със завързани очи.

Нат обаче вече го влачеше към задната част на къщата.

— Ела и си вземи нещо за пиене, става ли? И кажи „здрасти“ на всички.

Зад къщата голяма скара изпускаше дебели облаци пушек, които миришеха на месо и дървени въглища. Някакъв дядка слагаше отгоре й сандвичи. В едната си ръка държеше бира. Додж реши, че това може да е бащата на Бишъп — двамата имаха еднакви носове и еднаква свободно падаща коса, макар че тази на дядката беше сива — и се учуди. В училище открай време смяташе Бишъп за малко тъп — добронамерен, но прекалено симпатичен, за да е наистина интересен. Предполагаше, че семейството му е от типа майка, баща, сестра, по-голям брат, дървена ограда. Не някакъв тип с бира, който пече сандвичи наред кули от ръждясващи боклуци.

Но това беше още едно от нещата, които научаваш, когато играеш „Паника“: хората те изненадват. Готови са да те съборят по задник, фактически това бе единственото нещо, в което човек можеше да е сигурен.

Хората, които познаваше от училище, се бяха събрали на малки групички или използваша старите мебели и разглобени до основи коли вместо столове. Всички се загледаха в Додж, някои с любопитство, други с открита враждебност, и едва сега той осъзна, че нито един от участниците в „Паника“ освен Хедър не е поканен. В този момент за първи път проумя, че всъщност не бяха останали много участници. Само петима.

И той беше един от тях.

Тези две неща — фактът, че Нат държеше ръката му, и фактът, че вече бе толкова близо — го накараха да усети тръпка, която плъзна по гръбнака му.

— Бъчвичката е тук, зад стария мотоциклет — изкикоти се Нат и посочи с чашата си, а над ръба се плисна още бира. Додж изведнъж си спомни онзи бал миналата година, когато тя го нарече Дейв. Стомахът му се сви. Мразеше партитата, никога не се бе чувствал удобно на тях.

— Скоро ще се върна, става ли? Трябва да наобикалям хората. Все пак това е моето парти, в известен смисъл.

Целуна го — по бузата, забеляза той, а после пак, по другата буза — и бързо изчезна, сля се с групичка, застанала около малката бъчва. Без Нат до себе си Додж се почувства така, сякаш пак бе в училищните коридори, само че този път, вместо всички да го пренебрегват, всички

го зяпаха. Когато зърна Хедър, беше готов да се втурне към нея и да я целуне.

В същия момент и тя го забеляза и му махна да се приближи. Седеше на капака на нещо, за което Додж можеше да си помисли само, че е някой от проектите на Бишъп: стара кола „Пинто“, без гуми и подпряна на блокчета от бетон и сгурия. Само от мястото, на което стоеше, Додж преброи половин дузина автомобили в различни етапи на ремонт.

— Здравсти. — Хедър пиеше кока-кола. Изглеждаше уморена. — Не знаех, че ще идваш.

Додж вдигна рамене. Не беше сигурен какво означава това. Може би Нат го беше поканила просто в последната минута?

— Не исках да пропусна големия рожден ден — каза само той.

— Нат вече се е натряскала — осведоми го Хедър и се засмя кратко.

Погледна настрана, присви очи. Додж отново остана поразен от промяната, която бе настъпила у нея през това лято. Хедър бе започнала да отслабва, чертите ѝ да се изострят, а красотата ѝ ставаше по-очевидна. Сякаш бе прекарала целия си живот под мантия невидимка, която сега бе започнала да се свлича.

Додж се облегна на капака и започна да рови в джоба си за цигарите. Дори не му се пушеше — просто искаше да прави нещо с ръцете си.

— Как е Лили? — попита той.

Хедър му отправи остър поглед.

— Добре е — отговори бавно. А после: — Вътре е, гледа телевизия.

Додж кимна. Предишния ден пушеше цигара на Мет Роуд, когато чу, че някой пее зад бараката, в която обикновено държеше мотоциклета си. Любопитството му се събуди и той заобиколи постройката.

И тогава зърна Хедър.

Чисто гола.

Тя изкрещя, а той незабавно се обърна, но преди това все пак забеляза, че Хедър се мие с маркуча от ресторанчето на Дот — същия, с който момчетата от кухнята пръскаха улиците вечер. Видя кола,

нейната кола, и дрехите, които съхнеха на капака; и момиче, което трябваше да е сестра ѝ; то четеше, седнало на тревата.

— Не казвай на никого — помоли го Хедър.

Додж остана с гръб към нея. Вятърът бе отвял едни гащички от капака на земята и Додж прикова поглед в тях. Пликчета с десен на ягоди, избелели. До тях видя две четки за зъби и навита тубичка с паста, поставени върху обърнатата кофа, както и няколко чифта обувки, подредени в права линия върху пръстта. Зачуди се откога ли момичетата лагеруват тук.

— Няма — увери я той, без да се обръща.

И щеше да си удържи на думата. Това бе едно от нещата, които му харесваха у тайните: те създаваха връзка между хората.

— Колко дълго мислиш, че ще издържиш? — попита Додж сега.

— Докато победа — отговори Хедър.

Погледна я — лицето ѝ беше толкова сериозно, така решително — и изпита неочакван прилив на нещо като радост. Разбиране. Това беше: той разбираше Хедър и тя го разбираше.

— Харесваш ми, Хедър. Ти си готина.

За миг тя огледа изпитателно лицето му, сякаш искаше да се увери, че не ѝ се смее. После се усмихна.

— И ти си готин, Додж.

Нат пак се появи, понесла бутилка текила.

— Пийни едно с мен, Хедър.

Лицето ѝ се разкриви в гримаса.

— Текила?

— Стига де! — нацупи се Нат. Думите ѝ бяха по-завалени от всякога, но очите ѝ бяха все така странно, неестествено ярки, сякаш не съвсем човешки. — Днес е рожденият ми ден.

Хедър поклати глава. Нат се засмя.

— Не мога да повярвам! — гласът ѝ бе започнал да става по-висок. — Играеш на „Паника“, но се страхуваш от една чашка.

— Шшшт!

Лицето на Хедър почервения.

— Тя дори нямаше да играе — продължи Нат и насочи бутилката към Хедър, сякаш се обръщаше към публика. А хората *наистина* слушаха. Додж видя, че се обръщат към Хедър, подсмивват се и си шепнат.

— Стига, Нат! Нали помниш, че не бива да говориш за играта?
— подсети я той, но рожденичката не му обърна внимание.

— Аз щях да играя — оповести вместо това тя. — И играх. Но вече не. Тя... ти... ме саботира. Ти ме саботира — и тя се извърна към Хедър.

За миг Хедър се взря в нея.

— Ти си пияна — каза равнодушно и се смъкна от капака.

Нат се опита да я сграбчи.

— Само се майтапех — каза тя. Но Хедър продължи да се отдалечава. — Стига, Хедър. Просто си дърдорех.

— Ще намеря Бишъп — рече тя, без да се обръща.

Нат се подпря на колата, до Додж. Отвори бутилката, отпи и направи физиономия.

— Какъв рожден ден само! — измърмори.

Додж усещаше аромата на кожата ѝ, алкохола в дъха ѝ и ягодовия шампоан от косата ѝ. Изпитваше болезнено желание да я докосне. Вместо това пхна ръце в джоба си и потърси подаръка. Знаеше, че трябва да ѝ го даде сега, преди да се е уплашил или тя да се е напила още повече.

— Виж, Нат. Може ли да отидем някъде другаде? Искам да кажа, да останем насаме за малко?

Осъзна, че тя може да реши, че иска само да я опипа или нещо такова, затова припряно продължи:

— Нося ти нещо — и ѝ показва малката кутийка в хартиена опаковка. Надяваше се Нат да няма нищо против, че подаръкът се е смачкал в джоба му.

Изражението ѝ се промени. Тя се усмихна широко, разкривайки малките си бели, съвършени зъби, и остави текилата.

— Додж, нямаше нужда. Ела. Знам едно място, където можем да отидем.

Точно зад задната веранда имаше площ, отделена за нещо, което му заприлича на украса за морава: внушителни варовикови статуи на най-различни герои от митологията, които Додж навярно трябваше да познае, но това не се случи; варовикови пейки и басейнчета за птици със зеления сала вода, мъх и листа. Статуите и верандата скриваха полукръглото пространство от поглед и когато двамата отидоха там, музиката беше приглушена.

— Давай — подкани я той и ѝ подаде кутийката. — Отвори я.

Струваше му се, че може да повърне. Ами ако Нат не харесаше подаръка? Най-накрая тя се пребори с опаковката, отвори кутийката и впери поглед в съдържанието ѝ: тъмна ивица от кадифе и малка кристална пеперудка, от чиито крила струеше светлина, положена върху подложка от памук.

Нат се взира в нея толкова дълго, та Додж реши, че изобщо не ѝ е харесала, а после си помисли, че наистина ще повърне. Украшението му струваше парите, изкарани за цели три дни зареждане на рафтове.

— Ако искаш да го върнеш... — започна той.

Нат вдигна глава към него и той видя, че плаче.

— Прекрасна е! — промълви тя. — Обожавам я!

И преди Додж да разбере какво става, рожденичката протегна ръце, придърпа го надолу към себе си и го целуна. Устните ѝ имаха вкус на сол и текила.

Когато Натали се отдръпна, Додж се почувства замаян. И преди се беше целувал с момичета, но никога така. Обикновено прекалено много се притесняваше какво прави езикът им или дали самият той натиска прекалено много или твърде малко. С Нат обаче забрави да мисли и дори да диша, а сега пред очите му се рееха черни петна.

— Слушай — изтърси той, — искам да знаеш, че ще уважа уговорката ни. Ако спечеля, имам предвид. Ще си получиш своя дял от парите.

Тя изведнъж се скова, сякаш я бе ударил. За секунда остана на мястото си, без да помръдва. А после бутна кутийката обратно към него.

— Не мога да я взема. Не мога да я приема.

Стори му се, че току-що е глътнал цяла топка за боулинг.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не я искам — отговори тя и натика кутийката в ръката му. — Ние не сме гаджета, нали? Имам предвид, наистина те харесвам и така нататък, но... Срецам се с друг. Не е редно.

Студ, студ. Плискаше се през цялото му тяло. Додж замръзваше, объркан и разярен. Чувстваше се като някой друг, звучеше като някой друг, когато чу как собственият му глас попита:

— Кой е той?

Нат се бе извърнала настрана от него.

— Няма значение. Не го познаваш.

— Ти ме целуна — настоя Додж. — Целуна ме, накара ме да си помисля...

Тя поклати глава. Все така отказваше да го погледне.

— Беше заради играта. Разбираш ли? Исках да ми помогнеш да спечеля. Това е всичко.

От устата му отново излезе този глас, който не познаваше:

— Не ти вярвам.

Думите прозвучаха тихо и несигурно.

Натали продължи да говори така, сякаш той изобщо не беше тук:

— Но нямам нужда от теб. Нямам нужда от Хедър. Кевин казва, че имам потенциал за камерата. Казва...

— Кевин ли?

Нещо в ума на Додж прещрака и стомахът му се сви.

— Онзи мазник, с когото се срещна в мола?

— Не е мазник.

Сега Нат се обърна с лице към него. Трепереше. Беше стиснала юмруци, очите ѝ блестяха, по бузите ѝ имаше влага и това разби сърцето му. Все още искаше да я целуне. Ненавиждаше я.

— Той наистина е такъв, за какъвто се представя. Вярва в мен. Каза, че ще ми помогне...

Студът в гърдите на Додж се бе превърнал в корав юмрук. Чувстваше как този юмрук го удря в ребрата, как заплашва да избухне направо през кожата му.

— Убеден съм — изрече ядно той. — Позволи ми да предположа. Трябвало е само да му покажеш циците си...

— Млъкни! — прошепна Натали.

— Може би да го оставиш да те опипва известно време. Или трябваше и да си разтвориш краката?

Веднага щом изрече думите, му се прииска да ги върне назад.

Нат се вцепени, сякаш през тялото ѝ бе преминал електрически шок. И когато видя изражението ѝ — вината, тъгата и болката — той разбра, че наистина го прави, че го е направила.

— Нат.

Едва успя да изрече името ѝ. Искаше да ѝ каже, че съжалява, а освен това съжаляваше и за нея, за това, което бе сторила. Искаше да ѝ

каже, че вярва в нея и че я смята за красива.

— Махай се — прошепна тя.

— Моля те — протегна Додж ръце към нея.

Нат припряно отстъпи назад, залитна и почти падна на тревата.

— Махай се! — подкани го.

За миг очите ѝ се впериха в неговите. Той зърна две черни дупки, като рани. После Нат се обърна и изчезна.

ХЕДЪР

Бишъп имаше батут — или поне рамка за батут. Найлонът отдавна бе изгнил и го бяха заменили с тежък, стегнато опънат импрегниран брезент. Хедър не се учуди, когато го намери там, скрит от останалите гости. Открай време не беше от най-общителните. И тя не беше. Това бе едно от нещата, които ги свързваха.

— Добре ли си изкарваш? — попита тя и седна на брезента до него. Бишъп миришеше на канела и малко на масло.

Той вдигна рамене. Усмихна се и носът му се сбърчи.

— Горе-долу. Ти?

— Горе-долу. Как е Лили?

Нямаше друг избор, освен да я доведе. Настаниха я в работната стая и Бишъп предложи да я наглежда, когато влиза за още картонени чаши.

— Добре е. Гледа маратон на шоуто на не-знам-коя-знаменитост. Направих й пуканки.

Той се облегна назад, погледна към небето и махна на Хедър да направи същото.

Когато бяха малки, понякога спяха тук, на открито, един до друг в спални чували, заобиколени от празни пакетчета чипс и бисквити. Веднъж Хедър се събуди и видя, че на гърдите ѝ се е настанила миеща мечка. Бишъп изкреця, за да прогони животното — но преди това направи снимка. Това беше един от любимите спомени на Хедър от детството ѝ.

Все още не бе забравила усещането да се събуди до него, помнеше росата, която покриваше спалните им чували и се просмукваше в брезента, как дъхът им вдигаше пара във въздуха — беше им толкова топло един до друг. Сякаш се намираха на единственото хубаво, сигурно място в целия свят.

Сега Хедър несъзнателно намести главата си в ямката между гърдите и рамото му, а той я обгърна с ръка. Пръстите му се отъркаха в голите ѝ ръце и тялото на Хедър изведнъж настръхна и се затопли. Тя

се запита как ли изглеждат двамата отгоре: като две парченца от пъзел, които си пасват идеално.

— Ще ти липсвам ли? — попита неочаквано Бишъп.

Сърцето ѝ заби силно и ужасно, сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ.

През цялото лято се опитваше да не обръща внимание на факта, че Бишъп ще замине за колежа. Сега им оставаше по-малко от месец.

— Не ставай глупав! — измърмори тя и го побутна.

— Говоря сериозно.

Бишъп се размърда, измъкна ръката си изпод главата ѝ, обърна се на лакът, за да застане с лице към нея. Небрежно праметна другата си ръка през кръста ѝ. Тениската ѝ се бе надигнала и ръката му беше направо върху корема ѝ — неговата загоряла кожа срещу нейната, която беше бледа и покрита с лунички — и белите ѝ дробове не можеха да работят правилно.

„Това е Бишъп — напомни си Хедър. — Просто Бишъп.“

— Ти много ще ми липсваш — каза той. Бяха толкова близо, че тя можеше да види пухчето, полепнало на единия му клепах, отделните спирали от цвят в очите му. И устните му. Изглеждаха толкова меки. Съвършеното несъвършенство на зъбите му.

— Ами Ейвъри? — изтърси Хедър. Не знаеше откъде са дошли думите. — Тя ще ти липсва ли?

Бишъп се отдръпна с няколко сантиметра и се намръщи. После въздъхна и прокара ръка през косата си. Веднага щом дланта му се отдели от Хедър, тя бе готова да даде всичко на този свят, за да усети отново докосването му.

— Вече не съм с Ейвъри — каза внимателно Бишъп. — Скъсахме.

Хедър го погледна изумена.

— Откога?

— Има ли значение? — Бишъп изглеждаше раздразнен. — Виж, това и бездруго не беше истинска връзка.

— Просто ти харесваше да се натискаш с нея — рече Хедър. Ненадейно изпита гняв, стана ѝ студено и се почувства съвсем незащитна. Седна и смъкна тениската си. Бишъп щеше да я остави в миналото. Щеше да намери други момичета — хубави, дребнички момичета като Ейвъри — и да забрави за нея. Винаги ставаше така.

— Виж — започна Бишъп и също седна.

Хедър не искаше да го погледне, затова той посегна, хвана я за брадичката и обърна главата ѝ към себе си.

— Опитвам се да говоря с теб, става ли? Аз... Аз трябваше да скъсам с Ейвъри. Харесвам... друга. Има друга. Точно това се опитвам да ти кажа. Но е сложно...

Гледаше я толкова настойчиво, че тя почувства топлината помежду им.

Изобщо не помисли. Просто се наведе, затвори очи и го целуна.

Усещането беше същото като при хапка сладолед, изваден от хладилника точно преди толкова време, колкото трябва: сладко, лесно, съвършено. Хедър не се притесни дали го прави както трябва, както преди толкова години в киното, когато можеше да мисли единствено за пуканките между зъбите си. Просто усещаше абсолютно всичко, вдишваше мириса му, аромата на устните му, докато музиката пулсираше тихо някъде далеч, а цикадите ѝ акомпанираха. Почувства как в гърдите ѝ избухват мехурчета от щастие, сякаш някой бе сложил вътре фойерверки.

А после Бишъп изведнъж се дръпна.

— Чакай — каза той. — Чакай.

Фойерверките в гърдите ѝ веднага угаснаха, оставяйки след себе си само черна бездна, от която се вдигаше пушек. Само тази дума, и тя разбра: беше сбъркала.

— Не мога...

Изведнъж Бишъп ѝ се стори различен — по-голям, изпълнен със съжаление, човек, когото изобщо не познаваше.

— Не искам да те лъжа, Хедър.

Тя почувства как лицето ѝ започва да пламти. Не беше тя. Бишъп беше влюбен в друга. А Хедър току-що си навря езика в гърлото му като някоя умопобъркана.

Трябваше да запълзи заднешком по-далеч от него към ръба на батута.

— Глупаво — каза тя. — Беше глупаво. Просто забрави, съгласен ли си? Не знам какво ми стана.

За миг Бишъп ѝ се стори наранен. Тя обаче бе прекалено притеснена, за да ѝ пука. А после той се намръщи и на лицето му се изписа изражение само на умора и малко раздразнение, сякаш Хедър

беше непослушно дете, а Бишъп — търпелив баща. Тя изведнъж осъзна, че той я вижда точно така: като дете. Като по-малка сестричка.

— Няма ли просто да седнеш? — попита той с гласа си на уморен баща. Косата му стърчеше право нагоре — така би изглеждала, ако можеше да крещи.

— Става късно — рече Хедър, което не беше вярно. — Трябва да заведе Лили вкъщи. Мама ще се притесни.

Трупаше лъжа след лъжа. Не знаеше защо го каза.

Може би, защото в този миг наистина го искаше — искаше ѝ се да се връща в нормална къща при нормална майка, на която ѝ пука, вместо в колата и оттам — на паркинга на Мет Роуд. Искеше ѝ се да беше дребничка и деликатна, като изящно коледно украшение, което трябва да държиш нежно. Искеше ѝ се да беше някоя друга.

— Хедър, моля те! — промълви Бишъп.

Светът се разпадаше, разбиваше се на безброй цветове... и тя разбра, че ако не се махне отгук, ще се разплаче.

— Забрави за това. Сериозно. Става ли? Просто забрави, че се е случило.

Успя да се отдалечи само на няколко крачки, преди сълзите ѝ да потекат. Избърса ги припряно с основата на дланта си — за да стигне до къщата, трябваше да мине покрай цяла дузина бивши съученици, сред които и най-добрият приятел на Мат. По-скоро би умряла, отколкото да се превърне в момичето, което плаче на рождения ден на най-добрата си приятелка. Навярно всички щяха да решат, че се е натряскала. Странно колко грешно мнение можеха да имат хората за някого, когото познават от толкова години.

Хедър влезе в къщата през задната врата и за миг остана неподвижна. Вдиша дълбоко и се опита да се овладее. Странно, макар че целият имот на Бишъп представляваше на практика склад за отпадъци, къщата беше чиста, с малко мебели и винаги миришеше на препарат за килими. Хедър знаеше, че дългогодишната приятелка на господин Маркс, Каръл, смята двора за безнадеждна кауза. Къщата обаче беше нейното царство и тя постоянно търкаше, оправяше и крещеше на Бишъп да си свали мръсните крака от масичката за кафе. Къщата не беше обновявана от седемдесетте години на двайсети век и килимът вече се бе превърнал в дрипа, а линолеумът в кухнята беше

със странен десен на оранжеви и бели квадрати, но всичко изглеждаше безупречно чисто.

Гърлото на Хедър отново се сви. Всичко тук ѝ беше така познато: пластмасовата маса в трапезарията; пукнатината, която минаваше по цялата дължина на кухненския плот; фотографиите с подвити крайчета, залепени на хладилника с магнити, които рекламираха зъболекарски кабинети и магазини за домашни потреби. Всички те ѝ бяха така познати, сякаш бяха нейни собствени.

Наистина бяха нейни. И Бишъп беше неин. Някога.

Но вече не.

Чуваше шум от течаща вода и приглушения звук на телевизор от работната стая, където Лили гледаше. Хедър излезе в тъмния коридор и видя, че вратата на банята е открената. На килима се очертаваше дебел лъч светлина. Сега въпреки шума от водата тя чу, че някой плаче. Зърна тъмна грива, която бързо се появи и изчезна.

— Нат? — попита Хедър и предпазливо отвори вратата докрай.

Водата шуртеше от крана, а от порцелановия умивалник се вдигаше пара. Струята навярно бе толкова гореща, че можеше да те попари, но Нат продължаваше да търка ръцете си и да подсмърча. Кожата ѝ беше разранена, зачервена и блестяща, сякаш се бе изгорила.

— Хей...

За миг Хедър забрави за собствените си проблеми. Пристъпи напред и влезе в банята. Инстинктивно посегна и спря водата. Дори кранчетата бяха горещи.

— Хей. Добре ли си?

Въпросът беше много глупав. Нат очевидно не беше добре.

Тя се извърна към Хедър. Очите ѝ бяха подути, цялото ѝ лице изглеждаше странно и подпухнало, като неправилно втасал хляб.

— Вече не действа — изрече шепнешком тя.

— Кое? — не разбра Хедър.

Изведнъж застана нащрек с цялото си тяло. Забеляза капането от крана, чудовищно зачервените ръце на Нат, увиснали като спукани балони край тялото. Помисли си, че приятелката ѝ винаги обича нещата да са равни, чертата да минава право през центъра. Как понякога се къпеше повече от един път на ден. Как цъкаше с език. Подробности, на които Хедър не обръщаше внимание, защото беше

свикнала с тях. Още едно от нещата, които хората не забелязваха у другите.

— Затова застинах на магистралата, нали разбираш — продължи Нат. — Просто... изключих.

Очите ѝ отново овлажняха.

— Нищо не действа — гласът ѝ трепереше. — Не се чувствам в безопасност, нали разбираш.

— Ела тук — каза Хедър, прегърна я и Нат продължи да лее пиянски сълзи на гърдите ѝ. Вкопчи се в нея с всички сили, сякаш се боеше, че може да падне. — Шшшт — прошепна Хедър и не спря да го повтаря. — Шшшт. Днес е рожденият ти ден.

Но не каза, че всичко ще се оправи. Как би могла? Знаеше, че Нат е права.

Нито един от тях не беше в безопасност.

Вече не. Никога повече.

ДОДЖ

Додж отвори вратата, чу гласове в дневната и незабавно съжали, че се е върнал направо вкъщи. Беше малко след единайсет часа вечерта и първата му мисъл бе, че Рики пак е дошъл. Не беше в настроение да го гледа как се хили като идиот, а Дейна се черви и се мъчи да направи нещата по-малко неловки, без да спира да хвърля на Додж убийствени погледи, сякаш *той* е натрапникът.

Но после майка му извика:

— Ела, Додж!

На дивана седеше мъж с посивяла коса и омачкан костюм, който подходеше на набръчканото му лице.

— Какво? — попита Додж, като едва-едва я погледна. Дори не се опита да се държи възпитано. Нямаше да се прави на любезен с поредното гадже на майка си.

Тя се намръщи.

— Дооодж — каза и удължи името му като предупредителна камбана. — Нали познаваш Бил Кели? Отби се да ни прави компания.

Наблюдаваше сина си внимателно и той прочете в очите ѝ цяла дузина послания: „Бил Кели току-що загуби сина си и ако се държиш грубо с него, ще те изгоня да спиш на улицата...“

Изведнъж му се стори, че цялото му тяло е само ъгли и шипове. Не можеше да си спомни как да го движи правилно. Обърна се с отривисто, несигурно движение към мъжа на дивана: Големия Бил Кели. Сега забеляза приликата със сина му: сламенорусата коса, която при бащата ставаше почти сива; пронизващите сини очи и тежката челюст.

— Здравейте — поздрави Додж. Гласът му приличаше на грачене. — Аз бях... съм... искам да кажа, всички съжалявахме да чуем...

— Благодаря ти, синко.

Гласът на господин Кели беше учудващо ясен. Додж се зарадва, че го прекъснаха, защото не знаеше какво друго щеше да каже. Беше му толкова горещо, та му се струваше, че лицето му ще избухне. Обзе

го внезапен истеричен импулс да изкрещи: „Бях там. Бях там, когато синът ви умря. Можех да го спася“.

Пое си дълбоко въздух. Започваше да се уморява от играта. Започваше да се пречупва.

Измина цяла вечност, преди погледът на господин Кели да се плъзне от Додж към майка му.

— Трябва да тръгвам, Шийла.

Той стана бавно. Беше толкова висок, че главата му стигаше почти до тавана.

— Утре отивам в Олбъни. Приключиха с аутопсията. Предполагам, че няма да има нищо изненадващо, но... — И разпери безпомощно ръце. — Искam да разбера всичко. Ще разбера всичко.

Под якичката на Додж пареше пот. Може би само си въобразяваше, но беше сигурен, че думите на господин Кели са предназначени за него. Помисли си за всички листчета хартия с инструкции за „Паника“, които бе събрал това лято. Къде бяха те? Беше ли ги сложил в чекмеджето си за бельо? Или ги бе оставил на нощното си шкафче? Боже! Трябваше да се отърве от тях.

— Разбира се.

Майката на Додж също стана. Сега и тримата стояха прави и мълчаха неловко, като актьори, които са забравили репликите си.

— Кажете „лека нощ“ на господин Кели, Додж.

Додж се изкашля.

— Аха. Разбира се. Вижте, наистина съжалявам...

Господин Кели протегна ръка.

— Божа работа — рече тихо той. Додж обаче почувства, че ръкостискането му е малко прекалено силно.

Същата вечер Дигин отиде на някакво парти край дерето и го завърши със спукано ребро, насинени очи и избит зъб. Дерек Клийг беше пиян — това бе оправданието, което даде по-късно. Но всички знаеха, че е нещо по-сериозно, и след като подутините по лицето на Дигин спаднаха, той каза на всеки, който бе готов да слуша, че Дерек го е нападнал изневиделица, заплашил го е, опитал се е да го накара да изпее имената на съдиите и не е пожелал да го изслуша, когато Дигин настоявал, че не ги знае.

Това представляваше очевидно нарушение на едно от многото неизречени правила на „Паника“. Никой не биваше да закача коментатора. Както и съдиите.

Дерек Клийг беше незабавно дисквалифициран. Беше загубил правото си на участие и до сутринта името му бе зачеркнато от уведомителните листчета.

А Натали, последният от елиминираните участници, се върна в „Паника“.

СЪБОТА, 30 ЮЛИ

ХЕДЪР

Хедър се събуди, защото някой чукаше на прозореца. Тя седна и разтърка очите си, стресната и за миг дезориентирана. През прозорците на тауруса нахлуваше слънце. Додж я наблюдаваше през предното стъкло.

Сега, когато беше будна, неочаквано си спомни всичко съвсем ясно: целувката с Бишъп и жалкия ѝ край, плача на Натали в банята. А сега Додж я наблюдаваше, гледаше омачкания чаршаф и захабените чаши от „Деъри Куин“ на предната седалка, джапанките и разпилените дрехи на задната.

Навън Лили беше с боси крака и по бански костюм.

Хедър отвори вратата и излезе от колата.

— Какво правиш тук?

Беше бясна. Той бе нарушил едно неизречено споразумение. Когато го помоли „Не казвай на никого“, това означаваше също така и „Не се връщай“.

— Опитвах се да ти се обадя. Телефонът ти беше изключен.

Ако виждаше, че е ядосана, значи не му пукаше.

Телефонът ѝ. Полагаше всички усилия да пести батерията, защото можеше да го зарежда само докато работеше в двора на Ан. Освен това не искаше да вижда съобщенията от майка си. Осъзна обаче, че снощи го е занесла в кухнята на Бишъп и не си го е взела. Това означаваше, че трябва да се върне там.

Беше спала облечена — в същите дрехи, които носеше на партито на Нат, включително и горнище с пайети. Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Какво става?

Додж ѝ подаде сгънато парче хартия. Последното листче за залагане.

— Нат се връща в играта. Дерек е дисквалифициран.

— Дисквалифициран ли? — повтори Хедър. Беше чувала само за един играч, дисквалифициран от „Паника“, преди години — една от участничките, задето спеше със съдия. По-късно се оказа, че

въпросният Мики Барне *не е* съдия, а само се е престорил, за да получи секс. Но беше много късно. Момичето беше заменено с друг.

Додж вдигна рамене. Зад него Лили бе обърнала кофата им с вода и правеше реки в калта. Хедър беше доволна, че не ги слуша.

— Ти ли ще й кажеш? — попита той.

— Може ти.

Додж отново я погледна и нещо в израза на очите му се промени.

— Не, не мога.

За миг двамата останаха неподвижни. Хедър искаше да го попита какво се е случило, но мисълта й се стори прекалено странна. Не можеше да се каже, че двамата са близки, във всеки случай не и по този начин. Не знаеше какви са. Може би самата тя не беше близка с никого.

— Край на сделката — каза след минута Додж. — Няма да делим.

— Какво? — промълви Хедър, стъписана, че чува тези думи. Това означаваше, че той е наясно, че тя знае за сделката му с Нат. Знаеше ли и за нейната сделка с Нат?

Очите му бяха почти сиви, като облачно небе.

— Сега ще играем „Паника“ според първоначалния й замисъл — продължи Додж и за първи път Хедър почти изпита страх от него. — Победителят прибира джакпота.

— Защо не мога да вляза да видя Бишъп?

Лили беше в лошо настроение. Откакто стана, не беше спряла да хленчи. Горещо й беше. Беше мръсна. Храната, която й даваше Хедър — неща от консерви и сандвич, който купи от „7-Илевън“ — беше гадна. Хедър предполагаше, че приключението да живее без дом (не можеше да се насили да си помисли думата „бездомна“), тръпката на новото вече изчезва.

Тя стисна волана, изливайки раздразнението си през дланите.

— Ще изтичам вътре само за секунда, Лилибел — рече, като се насилваше да звучи ведро. Нямахше да избухне, нямахше да се разкрещи. Щеше да запази спокойствие, само заради сестра си. — А освен това Бишъп е зает.

Не знаеше дали това е вярно — нали не можеше дори да се обади и да провери дали той си е вкъщи. Част от нея се надяваше, че не е. Не спираше да се връща обратно към целувката, към онзи миг на топлина и на усещане, че точно така трябва... а после начинът, по който Бишъп се отдръпна, сякаш целувката му бе причинила физическа болка. „Не искам да те лъжа, Хедър.“

През целия си живот не се бе чувствала толкова унижена. Какво, за бога, я беше прихванало? Само като си помислеше за това, й идеше да продължи по целия път до океана и после да влезе с колата право във водата.

Но трябваше да си вземе телефона. Трябваше да стисне зъби и да поеме риска да срещне Бишъп. Може би дори щеше да успее да ограничи щетите, да обясни, че не е имала намерение да го целуне, за да не си помисли той, че е влюбена в него или нещо подобно.

Стомахът ѝ пак се преобърна и се качи в гърлото ѝ. Не беше влюбена в Бишъп.

Или пък беше?

— Ще се върна, преди да преброиш до десет — обеща тя.

Беше паркирала малко по-надолу от алеята, така че, ако Бишъп беше навън, нямаше да види колата ѝ и всички доказателства, че Хедър живее в нея. Последното, което искаше, бе той да започне да я съжалява още повече.

В двора все още имаше следи от партито: няколко пластмасови чаши, фасове, чифт евтини слънчеви очила плуваха в басейнче за птици, пълно със застояла вода. Но всичко беше тихо. Може би Бишъп не си беше у дома.

Само че още преди да е стигнала до входната врата, той се появи, понесъл торба за боклук. Когато я видя, замръзна и Хедър почувства как последната искрица надежда — че нещата ще станат нормални, че могат да се престорят, че последната нощ изобщо не се е случвала — угасва.

— Какво правиш тук? — изтърси той.

— Дойдох само да си взема телефона — гласът ѝ звучеше странно, сякаш го бяха пуснали на стереоуредба с лошо качество. — Не се тревожи, няма да остана.

Понечи да мине покрай него и да влезе в къщата.

Бишъп я хвана за ръката.

— Чакай.

В начина, по който я гледаше, имаше нещо отчаяно. Той облиза устните си.

— Чакай... недей... трябва да ти обясня.

— Просто забрави за това — каза Хедър.

— Не. Не мога... трябва да ми повярваш...

Бишъп прокара ръка през косата си, така че тя щръкна. На Хедър ѝ се доплака. Тази негова коса като на клоун; избелялата му тениска на „Рейнджърс“ и опръсканият с боя анцуг; мирисът му. По-рано си мислеше, че всичко това е нейно — смяташе, че той е нейн — но през цялото това време Бишъп растеше, натискаше се с други момичета, изживяваше тайни увлечения и се превръщаше в човек, когото Хедър не познаваше.

И когато го погледна, застанал пред нея с тази глупава торба с боклук в ръце, тя разбра, че е влюбена в него и винаги е била влюбена. Може би от онази целувка през първата година в гимназията. Може би дори отпреди това.

— Няма нужда да обясняваш нищо — отвърна тя, мина покрай него и влезе в къщата. Отвън беше светло и за миг Хедър ослепя от тъмното. Направи две несигурни крачки към дневната, откъдето чуваше шума на вентилатора.

Бишъп отвори вратата след нея.

— Хедър.

Преди тя да му отговори, се разнесе друг глас. Момичешки глас.

— Бишъп?

Времето спря. Хедър замръзна, Бишъп също. Нищо не помръдваше, освен черните петна пред очите ѝ, докато зрението ѝ бавно се приспособяваше. Тя видя как от сенките, от тъмнината на дневната изплува момиче. Странно — макар че се засичаха в училище от цяла вечност, Хедър не разпозна веднага Вивиан Трейгър. Може би заради шока, че я вижда тук, в къщата на Бишъп, боса, с чаша от кухнята му в ръка. Сякаш тук ѝ беше мястото.

— Здравсти, Хедър — поздрави я Вивиан и отпи от чашата. Над ръба погледът ѝ срещна очите на Бишъп и Хедър и забеляза в тях предупреждение.

Обърна се към Бишъп и видя единствено вина: вина, която го обгръщаше целия, като физическо вещество, като нещо лепкаво.

— Какво правиш тук? — попита Вивиан. Тонът ѝ все още беше нехаен.

— Тъкмо си тръгвах — отговори Хедър. Втурна се напред, по коридора, в кухнята. Мъчеше се да се пребори с усещането, че ще повърне, със спомените, които заплашваха да я удавят: колко пъти беше пила какао от тази чаша и устните ѝ бяха там, където бяха сега устните на Вивиан, върху устните на Бишъп — Бишъп на Вивиан.

Телефонът ѝ все още беше включен в един контакт до микровълновата. Пръстите ѝ сякаш бяха подут и безполезни. Трябваше да направи няколко опита, преди най-накрая да го извади.

Не можеше да понесе мисълта отново да мине покрай Бишъп и Вивиан, затова излетя през задния вход, прекоси верандата, втурна се в двора. Каква глупачка беше! Усети в устата си вкуса на сълзи, преди дори да е разбрала, че плаче.

Защо Бишъп би се влюбил в нея, Хедър? Той беше умен. Щеше да отиде в колеж. Хедър беше никоя. Нил. Като „нула“. Точно затова я зарязва и Мат.

Никой никога не ѝ беше казал този основен факт от живота: не всеки получава любов. Като онази глупава Гаусова крива, която трябваше да учат по математика. Имаше я голямата, издута, щастлива среда — китова гърбица, пълна с удовлетворени двойки и семейства, които се смеят, събрани край голямата маса в трапезарията. А в заострените краища бяха абнормалните хора, особняците, шантавелниците и нулите като нея.

Тя избърса сълзите си и отдели няколко секунди, за да диша дълбоко и да се успокои, преди да се върне в колата. Лили разчесваше ухапване от комар на големия пръст на крака си. Когато Хедър влезе в колата, тя я погледна подозрително.

— Видя ли Бишъп?

— Не — отговори Хедър и включи двигателя.

СРЯДА, 3 АВГУСТ

ДОДЖ

Додж бе загубил касовата бележка за колието на Натали и вместо това трябваше да го заложи за половината от цената, която бе платил. Парите му трябваха. Беше трети август, нямаше време. Трябваше му кола за Двубоя. Нещо втора ръка щеше да му свърши работа — дори си мислеше да купи някоя от развалините на Бишъп. Стига да вървеше, щеше да му свърши работа.

Току-що бе приключил смяната си в „Хоум Депо“, когато получи съобщение. За един безумен миг изпита надежда, че може да е от Натали. Но беше от майка му.

Ела@Колумбия Мемориъл. Веднага!!!

Дейна! Нещо лошо се беше случило с Дейна. Той се опита да се обади на майка си, а после и на сестра си, но никоя не вдигна.

Почти не забеляза как изминаха дваайсетте минути път до Хъдзън. Не го свърташе на едно място. Усещаше бодеж в краката, а сърцето му се бе заклецило под езика. Телефонът избръмча в джоба му. Още едно съобщение.

Този път беше от непознат номер.

Време е да се пробваш сам. Утре вечер ще видим колко си корав.

Той изключи телефона и го натика в джоба си.

Стигна до „Колумбия Мемориъл“ и на практика изхвърча от автобуса.

— Додж! Додж!

Дейна и майка му стояха навън, до рампата за инвалиди. Сестра му му махаше трескаво и се надигаше на стола си толкова, колкото

можеше.

Освен това се усмихваше. И двете се усмихваха толкова широко, че можеше да види зъбите им дори отдалеч.

Сърцето му обаче не можеше да се успокои, докато прекосяваше тичешком паркинга.

— Какво? — Когато стигна до тях, беше останал без дъх. — Какво има? Какво се е случило?

— Ти му кажи, Дей.

Майка му все още се усмихваше. Спиралата ѝ бе размазана. Беше очевидно, че е плакала.

Дейна си пое дълбоко дъх. Очите ѝ блестяха. Додж не я беше виждал толкова щастлива отпреди катастрофата.

— Помръднах, Додж. Размърдах си пръстите!

Той впери поглед в нея, после в майка си и пак в Дейна.

— Боже господи! — избухна най-после Додж. — Помислих, че е станало нещо. Реших, че си мъртва или нещо такова.

Дейна поклати глава. Изглеждаше наранена.

— *Наистина* се случи нещо.

Додж си свали шапката и прокара пръсти през косата си. Беше облян в пот. Отново си нахлупи шапката. Дейна го гледаше с очакване. Той знаеше, че се държи като мръсник.

Издиша.

— Невероятно, Дей! — възкликна. Опита се да прозвучи искрено. *Наистина* беше щастлив. Просто все още не можеше да се съвземе от обрата на ситуацията, от предишния безумен страх. — Много се гордея с теб.

Наведе се и я прегърна. И усети в тялото ѝ съвсем лека конвулсия, сякаш Дейна се мъчеше да сдържи риданието си.

Майка им настоя да хапнат навън, за да отпразнуват събитието, макар че не можеха да си го позволят, особено сега, с всички сметки.

Накрая отидоха в „Епълби“, малко преди Карп. Майка им поръча маргарита с допълнителна сол и начос за предястие. Додж обожаваше начос, но сега не можеше да се насили да се храни. Майка му не спираше да дрънка за Бил Кели: колко бил мил, колко разбирацъ въпреки скръбта си, как им уредил прегледа и се обадил от тяхно име и така нататък, и така нататък.

По средата на вечерята мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя стана.

— За вълка говорим, а той в кошарата. Бил е. Може да има новини...

— Какви новини? — попита Додж, когато тя излезе. Виждаше я как крачи по паркинга. На светлината на уличните лампи изглеждаше стара. Уморена, малко провиснала. Приличаше на майка повече от обикновено.

Дейна вдигна рамене.

— Те чукаат ли се, или какво? — настоя Додж.

Сестра му въздъхна и внимателно избърса пръсти в салфетката си. Беше разделила сандвича си на пластове. Винаги правеше така: разделяше храната си и я подреждаше по начин, който ѝ харесваше. Със сандвичите слагаше марулята и домата най-отдолу, после кетчупа, месото и горната филийка хляб.

— Те са приятели, Додж — каза тя и брат ѝ усети, че го пробужда раздразнение. Дейна му говореше с онзи свой глас на голяма, който открай време му лазеше по нервите. — Защо изобщо те вълнува?

— Мама няма приятели — отсече той, макар да знаеше, че е гадно.

Дейна стовари на масата юмрука, в който стискаше салфетката си, с такава сила, че чашите с вода подскочиха.

— Какво ти става?

Додж я зяпна.

— На мен ли какво ми става?

— Защо трябва да се държиш толкова грубо с мама? Докторът не е евтин. Тя наистина се старее — и поклати глава. — Рики е трябвало да остави цялото си семейство, за да дойде тук...

— Моля те, хайде да не забъркваме Рики в това.

— Казвам само, че сме късметлии.

— Късметлии ли? — изсмя се грубо Додж. — Кога стана толкова гуру?

— А ти кога стана толкова грубо разглежено хлапе? — попита гневно Дейна на свой ред.

Додж ненадейно се почувства безкрайно объркан. Не знаеше откъде е дошло това чувство и се помъчи да се отърси от него.

— Мама нищо не разбира. Само това казвам.

Той заби ножа в сандвича „Мак енд чийз“, за да избегне погледа на Дейна.

— Освен това просто не искам да започнеш да храниш надежди...

Сега беше неин ред да впери изумен поглед в него.

— Не мога да повярвам!

Гласът ѝ беше тих и по някакъв начин това беше по-лошо, отколкото ако се бе разкрещяла.

— През цялото това време ми повтаряше да не спирам да се опитвам, да не преставам да вярвам. А сега, когато наистина постигнах напредък...

— А това, което правех аз?

Додж знаеше, че се държи като грубо разглезено хлапе, но не можеше да се спре. Дейна беше на негова страна — единственият човек, който беше на негова страна — а сега изведнъж престана да бъде.

— За играта ли говориш? — попита тя и поклати глава.

— Виж, Додж. Много мислих. Вече не искам да играеш.

— Какво?!... — избухна той; няколко души на съседната маса се обърнаха и погледнаха към тях.

— Говори по-тихо! — Дейна го гледаше така, както когато беше малък и не разбираше правилата на някоя игра, която тя искаше да играят: разочаровано, малко нетърпеливо. — След това, което се случи с Бил Кели... не си струва. Не е редно.

Додж отпи глътка от водата си и едва успя да я преглътне.

— Ти искаше да играя. Помоли ме да играя.

— Промених си мнението — отсече Дейна.

— Е, в играта не става така — заяви той. Гласът му отново бе започнал да се повишава — не можеше да го спре. — Или си забравила?

Устните ѝ изтъняха и се превърнаха в розов белег, прорязал лицето ѝ.

— Чуй ме, Додж. Правя го заради теб. За твое добро.

— Играх заради теб!

Вече не му пукаше, че някой може да го чуе. Гневът, чувството на загуба погълнаха всичко останало, лишиха го от всякаква предпазливост. Кого имаше той? Нямаше приятели. Никога досега не

бе оставал на едно и също място достатъчно дълго, за да се сприятели с някого или да започне да му вярва. С Хедър си беше мислил, че е близо до това. Както и с Натали. Само че сбърка. А сега дори и Дейна се обръщаше срещу него.

— Или и това забрави? Всичко това е заради теб. За да станат нещата пак такива, каквито бяха.

Последното не искаше да го казва. Дори не го беше помислил, преди думите да излязат от устата му. За секунда на масата се възцари тишина. Дейна го гледаше с отворена уста, а думите избухнаха помежду им като бомба с детонатор. Сега всичко бе открито, оголено.

— Додж — каза сестра му и той с ужас видя изражението ѝ: тя го съжеляваше. — Нещата никога не могат да станат такива, каквито бяха. Знаеш го, нали? Просто нещата не стават така. Каквото и да направиш, няма да промениш случилото се.

Додж бутна чинията си настрана и стана.

— Тръгвам си — каза той. Не можеше дори да мисли. Думите ѝ надигаха буря в главата му. „Нещата никога не могат да станат такива, каквито бяха.“

За какво, по дяволите, бе играл през цялото това време?

— Стига, Додж! — промълви Дейна. — Седни.

— Не съм гладен — каза той. Не можеше да се насили да я погледне: това търпение в погледа ѝ, тези стиснати в тънка недоволна линия устни. Сякаш виждаше пред себе си малко дете. Тъпо дете. — Кажи „довиждане“ на мама.

— До къщи има няколко километра! — възрази Дейна.

— Ще ми се отрази добре да повървя — отсече Додж, пхна в устата си една цигара, макар че не му се пушеше, и си помисли, че се надява да не вали.

ХЕДЪР

Хедър не се върна на Мет Роуд. В някои отношения там ѝ беше удобно, но нямаше уединение — не и сега, когато Додж знаеше къде е тя. Не искаше той да я шпионира, да вижда как живее, може би и да се раздрънка за това.

Досега внимаваше да мести колата само посред нощ, когато опасността да я открият беше по-малка — от един паркинг по пуст път към друг паркинг. Беше си изработила система: в работни дни си нагласяше алармата за четири часа сутринта и докато Лили още спеше, подкарваше тауруса през непрогледната тъмнина към къщата на Ан. Беше намерила пролука сред дърветата, точно до алеята, където можеше да паркира. Понякога отново заспиваше. Друг път чакаше и гледаше как мракът се размива и се променя. Първо се размазваше, после се изостряше и се разделяше, започваше да се олющва и се превръщаше в ярки пурпурни сенки и триъгълници от светлина.

Хедър полагаше всички усилия да не мисли за миналото или за това, което ще се случи в бъдеще. Опитваше се изобщо да не мисли за нищо. По-късно, когато часът беше почти девет, излизаше от автомобила и тръгваше към къщата, където казваше на Ан, че Бишъп я е оставил на алеята и е продължил по пътя си. Понякога Лили идваше с нея. Друг път оставаше в колата или си играеше в гората.

На два пъти Хедър дойде по-рано и се промъкна през гората към външния душ, за да се изкъпе. Събличаше се, разтреперана от хладния въздух, и с благодарност влизаше под струята гореща вода, оставяше я да потече в устата и очите ѝ, да облее тялото ѝ. С изключение на тези случаи обикновено се миеше с маркуч.

Заповядваше си да спре да си фантазира за течаща вода, микровълнови печки, климатици, хладилници и тоалетни. О, тоалетни! Бяха изминали две седмици, откакто избяга от караваната на майка си, и вече имаше две ухапвания от комар по дупето, докато пишкаше в шест часа сутринта. Беше изяла повече консервирани студени равиоли, отколкото бе добре за храносмилането ѝ.

Искаше да се добере до площад „Малдън“, където пресякоха магистралата — до този огромен безличен паркинг, осветен само от няколко улични лампи. Там през цялото време спираха и потегляха камиони от магистралата, а колите оставаха на паркинга по цяла нощ. Там имаше „Макдоналдс“ и обществени тоалетни с душове за шофьорите на камиони, които минаваха оттам.

Преди всичко им трябваше бензин. Още не беше тъмно и тя не искаше да спира в Карп. Но почти от двайсет и четири часа я караше само на остатъчна енергия и не желаше да рухне. Затова спря на „Ситго“ на главната улица — най-малко посещаваната от трите бензиностанции в града, защото беше най-скъпата и не предлагаше бира.

— Остани в колата — обърна се тя към Лили.

— Да, да — измърмори сестра ѝ.

— Говоря сериозно, козленце.

Хедър не беше сигурна още колко ще издържи: дърленето, постоянната размяна на реплики. Започваше да губи самоконтрол. Пречупваше се. Скръбта я беше стиснала за шията и я задушаваше. Постоянно виждаше как Вивиан отпива от чашата на Бишъп и черната ѝ коса се вие на кичури около хубавичкото, бяло като луна лице.

— И не говори с никого, ясно?

Тя огледа паркинга: никакви полицейски коли, никакви коли, които познаваше. Това беше добър признак.

Вътре постави пред себе си двайсет долара за бензин и се възползва от възможността да купи каквото можеше: пакети със супа „Рамен“, която можеше да разтворят в студена вода; чипс и салса; телешка пастърма; и два сравнително пресни сандвича. Мъжът зад щанда, с мургаво плоско лице и оредяваща коса, зализана на една страна, като водорасли, полепнали по челото му, я накара да чака за рестото. Докато той броеше еднодоларовите банкноти и ги прибираще в касата, Хедър отиде до тоалетната. Не ѝ харесваха ярките лампи в бензиностанцията, не ѝ харесваше и начинът, по който я гледаше продавачът — така, сякаш можеше да проникне с поглед до всичките ѝ тайни.

Докато си миеше ръцете, разсеяно регистрира звъна на звънчето над вратата и тихия говор. Нов клиент. Когато Хедър излезе от тоалетната, не зърна почти нищо от лицето му — бе закрито от

огромен чифт евтини слънчеви очила — и тя беше стигнала почти до касата му, когато забеляза униформата му, пистолета, закопчан на хълбока му.

Ченге.

— Какво става с тази история с Кели? — тъкмо питаше мъжът зад щанда.

Ченгето — с голям корем, увиснал над колана му — вдигна рамене.

— Дойдоха резултатите от аутопсията. Оказа се, че Малкия Кели не е загинал в пожара.

Хедър изпита усещането, че нещо я е ударило в гърдите. Вдигна си качулката и се престори, че търси чипс. Взе пакет претцели и го загледа съсредоточено.

— Така ли?

— Тъжна история. Изглежда, че е било свръхдоза. Откакто се върна от войната, е вземал хапчета. Навярно е отишъл в онази къща, на Грейбил, защото е търсел някое приятно топло местенце да се надруса.

Хедър издиша. Изпита налудничаво, мигновено чувство на облекчение. Досега не беше осъзнавала, че се смята за отговорна за убийството му, поне малко.

Но не беше убийство. Не е било.

— Някой все пак е започнал този пожар — каза ченгето и Хедър осъзна, че е останала загледана прекалено дълго в един и същ плик с претцели и сега ченгето я наблюдава. Тя бутна претцелите обратно на рафта им, наведе глава и тръгна към вратата.

— Ехо! Ехо, госпожице!

Тя замръзна.

— Забравихте си покупките. Имате и ресто.

Ако изхвърчеше през вратата, щеше да е подозрително. Ченгето можеше да се учуди защо си е изкарала акъла. Тя бавно се обърна към щанда, без да откъсва поглед от пода. Усещаше, че двамата мъже я наблюдават, докато вземаше торбата с храна. Бузите ѝ горяха, а устата ѝ беше суха като пясък.

Беше почти до вратата, почти на свобода, когато ченгето я повика.

— Ехо!

Гледаше я внимателно.

— Погледнете ме.

Тя се насили да вдигне поглед. Лицето му беше дундесто, като тесто. Очите му обаче бяха големи и кръгли като на малко дете или на животно.

— Как се казвате? — попита той.

Хедър изрече първото име, което ѝ хрумна:

— Вивиан.

Ченгето премести дъвката в устата си.

— На колко сте години, Вивиан? В гимназията ли учите?

— Завърших — отговори тя. Сърбяха я дланите. Искаше да се обърне и да побегне.

Очите му бързо обходиха лицето ѝ, сякаш искаше да го запомни. Той пристъпи към нея.

— Чували ли сте за една игра, наречена „Паника“, Вивиан?

Тя погледна настрани.

— Не — прошепна. Лъжата беше глупава и незабавно ѝ се прииска да беше казала „да“.

— Мислех, че всички я играят — продължи ченгето.

— Не всички — отговори Хедър и отново се обърна към него. Зърна в очите му искрица на триумф, сякаш бе признала нещо. Господи! Всичко оплескваше. По врата ѝ изби пот.

Ченгето продължи да я наблюдава още няколко секунди.

— Хайде, тръгвайте — бе единственото, което каза.

Навън Хедър си пое дълбоко въздух няколко пъти.

Въздухът бе натежал от влага. Наближаваше буря, при това голяма, ако се съдеше по небето. То бе на практика зелено, сякаш целият свят се канеше да повърне. Хедър отметна качулката си и остави потта да изсъхне по челото ѝ.

Хукна през паркинга към колонката за бензин.

И се закова на място.

Лили я нямаше.

Разнесе се оглушителен гръм, толкова висок, че Хедър подскочи. Небето се разтвори и дъждът засъска сърдито по асфалта. Тя стигна до колата точно когато първата светкавица раздра свода. Опита се да натисне дръжката. Заключено. Къде, по дяволите, беше Лили?

— Хедър! — отекна гласът на сестра ѝ през дъжда.

Хедър се обърна. До една патрулна кола в синьо и бяло стоеше ченге, обвило пръсти около ръката на сестра й.

— Лили! — извика Хедър и се втурна към тях, забравила за страха си от униформените, както и за всякаква предпазливост. — Пуснете я.

— Спокойно, спокойно. — Ченгето беше високо и слабо, с упорито изражение на муле. — Хайде всички да се успокоим, става ли?

— Пуснете я — повтори Хедър.

Ченгето се подчини. Лили се втурна към сестра си и обви ръце около кръста й, както когато беше малко дете.

— Сега се успокойте — продължи униформеният. Отново блесна светкавица и освети зъбите му, сиви и изкривени. — Просто исках да съм сигурен, че малката госпожица е добре.

— Добре е — отсече Хедър. — Добре сме.

Понечи да се обърне, но ченгето протегна ръка и я спря.

— Не бързайте толкова. Все още имаме малък проблем.

— Нищо не сме *направили* — обади се Лили.

Ченгето й хвърли бърз поглед.

— Вярвам ти — каза то и гласът му леко поомекна. — Но това тук — посочи към разнебитения таурус — е открадната кола.

Дъждът валеше толкова силно, че Хедър не можеше да мисли. Лили изглеждаше тъжна и много слабичка, с тази залепнала за ребрата й тениска.

Ченгето отвори задната врата на патрулната кола.

— Хайде, влез — обърна се то към Лили. — Изсуши се.

Предложението му не допадна на Хедър — тя не искаше сестра й изобщо да се доближава до полицейската кола. Точно така ченгетата подмамваха хората: държаха се добре, караха те да си мислиш, че си в безопасност, а после обръщаха другия край без предупреждение.

Помисли си за Бишъп и почувства как гърлото й се стяга. Точно така те подмамваха всички.

Лили обаче влезе, преди Хедър да успее да каже: „Недей“.

— Хайде да отидем някъде и да си поговорим? — предложи ченгето. Поне то не звучеше като луд човек.

Хедър скръсти ръце на гърдите си.

— Тук ми е добре — каза тя. Надяваше се, че полицаят няма да забележи треперенето ѝ. — И не съм откраднала тази кола. Тя е на майка ми.

Ченгето поклати глава.

— Майка ви каза, че сте я откраднали.

Хедър едва го чуваше през дъжда.

— Каква обстановка само сте си спретнали на задната седалка! Храна. Одеяла. Дрехи.

От върха на носа му падна капка дъжд и Хедър си помисли, че полицаят изглежда почти толкова жалък, колкото Лили.

Тя отклони погледа си. Испита порив да говори, да му разкаже, да обясни. Това желание се изду в гърдите ѝ като балон, притисна болезнено ребрата ѝ. Но каза само:

— Няма да се върна у дома. Не можете да ме накарате.

— Мога, и още как.

— На осемнайсет години съм.

— Но нямате нито работа, нито пари, нито дом — възрази той.

— Имам работа.

Знаеше, че се държи глупаво и упорито, но не ѝ пукаше. Беше обещала на Лили, че няма да се върнат, и наистина нямаше. Може би, ако разкажеше за майка си, за партитата и наркотиците, нямаше да ѝ се наложи да се прибере при нея. Но пък тогава може би щяха да тикнат майка ѝ зад решетките и да пратят Лили в някакъв дом с непознати, на които не им пука за сестра ѝ.

— Имам хубава работа.

И изведнъж ѝ хрумна нещо: Ан.

Тя погледна към ченгето.

— Нямам ли право на един телефонен разговор или нещо такова?

За първи път то се усмихна. Но очите му си останаха тъжни.

— Вие не сте арестувана.

— Знам — отговори Хедър. Ненадейно я обзе такава нервност, та ѝ се стори, че ще повърне. Ами ако Ан не проявеше интерес? Или още по-лошо, ако застанеше на страната на полицията? — Но все пак си искам телефонния разговор.

ДОДЖ

Додж бе изминал само половината път до къщи, когато небето се разцепи и изсипа цял порой. Такъв му беше шибаният късмет. Само за няколко минути подгизна целият. Покрай него мина една кола, наду клаксон и плисна върху дънките му поток мръсна вода. Все още му оставаха три километра.

Надяваше се, че бурята ще утихне, но тя се усили. По небето засвяткаха светкавици, бързи и шеметни, и обвиха целия свят в странно зелено сияние. В канавките бързо се събра вода, а по обувките му полепнаха листа и картонени чаши. Додж сякаш ослепя: не виждаше движещите се автомобили, не и преди да се озоват почти отгоре му.

Изведнъж осъзна, че се намира само на няколко минути от къщата на Бишъп. Слезе от пътя и хукна. Ако имаше късмет, щеше да го намери вкъщи и да изчака на закрито бурята да спре или пък да си изпроси превоз.

Но когато стигна до алеята за паркиране, видя, че цялата къща е тъмна. Все пак отиде до верандата и похлопа на вратата с надеждата, че Бишъп ще отговори. Нищо.

Спомни си, че задната веранда е с комарник, и заобиколи къщата през морето от кал. Удари си пищяла в една стара косачка, залитна напред и едва не падна по лице. Изруга.

Вратата комарник беше, разбира се, заключена. Додж беше целият мокър и толкова нещастен, че се замисли дали да не пробие дупка в нея с юмрук — но после небето се освети от нова светкавица и в тази секунда на неестествена светлина той зърна нещо като барака за градинарски инструменти, малко по-назад и полускрита зад дърветата.

Вратата беше защитена от катинар, но тук късметът на Додж за първи път проработи: ключалката не беше на мястото си. Той натисна вратата, влезе и се разтрепери от промяната изведнъж да се озове на сухо и хладно място. Вдиша миризмата на влажни одеяла и старо дърво и зачака очите му да свикнат. Не виждаше абсолютно нищо. Само смътни очертания, тъмни предмети. Навярно още боклуци.

Той извади мобилния си телефон, за да освети малко, и видя, че батерията почти се е изтощила. Не можеше дори да се обади на Бишъп и да попита къде е и кога ще се върне. Супер. Но на тази светлинка поне успя да огледа бараката малко по-добре и с учудване видя, че е снабдена с електричество: на тавана имаше най-обикновена крушка, а на стената — ключ.

Светлината от крушката беше мътна, но все пак бе по-добре от нищо. Додж веднага видя, че постройката е по-подредена, отколкото си мислеше. Определено по-чиста от склада за отпадъци, който се водеше двор. Имаше столче, бюро и много рафтове. На бюрото бяха натрупани цял куп листчета за залагане, изкривени от водата и затиснати с метална костенурка.

До листчетата се виждаше някаква стара аудиовидеосистема, звукозаписно оборудване, както и един от онези евтини мобилни телефони за еднократна употреба, които не изискват абонамент.

Вторият му късмет за днес: мобилният беше зареден и не изискваше парола.

Той погледна в контактите си за номера на Бишъп и успя да го зърне точно преди телефонът му да угасне.

Введе го на клавиатурата на телефона, който бе намерил, и чу звъна отсреща. Пет извънявания, а после гласовата поща на Бишъп. Додж затвори, без да остави съобщение. Вместо това отвори съобщенията с намерение да му изпрати „Спешна помощ“. Рано или късно Бишъп трябваше да се прибере. Къде изобщо можеше да е отишъл в такова време?

А после застина. Трополенето на дъжда по покрива, дори тежестта на мобилния телефон — всичко това престана да съществува. Додж виждаше само думите на последното изпратено съобщение.

Време е да се пробваш сам. Утре вечер ще видим колко си корав.

Прочете го отново, а после пак, за трети път.

Усещанията му се върнаха като приливна вълна.

Продължи да чете по-надолу. Още съобщения: инструкции за играта. Съобщения за другите участници. И най-отдолу съобщение до

номера на Хедър.

Откажи се сега, преди да пострадаш.

Додж внимателно върна телефона на мястото му, точно там, където го намери. Сега всичко изглеждаше различно: звукозаписно оборудване. Камери. Спрей с боя, оставен в един ъгъл, и шперплат, подпрян на стените на бараката. Всичко, което е било необходимо на Бишъп за предишните изпитания.

На един рафт бяха наредени половин дузина буркани. Додж се наведе да ги разгледа, а после изкрещя, дръпна се с трескава бързина, залитна и едва не събори една купчина шперплат.

Паяци. Бурканите бяха пълни с паяци, които пълзяха по стъклата, тъмнокафяви тела, които се сливаха пред погледа му. Навярно бяха предназначени за него.

— Какво правиш тук?

Додж рязко се обърна. Сърцето му все още туптеше силно. Представяше си усещането за сто паяка, които пълзят по кожата му.

Бишъп стоеше на прага напълно неподвижен. Бурята все още вилнееше зад него и разливаше по земята цели завеси вода. Той носеше водонепромокаемо пончо с качулка и лицето му беше в сянка. За миг Додж изпита истински страх от него: Бишъп приличаше на сериен убиец от нескопосан филм на ужасите.

Внезапно го осени прозрение: това беше истинската цел на играта. Това беше истинският страх — ужасът да осъзнаеш, че никога не можеш да опознаеш другите, не и изцяло. Винаги правиш предположения на сляпо.

А после Бишъп направи още една стъпка в бараката, смъкна си качулката и впечатлението отпреди секунда изчезна. Това беше просто Бишъп. Част от страха на Додж също се оттече, макар че кожата му все още бе настръхнала, а неприятното усещане за близостта на паяците в тънките им стъклени буркани, само на метър от него, си остана.

— По дяволите, Додж, какво става? — избухна Бишъп и сви юмруци.

— Търсех те — отговори Додж и вдигна ръце пред себе си, в случай че Бишъп мисли да замахне. — Само исках да се махна от

дъжда.

— Не трябваше да влизаш тук — настоя Бишъп.

— Няма проблем. Знам всичко, ясно? Вече знам.

За миг настъпи тишина, която сякаш бе заредена с електричество. Бишъп го гледаше втренчено.

— Какво знаеш? — попита най-накрая той.

— Стига, мой човек! Не дрънкай глупости — рече Додж с тих глас. — Кажи ми само едно: защо? Мислех, че мразиш „Паника“.

Помисли си, че Бишъп може да не отговори, може все пак да се опита да отрече всичко. Но после тялото на Бишъп сякаш се сви, сякаш някой бе сложил помпа в центъра му и го бе изцедил. Той затвори вратата зад гърба си и се отпусна на стола. За миг остана така, като държеше главата си в ръце. Вдигна поглед.

— Ти защо участваш? — попита той.

„За отмъщение — помисли си Додж, както и: — Защото нямам нищо друго.“ Но на глас каза:

— Заради парите. За какво друго?

Бишъп замахна широко с ръце.

— И аз така.

— Наистина ли? — Додж го наблюдаваше внимателно. На лицето на Бишъп бе изписано изражение, което той не можеше да разгадае.

Бишъп кимна, но Додж разбра, че лъже. Имаше нещо повече от това. Предпочете да не задълбава.

Всеки имаше нужда от тайни.

— И сега какво? — попита Бишъп. Гласът му звучеше изтощено. Самият той изглеждаше изтощен. Додж осъзна колко много му е тежало всичко това лято — подготовката на замислите, всички лъжи.

— Ти ми кажи — отговори той и се облегна на бюрото. Сега се чувстваше малко по-спокоен и благодарен, че Бишъп е седнал така, че самият той вече не може да види паяците.

— Не можеш да кажеш на Хедър — отвърна Бишъп и се наведе напред. Ненадейно заприлича на обезумял човек. — Тя не може да разбере.

— По-спокойно — отговори Додж. Умът му вече щракаше, приспособяваше се към новата информация, премисляше как да я

използва. — Няма да ѝ кажа. Но няма и да се подложа на единичното предизвикателство. Ти просто ще кажеш, че съм го издържал.

Бишъп го погледна изумен.

— Не е честно.

Додж вдигна рамене.

— Може и да не е. Но така ще бъде.

Той избърса ръце в дънките си.

— Какво смяташе да правиш с тези паяци?

— А ти какво си мислиш? — гласът на Бишъп прозвуча раздразнено. — Добре, Додж. Отиваш право на Двубоя, Разбра ли?

Додж кимна. Бишъп внезапно стана и ритна стола на няколко сантиметра.

— Боже! Знаеш ли, всъщност малко се радвам, че разбра. Почти се надяхах, че ще разбереш. Беше ужасно. Просто ужасно, мамка му!

Додж не каза нищо глупаво, като например че Бишъп е можел да откаже, когато са му предложили да стане съдия.

Вместо това рече само:

— Скоро ще свърши.

Бишъп кръстосваше бараката. Сега се обърна рязко и застана лице в лице с Додж. Изведнъж сякаш зае цялото пространство.

— Аз го убих, Додж — каза той и гласът му се задави леко. — Аз съм отговорен.

Един мускул затрептя в брадичката му и на Додж му се стори, че се опитва да не се разплаче.

— Това беше част от играта — продължи Бишъп и поклати глава. — Не исках да нараня никого. Беше просто глупав трик. Запалих няколко хартии в едно кошче за боклук. Но огънят излезе от контрол толкова бързо. Просто... избухна. Не знаех какво да направя.

За миг Додж изпита вина. По-рано вечерта, когато беснееше пред Дейна заради Бил Кели, дори за миг не си помисли за Малкия Кели. И колко ли ужасно се чувства баща му.

— Беше злополука — добави тихо той.

— Има ли значение? — попита Бишъп със задавен глас. — Трябва да отида в затвора. Сигурно ще отида.

— Няма. Никой не знае — но Додж си помисли, че Бишъп трябва да има партньор. Съдиите винаги бяха поне двама. Знаеше обаче, че

ако го попита, той няма да му каже. — А аз няма да кажа на никого. Можеш да ми вярваш.

Бишъп кимна.

— Благодаря — прошепна той.

За втори път енергията сякаш се оттече от него изведнъж. Той седна и отпусна глава в ръцете си. Дълго време останаха така. Дъждът трополеше по покрива като юмруци, които се опитваха да го пробият и да влязат. Двамата останаха в бараката, докато краката на Додж не започнаха да се схващат, както беше облегнат на бюрото, а шумът на дъжда леко намаля и се превърна в драскане на нокти.

— Искам да те помоля за една услуга — рече Бишъп и вдигна глава.

Додж кимна.

Очите на Бишъп проблеснаха в изражение, което изчезна прекалено бързо, за да може Додж да го разгадае.

— Става въпрос за Хедър.

СЪБОТА, 6 АВГУСТ

ХЕДЪР

Ан бе решила, че Хедър е готова да храни тигрите. Беше ѝ показала как да отключи кошарата и къде да остави кофата с месо. Докато се занимаваше с тези неща, не бързаше — понякога дори хвърляше парче месо във въздуха като фризби и от време на време някой от тигрите го хващаше в движение.

Хедър винаги изчакваше животните да отидат от другата страна на ограждението или да легнат под дърветата, където обичаха да прекарват най-слънчевите следобеди. Работеше възможно най-бързо, без да откъсва поглед от тях. През цялото време усещаше горещия им дъх, изщракването на зъбите им по врата си.

— Как мислиш, дали страдат за своя дом?

Хедър се обърна. Лили. По-рано сутринта сестра ѝ беше помогнала на Ан да хване Глупчо и да го изкъпе и сега краката ѝ бяха опръскани с петна от кална вода. Но изглеждаше толкова чиста и здрава, колкото Хедър не я бе виждала от седмици. От другата страна на плевнята се чуваше тананикането на Ан, която береше нарциси от градината.

— Мисля, че са щастливи — отговори Хедър, макар никога да не се бе замисляла по въпроса. Провери за трети път дали е заключила кошарата и отново се обърна към Лили. Сестра ѝ беше сбърчила лице, сякаш се мъчеше да преглътне нещо, което бе прекалено голямо.

— Ами ти, Бил? — попита Хедър и за миг отпусна ръка на главата ѝ. — Ти страдаш ли за дома си?

Лили поклати глава толкова енергично, че плитката ѝ я удари в лицето.

— Искам завинаги да остана тук — каза тя и Хедър разбра, че тези думи са били прекалено голямото нещо, което я задушаваше.

Трябваше да се наведе тромаво, за да я прегърне. Лили обаче растеше. Вече стигаше почти до гърдите на Хедър. Това беше още едно от нещата, които се бяха променили, докато тя гледаше другаде. Също като Бишъп. Като приятелството ѝ с Нат.

— Каквото и да се случи, ще останем заедно. Разбираш ли? Ще се оправим.

Хедър докосна с палеца си носа на Лили и тя се опита да я перне.

— Вярваш ли ми?

Лили кимна, но Хедър усети, че не е вярно, не напълно.

Три дни бяха изминали, откакто ченгетата прибраха Хедър, и засега Ан се бе съгласила да позволи на двете с Лили да останат при нея. Спяха в „синята стая“: тапети с десен на сини букетчета, сини кувертюри, набрани сини завеси. Хедър смяташе, че това е най-прекрасната стая, която е виждала някога. По-рано сутринта се събуди и видя, че леглото на сестра ѝ е празно. За миг я обзе паника, но после чу смеха от двора. Когато отиде до прозореца, видя, че Лили помага на Ан да нахрани пилетата и се смее неудържимо, докато едно от тях тича след нея и кълве зърната по пътя си.

Предидния ден Криста дойде с тауруса, който ченгетата ѝ бяха върнали. Дори не даде знак, че е забелязала присъствието на Ан, но демонстративно прегърна Лили и едва не смачка лицето ѝ в обсипаната си с лунички от слънцето гръд, докато момичето стоеше сковано на мястото си. Хедър очакваше майка ѝ да е сърдита заради колата и тя може би беше, но поне беше трезвена и се опитваше да се представи в благоприятна светлина. Вонеше на парфюм и бе облякла работния си панталон и синя блуза, която се набираще под бюста ѝ.

Каза на Хедър, че съжaliaва, че е сложила край на партитата и от сега нататък ще обръща повече внимание на Лили. Но изричаше думите сковано, като актриса, която повтаря отегчителни реплики.

— И така? Ще си дойдеш ли вкъщи? — попита най-накрая Криста.

Хедър поклати глава. И тогава го видя: само за миг, но лицето на Криста се преобрази.

— Не можеш да останеш тук завинаги — рече тя с тих глас, така че Ан да не я чуе. — Ще ѝ писне от теб.

Хедър почувства как нещо дълбоко в стомаха ѝ се отваря.

— Довиждане, Криста — каза тя.

— И няма да ти позволя да вземеш моето бебче. Не си и помисляй да ми отнемеш Лили.

Криста бе сграбчила Хедър за лакътя, но когато видя, че Ан пристъпва към тях, побърза да го пусне.

— Скоро ще се върна — оповести тя с изкуствената си усмивка.

Думите прозвучаха като заплаха. И това усещане за болка и празнота не напусна Хедър през целия ден, дори и след като Ан неочаквано и без да я е молила, се приближи и я прегърна.

— Не се тревожи. Аз съм до теб.

На Хедър ѝ се искаше да може наистина да го повярва.

Сега тигрите се бяха приближили от другия край на ограждението, към месото. Отначало вървяха лениво, сякаш незаинтересовани. А после скочиха към него с едно-единствено бързо, плавно движение. Челюстите им се отвориха, а зъбите им блеснаха за миг на слънцето. Хедър видя как го разкъсват и почувства, че леко ѝ се гади. Какво ѝ беше казала Ан през първия ѝ работен ден? Обича да прибира прекършени, увредени създания. Но Хедър не можеше да си представи, че тигрите се нуждаят от такава помощ.

Телефонът избръмча в задния ѝ джоб. Натали. Не бяха говорили от рождения ѝ ден насам.

— Хедър? — гласът на приятелката ѝ звучеше далечно, сякаш говореше изпод вода. — Видя ли последното?

— Кое последно? — попита Хедър и като държеше телефона притиснат между ухото и рамото си, бутна вратата на бараката с инструменти и върна ключа за ограждението на тигрите.

— Листчетата за залагане — отговори Натали. — Додж е преодолял единичното си предизвикателство. Паяци. — Тя направи пауза. — Някоя от нас е следващата.

Стомахът на Хедър отново се сви.

— Или Рей. Или Харалд Лий — поправи я тя.

— Но скоро ще дойде нашият ред — настоя Нат и замълча. — Ти... ти говорила ли си с него?

Хедър веднага разбра, че Нат има предвид Додж.

— Всъщност не — отвърна тя. Не беше казала на Натали, че Додж слага край на сделката им. Подозираше, че приятелката ѝ вече го знае.

Нат въздъхна.

— Просто ми кажи, когато го чуеш, става ли?

— Да, добре — отговори Хедър.

Настъпи неловка пауза. Хедър си спомни истерията на Нат в банята онази вечер, как си беше разранила ръцете почти до кръв от

търкане. Изпита ненадеен прилив на чувства — обич към нея, тъга за всички неща, които бяха останали неизказани.

— И, Хедър? — попита Нат.

— Какво?

Гласът ѝ беше тих:

— Без теб нямаше да успея. Никога нямаше да стигна до този кръг. Знаеш го, нали?

— Играта почти свърши — отговори Хедър, като се постара да запази тона си нехаен. — Не се разкисвай сега, става ли?

Веднага щом затвори, видя, че има пропуснато съобщение. Отвори есемесите и почувства как дъхът ѝ секва.

Утре е твой ред, гласеше съобщението.

НЕДЕЛЯ, 7 АВГУСТ

ХЕДЪР

— Добре ли си? — попита Нат.

— Ще се почувствам по-добре, ако спреш да си играеш с волана — отговори Хедър и веднага добави: — Извинявай.

— Няма нищо — успокои я Нат. Кокалчетата ѝ изпъкваха като малки полумесеци върху волана.

Веднага щом видя табелата за мобилния парк „Фреш Пайнс“, Хедър изпита усещането, че стомахът ѝ може да падне направо през дупето. Бяха се отправили към Паркомасто 62, само на няколко реда от дома на Криста. От цяла вечност тук не бе живял никой, но беше електрифицирано и снабдено с хладилник, маса и легло.

Хедър знаеше, че хората използват Паркомасто 62, което беше необитаемо, откакто се помнеше, за партита и навярно за други цели, за които не искаше и да си помисли. Веднъж, когато беше на осем или девет години, с Бишъп се развилняха вътре, извадиха всички бири от хладилника, изсипаха кутиите с цигари и пликчетата с трева, които намериха в шкафовете, в кошчетата за боклук — сякаш това би могло да спре някого.

Запита се какво ли прави Бишъп в този момент и дали е чул, че е дошъл нейният ред за предизвикателството. Навярно не беше. А после установи, че мисълта за него е твърде болезнена, затова се насили да се съсредоточи върху ужасното шофиране на Нат.

— Поне ще го оставиш зад гърба си — каза Натали. Хедър знаеше, че се опитва да ѝ помогне. — Почти ми се иска да беше мой ред.

— Не ти се иска — отговори Хедър.

Вече бяха стигнали до Паркомасто 62. Щорите бяха спуснати, но тя видя, че зад прозорците има светлина, забеляза и човешки силуети вътре. Супер. Значи щеше да си има и публика.

Натали угаси двигателя.

— Ще се справиш страхотно — окуражи я тя и понечи да излезе от колата.

— Хей — спря я Хедър. Устата ѝ беше пресъхнала. — Помниш ли какво ми каза вчера? И аз никога нямаше да стигна дотук без теб.

Нат се усмихна. Изглеждаше натъжена.

— Нека победи по-добрата — рече тихо тя.

В караваната въздухът бе натежал от цигарен дим. Дигин се беше върнал на поста си. Лицето му все още бе подутото и лъщящо, цялото осеяно със синини. Той се перчеше с нараняванията си като с бойни рани. Хедър се раздразни, когато видя, че и Рей е дошъл — навярно за да присъства на провала ѝ.

На плота имаше няколко бутилки евтин алкохол и пластмасови чаши. На масата седеше група хора; щом Хедър и Нат влязоха, всички се обърнаха като един. Сърцето на Хедър спря. Вивиан Трейгър беше дошла.

Както и Мат Хепли.

— Какво правиш тук?

Тя отправи въпроса към Мат. Не помръдна от вратата. Не спираше да си мисли, че това е част от изпитанието — организиране на ситуация. „Изпитанието на «Паника»: да видим колко дълго ще издържи Хедър в малка каравана заедно с бившето си гадже и новото момиче на Бишъп, без да се разплаче. Допълнителни точки, ако не повърне.“

Мат стана от масата толкова бързо, че за малко да преобърне стола си.

— Хедър. Здравсти.

Махна ѝ неловко, сякаш се намираха на разстояние, вместо само на метър и половина един от друг. Тя усещаше, че Вивиан я наблюдава с леко развеселен вид. Кучка. А Хедър винаги се бе държала с нея съвършено любезно.

— Дигин ме помоли да дойда. За да помогна с... — И Мат млъкна.

— С какво? — попита Хедър и усети как изстива. Не можеше да почувства устата си дори докато от нея излизаха думи.

Мат се изчерви до кръв. Някога това ѝ харесваше — бързината, с която се изчервяваше.

Сега си помисли, че той просто изглежда глупаво.

— С пистолета.

За първи път Хедър забеляза предмета на масата, около която се бяха събрали всички. Дъхът ѝ замръзна в гърлото, превърна се в ледено кубче. Не можеше да преглътне.

Не тествайте карти. Пистолет.

Онзи пистолет — същият, който тя открадна от къщата на Джак Гърмяча.

Но не, това не беше възможно. Започваше да полудява. Бишъп бе взел пистолета и го бе прибрал в жабката си. Хедър не беше сигурна, че е способна да различи един пистолет от друг. Всичките изглеждаха еднакви: като ужасни метални пръсти, които сочат към нещо лошо.

Ненадейно си спомни как като малка слушаше пиянските признания на Криста пред съседите в кухнята:

— А бащата на Хедър... той наистина нищо не струваше. Тегли си куршума веднага щом се роди бебето. Прибрах се у дома и видях, че мозъкът му се е пръснал по стената. — Пауза. — Понякога си мисля, че не мога да го обвинявам.

— Моля те. Само за малко?

Мат се бе приближил още повече и се взираше умолително в Хедър с големите си телешки очи. Тя със закъснение осъзна, че я е попитал дали може да поговорят. Той понижи глас:

— Навън?

— Не.

Всяка една мисъл ѝ отнемаше дълго време, преди да се превърне в думи, в действие.

— Какво?

На лицето на Мат за миг се изписа объркано изражение. Навярно не беше свикнал Хедър да държи на своето. Сигурно и Делони винаги се съгласяваше с всичко, което той ѝ кажеше.

— Ако искаш да говорим, говори тук.

Хедър знаеше, че Нат полага всички усилия да се престори, че не слуша. Вивиан, от друга страна, все още я гледаше втренчено.

Мат се закашля и отново се изчерви.

— Виж, просто исках да ти кажа... Съжалявам. За всичко, което се случи помежду ни. Това с Делони...

Той отклони погледа си. Полагаше всички усилия да изглежда разкаян, но Хедър знаеше, че вътрешно ликува, макар и мъничино,

задето е в положение да *трябва* да се извинява. Той беше човекът, който държеше ситуацията под контрол. Сега вдигна рамене.

— Трябва да ми повярваш, то просто... *се случи*.

Тя изпита прилив на омраза към него. Как изобщо бе вярвала, че е влюбена в него? Мат беше тъпак, точно както каза Нат. В същия миг пред очите ѝ изплува образът на Бишъп. Бишъп, който ѝ се хили по глупавите си шорти и джапанки; как двамата си делят айскафе с една и съща сламка, без да обръщат внимание на струйката, която тече обратно, и на факта, че Хедър вече е изгризала своята сламка на парчета; как лежат един до друг на капака на колата му, заобиколени от смачкани метални кутийки, за които Бишъп твърдеше, че ще предизвикат по-голяма вероятност да ги отвлечат извънземни. Как повтарят: „Моля ви, моля ви, отведете ме оттук, мои извънземни приятели!“ И се смеят.

— Защо ми го казваш сега? — попита Хедър.

Мат изглеждаше стреснат, сякаш бе очаквал да му благодари.

— Казвам ти го сега, защото не е необходимо да го правиш. Не е необходимо да продължаваш. Виж, аз те *познавам*, Хедър. И ти не си такава.

Тя се почувства така, сякаш я е ударил в корема.

— Мислиш, че го правя заради теб ли? Заради това, което се случи?

Мат въздъхна. Хедър разбра, че според него просто се държи неразумно.

— Казвам само, че няма нужда да доказваш нищо.

През тялото на Хедър премина вибрация — малки електрически пулсации на гняв.

— Разкарай се, Мат.

Хората в стаята вече не се преструваха, че не ги слушат. Но на нея не ѝ пукаше.

— Хедър... — посегна той към ръката ѝ, когато тя понечи да се отдалечи от него.

Хедър отърси ръката му.

— Никога не съм го правила заради теб.

Осъзна, че думите ѝ не са съвсем верни. Беше влязла в играта — или поне *си мислеше*, че е влязла — от отчаяние, от усещането, че когато той я заряза, животът ѝ свърши. Но сега играеше заради себе си

— заради себе си и Лили. Играеше, защото стигна дотук; играеше, защото, ако спечелеше, това щеше да е първият и единствен път в живота ѝ, в който бе спечелила нещо.

— А ти изобщо не ме познаваш. Никога не си ме познавал.

Надяваше се, че сега, след като бе казал това, заради което бе дошъл, Мат ще си тръгне. Той обаче остана. Скръсти ръце на гърдите си и се облегна на вратата на банята, или по-скоро на шперплата с мотиви на жираф, където *трябваше* да е вратата на банята — така и не бяха свързали тръбите. Само за секунда Хедър видя, че Мат Хепли и Рей Ханраха се споглеждат. Почти незабележимо Мат направи малък жест, сякаш казваше: „Направих каквото можах.“

Тя изпита двоен прилив на отвращение и триумф. Значи сега Рей бе прибегнал до помощта на Мат, за да я накара да се откаже. Навярно точно той ѝ бе изпратил онова съобщение през юли — да се оттегли от „Паника“. Очевидно я смяташе за истинска заплаха.

А това я накара да се почувства силна.

— Какво е това? — попита Хедър и посочи с брадичка към пистолета. Гласът ѝ беше много висок и тя осъзнаваше, че всички я гледат — Мат, Рей, Нат, Вивиан и всички останали. Всичко това приличаше на сцена от картина, в чийто център, облян в светлина, блестеше оръжието.

— Руска рулетка. — Гласът на Дигин звучеше почти извинително. Той побърза да добави: — Трябва да натиснеш спусъка само веднъж. И Харолд трябваше да го направи.

— Но Харолд *не* го направи — обади се Вивиан. Гласът ѝ беше дълбок и бавен и навяваше на Хедър мисли за по-топли места. Места, на които никога не валеше.

Тя се насили да погледне Вивиан в очите.

— Значи Харолд е въвн от играта?

Вивиан вдигна рамене.

— Така мисля.

Беше качила крака си на стола, вдигнала коляно до гърдите си, и равнодушно си играеше с колието на шията си. Хедър видя костите на ключицата ѝ, които се подаваха над горнището ѝ. Като кости на новоизлюпено птиче. Представи си как Бишъп целува това място и отклони погледа си.

Значи Харолд бе отпаднал. Това оставяше само четирима играчи.

— Добре — каза тя. Едва преглъщаше. — Добре — повтори. Знаеше, че трябва просто да го направи и да се свърши, но ръцете ѝ отказваха да помръднат. Нат я гледаше ужасена, сякаш Хедър вече беше мъртва.

— Зареден ли е? — попита някой.

— Зареден е — отговори Рей. — Проверих.

Но дори и на него сякаш му се гадеше. Той не смееше да погледне Хедър в очите.

„Не се бой“ — каза си тя. Ефектът обаче бе точно обратният. Остана като вкаменена на мястото си, парализирана от страх. Колко куршума имаше в пистолета? Какви бяха шансовете ѝ? Открай време не я биваше в тези неща — изчисляването на вероятностите.

В главата ѝ не спираше да кънти гласът на майка ѝ: „Прибрах се у дома и видях, че мозъкът му се е пръснал по стената...“

Нямаше друг избор, освен ако не искаше играта да свърши тук, веднага. Тогава какво щеше да прави Лили? Какво щеше да се случи със сестра ѝ, ако Хедър си пръснеше черепа?

Видя как ръката ѝ се отдръпва от тялото и посяга към оръжието. Стори ѝ се бледа и чужда, като странно създание, което живее в океана. Зад нея Нат ахна.

Ненадейно вратата зад гърба им се отвори с такава сила, че се блъсна в стената. Всички се обърнаха едновременно като кукли, закачени на една и съща струна.

Додж.

Хедър незабавно се почувства разочарована — знаеше, че дълбоко в себе си се е надявала да дойде Бишъп.

— Здравсти — каза тя.

Додж обаче не отговори. Само прекоси тясното помещение, като изблъска Мат от пътя си, и застана пред нея.

— Ти си била — рече той. Гласът му беше тих и изпълнен със злоба.

Хедър примигна.

— Какво?

— Ти си казала на някого за паяците — уточни той и изгледа гневно Натали. — Или пък ти.

Рей се подсмихна. Додж не му обърна внимание.

— За какво говориш?

Изобщо не ѝ бе хрумнало да се запита откъде съдиите знаят за страха на Додж от паяци. Сега обаче се зачуди. Откъде знаеха за всеки един от тях?

— Нито аз, нито Хедър сме казали нещо, Додж, заклевам се. — Това беше Натали.

Той ги изгледа една след друга. А после неочаквано посегна и сграбчи пистолета. Няколко души ахнаха, а Дигин се наведе, сякаш го очакваше да започне да стреля.

— Какво правиш? — попита Вивиан.

Додж направи нещо с пистолета — отвори патронника или поне така си помисли Хедър, макар че пръстите му се движеха толкова бързо, че не можеше да е сигурна. После го остави пак на масата.

— Искях да съм сигурен, че е зареден — оповести той. — Честността преди всичко.

Сега вече отказваше да погледне към Хедър. Просто скръсти ръце и зачака.

— Горкият Додж! — обади се Рей, без да си направи труда да потисне смеха си. — Да се бои от мънички паячета.

— И твойт ред приближава, Ханраха — отговори спокойно Додж. Това секна смеха на Рей.

Стаята бе утихнала. Хедър знаеше, че няма да има повече прекъсвания. Нямаше да има повече разсейвания. Струваше ѝ се, че някой е включил крушките. Беше прекалено горещо, твърде ярко.

Тя взе пистолета. Чу гласа на Нат:

— Моля те!

Знаеше, че всички все още я гледат, но не различи отделните лица: всеки един от присъстващите бе преобразен в неясни петна, сред които се долавяха само намеци за цветове и ъгли. Дори и масата започна да се размива.

Единственото истинско нещо остана пистолетът: тежък и студен.

Тя се помъчи непохватно да сложи пръста си на спусъка. Вече не чувстваше тялото си от кръста надолу. Може би това бе усещането, когато човек умира: бавно вцепеняване.

Допря пистолета до слепоочието си, почувства студеното ухапване на метал по кожата си, като беззъба уста. „Навярно точно това е почувствал баща ми“ — помисли си тя.

Затвори очи.

Нат изкрещя:

— Не го прави!

В същия миг един стол се блъсна в пода и няколко гласа изкрещяха едновременно.

Тя натисна спусъка.

Щрак.

Нищо. Хедър отвори очи. Цялата стая незабавно се превърна в гръмогласен звук. Всички стояха прави и ликуваха. Хедър се чувстваше толкова отмаляла от радост и облекчение, че не успя да задържи пистолета и го остави да падне на пода. А после Натали се изстреля напред и се хвърли в ръцете ѝ.

— О, Хедър, о, Хедър! — не спираше да повтаря тя. — Толкова съжалявам.

Хедър казваше:

— Всичко е наред, наред е — но не усещаше думите да излизат от устата ѝ. Устните ѝ бяха схванати, езикът — вцепенен, тялото ѝ трепереше така, сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Нат я пусна и Хедър се строполи тежко на един стол.

Свършено беше.

Беше жива.

Някой сложи питие в ръката ѝ и тя с благодарност отпи, преди да забележи, че е топла бира. А после видя, че пред нея стои Дигин и казва:

— Не мислех, че ще го направиш. Уау! Мамка му!

Не знаеше дали Мат я е поздравил. Ако беше, тя не беше забелязала. Вивиан ѝ се усмихна, но не каза нищо.

Дори и Додж дойде.

— Виж, Хедър — рече той и коленичи, така че очите им се озоваха на едно ниво. За секунда неговите се впериха изпитателно в нейните и тя беше сигурна, че ще ѝ каже нещо важно. Вместо това Додж рече само: — Пази го, става ли? — И пхна нещо в ръката ѝ. Тя го пусна в джоба си, без да мисли.

Изведнъж повече от всичко ѝ се прииска да се махне оттук. Да се махне от обгърналата я прекалено отблизо миризма на бира, стари цигари и чужд дъх; да се махне от „Фреш Пайнс“, където преди всичко никога не беше смятала да се връща. Искаше да се прибере в къщата

на Ан, в синята стая, да слуша как вятърът пее през дърветата, да слуша как Лили шепне нещо насън.

Наложи ѝ се да опита два пъти, преди да успее да стане. Струваше ѝ се, че тялото ѝ е било разчленено и зашито наобратно.

— Хайде да тръгваме, нали? — обади се Нат. Дъхът ѝ леко миришеше на бира и при нормални обстоятелства Хедър щеше да се ядоса, че е пила точно преди да тръгнат с колата. Сега обаче нямаше сили нито да спори, нито да ѝ пука.

— Това беше *велико* — обяви Нат веднага щом влязоха в колата. — Сериозно, Хедър. Всички ще говорят за това — сигурно години наред. Но мисля, че не е честно. Искам да кажа, твоето предизвикателство беше един милион пъти по-тежко от това на Додж. Можеше да *умреш*.

— Може ли да не говорим за това? — помоли Хедър и свали малко прозореца си, вдъхна аромата на бор и мъх. Жива.

— Разбира се, да — съгласи се Нат и я погледна. — Добре ли си?

— Добре съм.

Представяше си как навлиза в дълбините на гората, в меките места на растеж и сенки. Помръдна, облегна глава на прозореца и усети нещо в джоба си. Спомни си за предмета, който ѝ даде Додж. Зачуди се дали се чувства виновен за избухването си по-рано.

Бръкна в джоба си. Точно в този момент минаха под една улична лампа и когато Хедър разтвори пръстите си, за миг времето сякаш спря. Всичко застина: Нат с две ръце на волана и уста, отворена да каже нещо; дърветата навън, застинали в очакване; полуразтворените пръсти на Хедър.

И куршумът, който лежеше в дланта ѝ.

НЕДЕЛЯ, 14 АВГУСТ

ХЕДЪР

Вече беше втората седмица от август. Играта наближаваше края си. Оставаха четирима играчи: Додж, Хедър, Нат и Рей.

За първи път от началото на „Паника“ хората започнаха да залагат, че Хедър ще спечели, макар Рей и Додж все още да водеха в залозите като фаворити с равен брой точки.

Хедър чу, че Рей е издържал индивидуалното си предизвикателство: беше влязъл в общинската морга в Ийст Чатъм и бе останал цяла нощ заключен с трупове. Зловещо, но малко вероятно да го убие; Хедър все още беше сърдита, че нейното предизвикателство бе най-ужасното.

Но разбира се, имаше я тази подробност, че Додж се бе погрижил и то да е безобидно. Додж, който беше свил куршума, докато демонстративно проверяваше дали пистолетът е зареден.

Додж, който сега отказваше да й вдигне телефона. Беше такъв цирк! Бишъп постоянно й звънеше. Тя звънеше на Додж. Криста звънеше на нея. Никой не вдигаше на никого. Като някаква объркана игра на телефон.

Нат стоеше настрана от всичко това. Все още не бе получила индивидуалното си предизвикателство. С всеки изминал ден ставаше все по-бледа и по-слаба. Както никога, не говореше непрестанно за всички момчета, с които излизаше. Дори оповести със сериозен тон, че може да се опита за известно време да стои настрана от момчетата. Хедър не знаеше дали това се дължи на играта, или на случилото се вечерта на рождения ден на приятелката ѝ, но Нат ѝ напомняше на една репродукция, която веднъж видя в учебник по история: аристократка, която очаква гилотината.

Една седмица след предизвикателството на Хедър мигът настъпи.

Двете бяха завели Лили в мола на кино най-вече за да се спасят от горещината — три дни поред термометърът показваше рекордните трийсет и пет градуса и Хедър имаше чувството, че се движи в някаква супа. Дърветата не помръдваха в трептящата жегла.

След това трите се качиха в колата на Нат и се върнаха в къщата на Ан. Нат най-накрая бе разбрала, че Хедър не живее у дома, и беше предложила да спи у Ан заедно с нея, макар че не обичаше кучета и отказваше дори да се приближи до ограждението на тигрите. Ан обаче отсъстваше — щеше да прекара почивните дни на гости при зълва си в Бостън, а Хедър мразеше да живее в голямата стара къща без нея. Това ѝ беше хубавото на караваната: човек винаги знаеше кое какво е, къде са стените, кой си е у дома. Къщата на Ан беше различна: пълна с дърво, което пращеше и стенеше, с призрачни звуци, загадъчни думкания и шум от драцене.

— Вдигни — каза Нат, когато телефонът извъня между краката ѝ.

— Пфу! Няма да бръкна там, за да го взема — отговори Хедър.

Нат се изкикоти и ѝ метна апарата, като само за миг отдели ръката си от волана. Колата се отклони и Лили изкрещя от задната седалка.

— Съжалявам, Бил — извини се Нат.

— Не ме наричай така — отвърна Лили с превзет тон.

Нат се разсмя. Хедър обаче седеше с телефона в скута си. През китките ѝ течеше лед и се изливаше в ръцете ѝ.

— Какво има? — попита Нат. А после лицето ѝ стана сериозно. — Това да не е...?

Тя млъкна и погледна в огледалото за обратно виждане към Лили, която слушаше внимателно.

Хедър отново прочете съобщението. Невъзможно!

— Каза ли на някого, че тази вечер ще спиш у Ан? — попита тя с тих глас.

Нат вдигна рамене.

— На родителите си. И на Бишъп. Май споменах и на Джоуи.

Хедър затвори телефона и го пхна в жабката. Ненадейно пожела да е възможно най-далеч от нея.

— Какво има? — попита Нат.

— Някой знае, че Ан я няма — каза Хедър и пусна радиото, та Лили да не може да подслушва. — Съдиите знаят.

На кого беше казала тя самата? На Додж — беше го споменала в едно съобщение. Писа му, че трябва да дойде, за да поговорят, за да му благодари. И разбира се, Ан най-вероятно беше споменала пред

няколко души. Тук беше Карп и хората говореха, защото нямаше какво друго да правят.

Сериозността на прочетеното току-що — това, което трябваше да направи Нат — проникна в мозъка ѝ. Хедър свали прозореца си, но нахлуването на горещ въздух не ѝ донесе никакво облекчение. Не трябваше да пие толкова много газирана вода в киното. Повдигаше ѝ се.

— Какво е? — попита Нат. Изглеждаше уплашена. Несъзнателно бе започнала да потропва ритмично с пръсти по волана. — Какво трябва да направя?

Хедър я погледна. В устата си усещаше вкус на пепел и установи, че не е по силите ѝ дори да произнесе цяло изречение.

— Тигрите — промълви тя.

ДОДЖ

Предизвикателствата открай време бяха популярни, но тази година много зрители останаха настрана. Беше прекалено рисковано. Полицията бе заплашила да закопчае всеки, който е свързан с „Паника“, и всички се страхуваха да не операт пешкира заради пожара в къщата на Грейбил. Според слуховете Садовски искаше някой — който и да е — да го отнесе. Пътищата, обикновено толкова пуси, сега гъмжаха от полицейски коли, някои от които от други области.

Но тази дума — „тигри“ — беше прекалено голямо изкушение. Имаше си свой собствен асансьор и инерция: тя полетя сред дърветата, промъкна се в къщи, барикадирани срещу жегата, запулсира в ритъма на вентилаторите в спални, разпръснати из целия Карп. До следобед всички участници, бивши участници, зрители, залагащи, некоректни платци и доносници — всички, които се интересуваха поне малко от играта и от изхода ѝ — бяха чули за тигрите на Мансфийлд Роуд.

Додж лежеше гол на леглото си и се разхлаждаше с два вентилатора, когато пристигна съобщението от Хедър. Първоначално не можа да разбере дали сънува, или е буден. Стаята му беше тъмна и гореща като пещера. Но не искаше да отваря вратата. Рики пак беше дошъл и беше донесъл храна на Дейна — нещо, което сам бе сготвил в ресторанчето. Ориз, фасул и скариди, които миришеха на изгорял чесън. Дватамата гледаха филм и от време на време въпреки шума на допотопните вентилатори и затворената врата той чуваше приглушен смях.

От усилието да седне започна да се поти. Натисна номера на Бишъп.

— Какво правиш, по дяволите? — възкликна той, когато Бишъп вдигна. Никакво предисловие. Никакви такива тъпотии. — Как можа? Как можа да я накараш тя да го направи?

Бишъп въздъхна.

— Такива са правилата на играта, Додж. Аз не съм единственият, който контролира тази гадост.

Гласът му звучеше изтощено.

— Ако не го направя достатъчно трудно, ще ме сменят. И тогава изобщо няма да мога да помогна.

Додж пренебрегна обясненията му.

— Тя никога няма да го направи. Не трябва да го прави.

— Не е длъжна.

Додж изпита желание да запрати телефона в стената, макар да знаеше, че Бишъп казва истината. За да успее планът на Додж, Нат така или иначе трябваше да отпадне, при това скоро. И все пак му се струваше нечестно. Прекалено сурово, твърде опасно, също като предизвикателството на Хедър. Но тогава поне Бишъп — и Додж — се погрижиха Хедър да не я грози истинска опасност.

— Хедър ще намери начин да ѝ помогне — увери го Бишъп, сякаш бе прочел мислите му.

— Не можеш да знаеш това — сръза го Додж и затвори. Не знаеше защо е толкова сърдит. От самото начало знаеше правилата на „Паника“. Но по някакъв начин всичко бе излязло от контрол. Зачуди се дали Бишъп ще дойде довечера, дали ще може да се изправи пред случващото се.

Горката Натали. Помисли си дали да не ѝ се обади, да се опита да я убеди да се откаже, да напусне играта, но после си спомни как тя му върна колието и какво ѝ каза той онази вечер — как си отваряла краката за онзи мазник. Почувства, че пламва от срам. Тя имаше право да не му проговори повече. Имаше право дори да го мрази.

Но тази вечер щеше да отиде там. И дори тя да го мразеше, дори да не му обърнеше никакво внимание, той искаше Нат да знае, че е там. Че и той съжалява за думите си.

За него времето изтичаше.

ХЕДЪР

Един от проблемите на Хедър — един от около сто големи проблема — беше какво да прави с Лили. Ан им беше оставила храна за почивните дни — мак енд чийз, не от кутия, а приготвен с истинско сирене, — мляко, малко макарони и доматена супа. Само докато я претопляше, Хедър се почувства като престъпница: Ан ги бе поканила в дома си, грижеше се за тях, а тя кроеше планове зад гърба ѝ.

Видя как Лили изяде набързо една след друга цели три порции. Не знаеше как сестра ѝ успява да яде в тази жега. Всички вентилатори бяха включени, всички прозорци — отворени, но все още бе непоносимо задушно. Самата тя не би могла да преглътне и хапка. Беше ѝ лошо от вина и нерви. Скоро щеше да настъпи залезът, както и времето за играта. Хедър се зачуди какво ли прави Натали. От три часа се бе заключила на горния етаж. Хедър бе чула вибрирането на тръбите и шуртенето на вода от душа цели три пъти.

След като Лили се нахрани, тя я заведе в работната стая: голямо тъмно помещение, което все още носеше почерка на покойния съпруг на Ан: оръфани кожени кресла, кувертюри от мохер и килим, който слабо миришеше на мокра кучешка козина. Тук беше малко по-хладно, макар че кожата полепна неприятно по бедрата на Хедър, когато седна.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да излизаш навън — каза тя. — Ще дойдат хора. И може да чуеш разни шумове. Но трябва да останеш тук, на безопасно място. Обещай ми.

Лили се намръщи.

— Ан знае ли?

Вината се надигна в гърлото на Хедър като вълна. Тя поклати глава.

— И няма да разбере — допълни.

Лили подръпна парче пълнеж, което бе започнало да се подава от вътрешността на дивана. Помълча няколко секунди. Изведнъж на Хедър ѝ се прииска да можеше да я прегърне и да я притисне здраво, да ѝ каже всичко — колко се страхува, как не знае какво ще се случи и с двете им.

— Свързано е с „Паника“, нали? — попита сестра ѝ и вдигна глава. Лицето ѝ бе безизразно, очите — спокойни. Напомниха на Хедър очите на тигрите: древни, всевиждащи.

Разбра, че няма смисъл да лъже. Затова каза:

— Почти свърши.

Лили не помръдна, когато Хедър я целуна по главата, която миришеше на трева и пот. Кожената тапицерия се отдели от кожата ѝ с остър звук от засмукване. Хедър пусна едно дивиди за някакъв зоопарк, което Лили бе поискала — още един подарък от Ан.

Тя беше добър човек — Хедър го знаеше. Най-добрият човек, когото бе срещала. Това каква я правеше самата нея?

Вече беше до вратата, когато Лили проговори.

— Ще победиш ли?

Хедър се обърна към нея. Беше изгасила лампите и лицето на сестра ѝ бе потънало в сянка.

Хедър се опита да се усмихне.

— Вече побеждавам — излъга тя и затвори вратата след себе си.

Маранята на небето, млечнобяло и обжарено, най-накрая се превърна в мрак, дърветата пронизаха слънцето и светлината се накъса. А после хората пристигнаха: тихо, с гуми, които се движеха почти безшумно по черния път, и фарове, чиито лъчи подскачаха като огромни светулки през дърветата.

Нямаше кънтяща музика, нямаше крясъци. Всички бяха тихи и внимаваха за ченгета.

Хедър стоеше навън и чакаше. Кучетата вече полудяваха; тя не спираше да им дава любимите им храни в опит да ги накара да млъкнат. Знаеше, че на мили разстояние оттук няма нито един съсед, но не можеше да се отърси от чувството, че някой ще чуе — че по някакъв начин Ан ще разбере, че лаенето ще я призове обратно в къщата.

Нат все още не беше слязла.

Хедър бе нахранила тигрите — беше им дала два пъти повече храна от обичайното. Сега, когато и последната светлина на небето се стопи и звездите започнаха да пулсират през вдигнатата от горещината омара, те лежаха на една страна, привидно заспали и безразлични към

всички тези коли. Хедър се молеше да си останат така, молеше се Нат да успее да направи това, което трябваше, и да се махне.

Колите пристигаха една след друга: Дигин, Рей Ханраха, дори някои от елиминираните участници като Кори Уолш и Ели Хейс; Минди Крамър с цял куп приятелки от отбора по танци, все още по горнища на бански и отрязани дънки, с боси крака, сякаш идваха направо от плажа; Зев Келър, със зачервени и влажни очи, очевидно пиян, с двама приятели, които Хедър не разпозна; хора, които не беше виждала от предизвикателството на водните кули. Мат Хепли също бе дошъл, с Делони. Мина право край Хедър и се престори, че не я забелязва. Тя установи, че не ѝ пука.

Всички прекосиха двора и се събраха около ограждението на тигрите, мълчаливи, невярващи. Стана по-тъмно и засвяткаха фенерчетата; прожекторите на плевнята, които се активираха от движения, също се включиха и осветиха тигрите, които спяха почти сгушени един до друг, така неподвижни, че можеха да минат за статуи, положени върху разтворената длан на земята.

— Не мога да повярвам! — прошепна някой.

— Мамка му, няма начин!

Но те бяха тук, пред очите им, колкото и пъти да примигваха или да отклоняваха поглед. Тигри. Истинско чудо, излязло от цирка и оказало се тук, на тревата под дърветата на Карп и небето на Карп.

Хедър изпита облекчение, когато видя, че Додж пристига на колелото си. Все още не бе имала възможност да му благодари лично за това, което бе направил.

Той попита почти незабавно:

— Бишъп тук ли е?

Тя поклати глава. Додж се намръщи.

— Додж — започна Хедър. — Искан да ти кажа...

— Недей — прекъсна я той, сложи длан върху ръката ѝ и леко я стисна. — Още не.

Тя не разбра какво точно има предвид. За първи път се запита какво смята да прави Додж през есента и дали ще остане в Карп, или има планове да си намери работа някъде другаде — или дори да отиде в колеж. Никога не бе обръщала внимание на представянето му в училище.

Изненадващо, но при мисълта, че Додж може да замине, Хедър се натъжи. Те бяха приятели или нещо подобно, нещо достатъчно близко до това.

Порази я мисълта колко е тъжно, че всички те — хлапетата, които стояха тук, нейните съученици и приятели и дори хората, които мразеше — бяха израснали един върху друг като малки животни в прекалено тясна клетка и сега щяха просто да се разпилеят. И това щеше да е краят. Всичко случило се — онези глупави училищни танцови забави и партита в мазето, футболните игри, дъждовните дни, които приспиваха всички в часа по математика, летата, когато плуваха в басейна и крадяха газирана вода от хладилниците най-отзад в „7-Илевън“, и дори сега това, „Паника“ — ще се превърне в спомен и изпарение от миналото, сякаш никога не се е случвало.

— Къде е Натали?

Това беше Дигин. Говореше тихо, сякаш се боеше да не събуди тигрите. Почти никой не издаваше звук. Всички все още бяха хипнотизирани от гледката на тези фантастични същества, изпълнали дългите си тела на земята като сенки.

— Ще я доведе — отговори Хедър.

Беше благодарна, че има извинение да влезе в къщата дори и само за миг. Това, което правеше, това, което помагаше на Нат да направи, беше прекалено ужасно. Помисли си за Ан, за начина, по който усмивката караше очите ѝ да се присвиват. Никога досега не се бе чувствала до такава степен като престъпница, дори когато взе колата на майка си и избяга.

Приближаваше се още една кола и от пращането и съскането на двигателя Хедър разбра, че е Бишъп. Оказа се права. Точно когато стигна до вратата на къщата, той излезе от автомобила си и я забеляза.

— Хедър!

Не крещеше, но на нея ѝ се стори, че гласът му разцепва тишината като шамар.

Тя не му обърна внимание. Влезе в кухнята и завари Натали седнала до масата със зачервени очи. Пред нея имаше малка чашка и бутилка уиски.

— Откъде го взе? — попита Хедър.

— От килера. — Нат дори не вдигна глава. — Извинявай. Но изпих само една глътчица. — Направи гримаса. — Отвратително е.

— Време е — каза Хедър.

Натали кимна и стана. Беше облечена с дънкови шорти и беше боса. Косата ѝ още бе мокра от душа. Хедър знаеше, че ако не беше толкова уплашена, приятелката ѝ щеше да настоя да си сложи грим или да си направи прическа. Помисли си, че Натали никога не е изглеждала толкова красива. Нейната пламенна и страхлива приятелка — която обичаше кънтри музика, черешови сладкиши „Поп-Тарт“, да пее на обществени места и розовия цвят, която се ужасяваше от микроби, кучета и възжени стълби.

— Обичам те, Нат — промълви Хедър, без много-много да му мисли.

Нат изглеждаше стресната, сякаш вече бе забравила, че приятелката ѝ е тук.

— И аз, шоколадче Хийт — каза тя и успя да се усмихне леко. — Готова съм.

Бишъп бе отишъл малко настрана от къщата и крачеше напред-назад. Вдигаше пръсти до устните си и ги сваляше, сякаш пушеше невидима цигара. Когато Нат тръгна през тълпата, той настигна Хедър.

— Моля те — промълви с дрезгав глас. — Трябва да поговорим.

— Сега не е много удобно.

Гласът ѝ прозвуча по-остро, по-саркастично, отколкото искаше. Сети се, че тази вечер не е видяла Вивиан, и се запита дали Бишъп не я е помолил да не идва. „Моля те, скъпа. Само докато оправя нещата с Хедър. Тя ревнува, нали разбираш... винаги е изпитвала нещо към мен.“ При тази мисъл гърлото ѝ се сви и част от нея пожела да каже на Бишъп да се разкара.

Но една друга част от нея искаше да обвие ръце около врата му и да усети как смехът му вибрира в гърдите, да усети безумно разрошената му коса върху лицето си. Вместо това скръсти ръце на гърдите си, сякаш така можеше да потисне това усещане.

— Трябва да ти кажа нещо — настоя Бишъп и облиза устните си. Изглеждаше ужасно. Лицето му имаше болнав вид, обагрено в различни оттенъци на жълто и зелено, освен това беше ужасно отслабнал. — Важно е.

— По-късно, става ли?

Преди Бишъп да успее да възрази, тя мина покрай него. Натали бе стигнала до оградата, по-близо до тигрите, отколкото досега си бе

позволявала да отиде. Тълпата несъзнателно се бе поотдръпнала, като че Нат бе обгърната от отрицателно поле — сякаш бе болна от нещо заразно.

Хедър тръгна към нея. Сега кучетата отново се разляха, разбиха тишината и докато минаваше край кучкарника, Хедър рязко им заповяда да млъкнат. Без усилие си проправи път през тълпата и влезе в открития кръг на Нат, обзета от чувството, че прониква незаконно някъде, където няма право.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Тук съм.

Но Нат сякаш не я чу.

— Правилата са прости — започна Дигин. Говореше нормално, но на Хедър ѝ се струваше, че крещи. Тя започна да се моли тигрите да не се събудят. Още дори не бяха повдигнали глави. Забеляза, че част от месото, което им бе дала по-рано, все още е недокоснато и около него бръмчат мухи, и не можа да реши дали това е хубаво, или не. — Влизаш в ограждението, оставаш при тигрите десет секунди и излизаш. — Наблегна на последната част, макар и леко.

— Колко близо? — попита Нат.

— Какво?

— Колко близо трябва да отида? — попита тя и се обърна към него.

Дигин вдигна рамене.

— Мисля, че е достатъчно да влезеш.

Нат издиша леко. Хедър ѝ се усмихна окуражително, макар да имаше чувството, че кожата ѝ е направена от глина, която всеки момент ще се разчупи. Но ако тигрите спяха, Нат нямаше да има никакъв проблем. Намираха се на цели тринайсет метра от вратата. Нат дори не трябваше да се доближава до тях.

— Аз ще отмервам времето — каза Дигин. А после: — У кого е ключът за вратата?

— У мен — отговори Хедър и пристъпи напред.

Разнесе се леко шумолене, когато всички се обърнаха и я погледнаха; тя почувства тежестта на погледите им по кожата си. Въздухът бе задушен, напълно неподвижен.

Хедър започна да рови в джоба си за ключа на катинара. Нат дишаше бързо и повърхностно, като ранено животно. За секунда Хедър не можа да напипа ключа и не знаеше дали трябва да е

облекчена, или не; а после пръстите ѝ се сключиха около нещо метално.

В тишината и абсолютната неподвижност щракването на катинара прокълтя като гръмване на пушка. Хедър внимателно извади тежката верига и я сложи на земята, после вдигна металните резета едно по едно. Отчаяно се опитваше да отложи мига на изпитанието, да даде на Нат още няколко секунди.

Когато и последното резе изтрака, двата тигъра едновременно вдигнаха глави, сякаш предчувстваха, че ще стане нещо.

Цялата група си пое рязко дъх като един човек. Нат изскимтя.

— Всичко е наред — обърна се към нея Хедър и я стисна за раменете. Усещаше как приятелката ѝ трепери в хватката ѝ. — Десет секунди. Трябва само да влезеш през вратата. Ще свърши, преди да разбереш.

Хората бяха започнали да си шепнат, да се кикотят нервно, да мърдат. Сега тишината се смени с електрическа енергия. И когато Нат направи една колеблива стъпка към портата, а после и втора, тигрите също се изправиха — започнаха да преместват тежестта си, да се опъват, да се прозяват, при което огромните им челюсти се отваряха, а зъбите им блестяха на светлината на прожекторите — сякаш бяха решили да изпълнят номер.

Нат се спря с ръка на вратата. После с другата ръка. После и с двете. Устните ѝ се движеха и Хедър се зачуди дали брои, или се моли, дали за нея двете неща не са едно и също. Съвсем мъничка на фона на портата, с очертан на силната неестествена светлина силует, Нат изглеждаше недействителна, едноизмерна, като фигурка, изрязана от картон.

— Не е нужно да го правиш.

Гласът на Додж беше висок и толкова неочакван, че всички се обърнаха и го погледнаха. Нат също се обърна и Хедър видя как се намръщи.

А после тя отвори вратата и влезе.

— Пускай таймера! — извика Хедър и видя, че Дигин търси телефона си. — *Веднага!*

— Добре, добре! — отговори той. — Начало!

Но вече беше късно. Тигрите бяха започнали да се движат. Бавно. Масивните им глави бяха увиснали между лопатките като махала на

ужасни часовници... цък, цък, цък. И все пак бяха прекалено близо, вече бяха прекалено близо; три крачки, и вече бяха изминали пет метра. Муцуните им бяха отворени и ухилени.

— Три секунди! — оповести Дигин.

Невъзможно! Нат със сигурност стоеше в заграждението от десет минути, от половин час, от цяла вечност. Сърцето на Хедър се мъчеше да изскочи през гърлото ѝ. Никой не говореше. Никой не помръдваше. Всичко се бе превърнало в черно море, мътно и безформено — всичко друго, освен яркия кръг бяла светлина и картонената фигурка Нат, и дългата сянка на тигрите. Сега Нат трепереше и скимтеше. За секунда Хедър се уплаши, че ще рухне на земята.

Тогава какво? Щяха ли тигрите да скочат? Тя, Хедър, щеше ли да събере достатъчно смелост, за да се опита да ги спре?

Знаеше, че няма. Краката ѝ бяха станали на вода и не можеше да си поеме въздух.

— Седем секунди! — гласът на Дигин беше пронизителен, като аларма.

Тигрите бяха на по-малко от три метра от Нат. Още две крачки, и щяха да се озоват отгоре ѝ. Хедър чуваше дишането им, виждаше помръдването на мустаците им, докато проверяваха въздуха. Нат вече плачеше. Но все още стоеше там, съвсем скована. Може би беше прекалено уплашена, за да помръдне. Може би очите им, подобни на дълбоки тъмни езера, я бяха хипнотизирали.

— Осем секунди!

И тогава един от тигрите помръдна: един мускул трепна и Хедър разбра, че тигърът е готов да скочи. *Почувства го*, знаеше, че ще скочи върху Натали и ще я разкъса, докато всички те стоят безпомощно и гледат. И точно когато се опитваше да изкрещи: „Бягай!“, но не можеше, защото гърлото ѝ се беше свило от ужас, Нат *наистина* побягна. Може би някой друг го беше изкрещял. Ненадейно изригна шум — крясъци на хора, — а Нат се озова от другата страна на вратата, затръшна я, облегна се на нея обляна в сълзи.

Точно когато тигърът — този, за който Хедър беше сигурна, че се е канел да нападне, отново легна на земята.

— Девет секунди! — обяви Дигин над внезапно избухналата вълна от звук.

Хедър изпита леко чувство на триумф — Нат беше отпаднала от играта, — а после друго, по-силно чувство: срам. Проби си път до нея и я притисна в прегръдките си.

— Беше невероятна! — промълви тя в косата ѝ.

— Не успях — отговори Нат. Гласът ѝ бе приглушен, а лицето — лепкаво срещу гърдите на Хедър.

— Пак беше невероятна — настоя тя.

Нат единствена не празнуваше. Тя се върна в къщата почти веднага. Но всички други сякаш бяха забравили за опасността от ченгета, за случилото се в къщата на Грейбил и за тялото на Малкия Кели, открито овъглено и почерняло в мазето. За известно време се чувстваха почти така, както в началото на играта, когато направиха Скока.

На Хедър ѝ отне повече от час да накара всички да се качат в колите си и да напуснат имота. През цялото време кучетата полудяваха, а тигрите останаха неподвижни, сякаш искаха да покажат нещо на посетителите. Когато в двора не бяха останали почти никакви коли, пръстите на ръцете и краката на Хедър бяха вдървени от изтощение. Но беше свършило, слава богу. Всичко беше свършило и Ан никога нямаше да разбере.

Бяха останали само трима участници. И тя бе един от тях.

— Хедър — направи нов опит Бишъп, когато почти всички си тръгнаха. — Трябва да поговорим.

— Не тази вечер.

Няколко души още се бавеха, облежнати на автомобилите си, наврели ръце в панталоните на придружителите си, най-вероятно. Странно как само преди няколко месеца Хедър беше една от тях, ходеше на партита с Мат, знаменитото си гадже, и демонстрираше връзката им по всички възможни начини. Обличаше неговите пуловери, носеше бейзболните му шапки като някакъв почетен знак — символ, че е достойна за любов, че е сваятна, нормална и като всички други. Старата Хедър вече ѝ се струваше като човек, когото не познаваше.

— Не можеш вечно да ме избягваш — настоя Бишъп и нарочно застана пред нея, докато тя се навеждаше да прибере кутия от цигари, полустъпкана в тревата.

Хедър се изправи. Косата му стърчеше от всички страни на шапката му, като живо същество, което се опитва да се измъкне. Тя устоя на порива да вдигне ръце и да се опита да ѝ придаде някаква форма. Най-ужасното беше, че сега, щом го погледнеш, все още виждаше целувката им: топлината, която премина с рев през тялото ѝ, мекотата на устните му и онзи кратък, зареден с електричество миг, в който езикът му намери нейния.

— Не те избягвам — отвърна Хедър и отклони погледа си, за да не ѝ се налага да си спомня. — Просто съм уморена.

— Тогава кога? — Той изглеждаше объркан. — Това е важно, разбираш ли? Трябва да говоря с теб. Трябва да ме изслушаш.

Тя се изкушаваше да го попита защо Вивиан да не може да го изслуша, но не го стори. Бишъп имаше ужасен вид, изглеждаше нещастен, а Хедър го обичаше дори и той да не ѝ отвърщаше със същото. Мисълта, че е разстроен, че изпитва болка, беше по-ужасна от нейната собствена болка.

— Утре — обеща Хедър, импулсивно се пресегна и стисна ръката му. Бишъп изглеждаше стреснат и тя я пусна бързо, сякаш се боеше да не се изгори. — Обещавам, утре.

ПОНЕДЕЛНИК, 15 АВГУСТ

ХЕДЪР

На сутринта Хедър се събуди от нечии крясъци. Лили тичаше по стълбите и викаше името ѝ, а после вратата се отвори с такава сила, че се блъсна в стената.

— Тигрите ги няма!

Сестричката ѝ дишаше тежко, лицето ѝ бе зачервено и мокро от пот. От нея се разнасяше лек мирис на тор — сигурно идваше отвън, където бе хранила животните.

— Какво?

Хедър мигновено се събуди и седна в леглото.

— Вратата е отворена и тях ги няма — повтори Лили.

— Невъзможно!

Хедър вече се обличаше, нахлузваше шорти, намъкваше тениска. Изобщо не губи време за сутиен.

— Невъзможно — повтори тя, но още докато го изричаше, в гърдите ѝ се надигна приглушено туптене на ужас и извика пред погледа ѝ картини от предишната нощ, непоследователни спомени — как прегръща Нат, как затваря вратата... Върна ли катинара на мястото му? Не можеше да си спомни. Говореше с Минди Крамър за работата си при Ан, а после трябваше да се разкреши на Зев Келър, задето се опита да влезе в кочината.

Трябваше да е върнала катинара. Може би тигрите всъщност не бяха изчезнали. Може би просто се криеха някъде сред дърветата, където Лили не ги бе видяла.

На долния етаж Хедър забеляза, че вече е единайсет часът, че се е успала, че Ан ще се прибере скоро. Сестра ѝ я последва навън. Беше поредният горещ ден, но днес небето бе застлано с облаци и във въздуха като завеса блестеше влага. Щеше да вали.

Вече беше по средата на двора, когато го зърна: катинарът, извит като змия в тревата, точно там, където го остави снощи, когато отключи вратата на Натали.

И вратата, която сега се люлееше отворена.

Нямаше нужда да претърсва цялото заграждение. Нямаше ги. Тя го *чувстваше*. Кучетата защо не се бяха разлаяли? Но бе възможно и да са, а тя да не е чула. Или пък може да са били уплашени, омагьосани също като тълпата снощи.

Хедър затвори очи. За секунда си помисли, че може да припадне. Тигрите бяха изчезнали, тя беше виновна и сега Ан щеше да я намрази и да я изгони. Имаше пълно право да го стори.

Отвори очи, изпълнени с дива паника: трябваше да ги намери, веднага, бързо, преди да си е дошла Ан.

— Стой тук — обърна се тя към Лили, но нямаше сили да възрази, когато сестра ѝ тръгна след нея към къщата.

Едва осъзнаваше какво прави. Намери под мивката една кофа, изхвърли от нея куп смачкани гъби и почистващи продукти и я напълни с полусдъвкано месо. После пак излезе от къщата и се втурна тичешком в гората. Може би тигрите не бяха отишли далеч и щеше да успее да ги примамва обратно.

— Къде отиваме? — попита Лили.

— Шшшт! — скара ѝ се остро Хедър и почувства как в очите ѝ запариха сълзи. Как можа да постъпи като такава глупачка, такава кръгла идиотка? Кофата тежеше и трябваше да я носи с две ръце. Оглеждаше се наляво-надясно, търсеше проблясък на цвят, онези блестящи черни очи. „Хайде, хайде, хайде!“

Зад нея нещо изшумоля в гъсталака и раздвижи въздуха. Там имаше някой, някакво животно, което наблюдаваше. Ненадейно Хедър осъзна, че това, което прави, е невероятна глупост: беше влязла в гората заедно с Лили, беше започнала да търси тигрите като някакви загубени котенца с надеждата да ги подмами обратно вкъщи. Ако наистина ги намереше, те най-вероятно щяха да ѝ откъснат главата и да закусят с нея. По гръбнака ѝ премина ледена тръпка на страх. Сетивата ѝ се изостриха и започнаха да възприемат с повишено внимание всяко шумолене, всяко изпращяване на някоя клонка, формите, които чертаеха светлината и сянката и които лесно можеха да прикрият очи, да прикрият златистокафява козина.

— Хвани ме за ръката, Лили — каза тя, като се мъчеше страхът да не проличи в гласа ѝ. — Да се връщаме вътре.

— Ами тигрите? — попита сестра ѝ. Очевидно смяташе всичко това за някакво приключение.

— Ще трябва да се обадим на Ан — отговори Хедър и в същия миг осъзна, че е вярно. Все още изпитваше непогрешимото чувство, че нещо друго я наблюдава, наблюдава и двете им. — Тя ще знае какво да правим.

Една миеща мечка неочаквано подаде глава изпод пищните листа на една спирея и Хедър изпита такова облекчение, че едва не се подмокри. Заряза кофата в гората — беше прекалено тежка, а тя искаше да се движи бързо.

Докато излизаха от дърветата, точно до външния душ, Хедър чу скърцане на гуми по алеята и си помисли, че Ан сигурно си е дошла. Не знаеше дали трябва да изпитва благодарност, или страх. Изпитваше и двете.

Но после видя ръждясалия капак на лъо сабъра на Бишъп и си спомни какво му обеща — че днес могат да говорят.

— Бишъп!

Лили се втурна към него още преди да се е измъкнал от колата.

— Тигрите ги няма! Тигрите ги няма!

— Какво?

Той изглеждаше още по-зле, отколкото през изминалата вечер, сякаш изобщо не бе мигнал. Обърна се към Хедър:

— Вярно ли е?

— Вярно е — потвърди тя. — Забравих да сложа катинара.

Изведнъж истината я блъсна като юмрук в корема и Хедър избухна в плач. Сега Ан щеше да я изгони от дома си. Трябваше или да се върнат във „Фреш Пайнс“, или да избягат. Освен това Ан щеше да остане съкрушена. Ан — на практика единственият човек, на когото му пукаше поне малко за Хедър.

— Хей, хей — приближи се до нея Бишъп. Прегърна я и тя не се възпротиви. — Не си виновна ти. Всичко ще се оправи. Нали разбираш?

— Аз съм виновна.

Тя зарови лице в ямката на рамото му, заплака и не спря, докато не се разкашля. Бишъп я галеше по гърба и косата, докосваше я леко по бузата, шепнеше нещо в косата ѝ. Само Бишъп можеше да я накара да се почувства дребничка. Само Бишъп можеше да я накара да се почувства закриляна.

Дори не чу приближаването на колата на Ан, преди да се затръшне вратата и трескавият ѝ глас да изкрещи:

— Какво има? Какво се е случило?

Хедър се отдръпна от Бишъп и Ан веднага я сграбчи за раменете.

— Добре ли си? Пострадала ли си?

— Не аз — отговори Хедър и прокара ръка по носа си. Устата ѝ беше пълна с усещане за слуз и тя не можеше да погледне Ан в очите.
— Добре съм.

Опита се да го изрече: „Тигрите изчезнаха. Тигрите изчезнаха“.

Лили мълчеше и устата ѝ се движеше беззвучно.

Най-накрая проговори Бишъп:

— Тигрите са избягали — каза той.

Лицето на Ан си смени цвета, сякаш Хедър я гледаше на някакъв екран и някой току-що бе сменил контраста.

— Ти... ти се шегуваш.

Хедър успя да поклати глава.

— Как? — попита Ан.

Преди Хедър да успее да отговори, Бишъп се обади:

— Аз съм виновен.

Най-после Хедър си върна дар-слово.

— Не. Бишъп няма нищо общо. Аз бях. Беше... заради играта.

— Заради играта ли? — попита Ан и погледна към Хедър с присвити очи, сякаш я виждаше за първи път. — Заради играта?

— „Паника“ — отговори Хедър. Гласът ѝ беше дрезгав. — Аз отворих вратите... Сигурно съм забравила да ги заключа пак.

За миг Ан остана безмълвна. Лицето ѝ представляваше ужасна гледка: бяло и мъртвешко. Ужасено.

— Но аз ѝ казах да го направи — обади се внезапно Бишъп. — Аз съм виновен.

— Не. — Хедър се почувства притеснена, задето той смяташе, че е длъжен да я защитава, макар че му беше благодарна. — Той нямаше нищо общо.

— Имах.

Гласът му стана по-висок. Бишъп се потеше обилно.

— Аз ѝ казах да го направи. Аз казах на всички им да го направят. Аз започнах пожара в къщата на Грейбил. Аз съм този, който...

Гласът му се прекърши. Той се обърна към Хедър. Погледът му беше умолителен, отчаян.

— Аз съм съдия. Това исках да ти кажа. Това исках да ти обясня. Тогава, когато ме видя онзи ден, с Вивиан...

Не довърши. Хедър също не можеше да продума. Струваше й се, че времето е спряло, че всички те се превръщат в статуи. Думите му проникваха в тялото й като сняг, смразяваха вътрешностите й, способността й да говори.

Невъзможно! Не и Бишъп. Та той дори не искаше тя да участва...

— Не ти вярвам.

Хедър чу думите и чак после осъзна, че е проговорила.

— Вярно е.

Сега той отново се извърна към Ан.

— Не е виновна Хедър. Трябва да ми повярвате.

За миг Ан вдигна ръка към челото си, сякаш притискаше болно място. Затвори очи. Лили все още стоеше на няколко крачки от тях и пристъпваше от крак на крак, нервна и мълчалива. Ан отвори очи.

— Трябва да се обадим в полицията — каза тихо тя. — Трябва да обявят тревога.

Бишъп кимна. И все пак за секунда никой не помръдна. На Хедър й се прииска Ан да се разкреши — това щеше да е много по-лесно...

А думите на Бишъп не спираха да се повтарят в ума й: „Аз й казах да го направи. Аз казах на всички тях да го направят“.

— Хайде, Лили — подкани я Ан. — Да влезем вътре.

Хедър понечи да влезе след тях, но Ан я спря.

— Ти изчакай тук навън — каза остро тя. — Разговорът ще отнеме известно време.

Думите й я улучиха като удар от нож в корема. Всичко беше свършено. Сега Ан щеше да я намрази.

Лили й хвърли разтревожен поглед, а после забърза след Ан. Бишъп и Хедър останаха сами в двора, докато слънцето си пробиваше път през облаците и денят се превръщаше в микроскоп, който фокусира топлината си.

— Съжалявам, Хедър — промълви Бишъп. — Не можех да ти кажа. Исках — трябва да знаеш това. Но правилата...

— *Правилата?* — повтори тя. Гневът бълбукаше и се надигаше от пропастта, която бе зейнала у нея. — Ти ме излъга. За всичко. Каза ми да не участвам, а през цялото това време...

— Опитвах се да те опазя — прекъсна я той. — И когато разбрах, че няма да се откажеш, се опитах да ти *помогна*. Винаги когато можех, се опитвах.

Беше се преместил по-близо, с протегнати ръце — посягаше към нея. Тя направи крачка назад.

— Заради теб едва не загинах — възрази Хедър. — Пистолетът... ако не беше Додж...

— Аз казах на Додж да го направи — прекъсна я Бишъп. — Направих така, че да си в безопасност.

Цък-цък-цък. Спомените започнаха да се подреждат като парченца от пъзел: как минаха по пътя край къщата на Джак Гърмяча; фойерверките в къщата на Грейбил на Четвърти юли, за които Бишъп се погрижи тя да разбере. Жокер: огън.

— Трябва да ми повярваш, Хедър. Не исках да те лъжа.

— Защо тогава го *направи*, Бишъп? — попита тя и скръсти ръце на гърдите си. Не искаше да го слуша. Искаше да е сърдита. Искаше да се остави във властта на черния гняв, да го остави да изсмуче всичките й мисли — за тигрите, за това колко ужасно разочарова Ан, за това, че скоро пак щеше да се окаже бездомна. — Какво чак толкова искаше да докажеш, а? — Още частици от нея се люспеха. *Щрак!* — Че си подобър от нас? По-умен? Това вече го знаем, разбираш ли? Ти заминаваш. — *Щрак!* — Махаш се отгук. Това означава, че си по-умен от всички нас, шибаните останали, взети заедно.

Устата на Бишъп се бе превърнала в права линия.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — попита тихо той. — Ти *искаш* всичко да е скапано. Имаш сестра, която те обича. Приятели, които те обичат. Аз те обичам, Хедър. — Каза го бързо, като измънкване, и тя дори не можа да се зарадва, защото Бишъп продължи: — Ти издържа в „Паника“ повече от почти всички други. Но виждаш само гадното. Така че да не трябва да вярваш в нищо. Да имаш извинение да не успееш.

Щрак. Хедър се обърна така, че ако пак се разплаче, той да не види. Но осъзнаваше, че няма къде да отиде. Къщата се издигаше пред очите й, небосводът се извиваше високо над главата й, слънцето

светеше като лазер. А за нея, Хедър, нямаше никакво място във всичко това. И последните късчета от нея се разбиха, зейнаха като рани. Изпитваше единствено болка и гняв.

— Знаеш ли какво ми се иска? Искан ми се вече да се беше махнал.

Помисли си, че Бишъп може да се разкрещи. Почти се надяваше на това. Той обаче само въздъхна и потърка челото си.

— Виж, Хедър! Не желая да се караме. Искан да разбереш...

— Не ме ли чу? Просто се махни. Тръгвай си. Разкарай се оттук.

Тя потърка очите си с длан. Гласът му крещеше в главата ѝ: „Искан всичко да е скапано... за да имаш извинение да не успееш“.

— Хедър — настоя Бишъп, сложи ръка на рамото ѝ, но тя я отърси.

— Не знам още по колко начина трябва да ти го кажа.

Той се поколеба. Хедър го почувства близо до себе си, почувства топлината на тялото му като утешителна сила, като одеяло. За един безумен миг си помисли, че той ще откаже, ще се обърне, ще я прегърне и ще ѝ каже, че никога няма да си тръгне. За един безумен миг поиска точно това повече от всичко друго.

Вместо това пръстите му просто се плъзнаха по лакътя ѝ.

— Заради теб го направих — каза той с тих глас. — Искан да ти дам парите. — Гласът му леко се пречупи. — Всичко, което съм правил някога, е било заради теб, Хедър.

После си тръгна: обърна се и когато тя не можа да издържи повече, когато краката ѝ заплашваха да се подгънат, а гневът ѝ се бе разлял на цели седем прилива, които я разкъсваха в различни посоки и тя си помисли да се обърне и да го повика — тогава той вече се беше качил в колата и не можеше да я чуе.

За Карп днешният ден беше ден на пълен безпорядък. Бишъп Маркс се предаде в полицията за убийството на Малкия Кели, макар че, както се оказа, Малкия Кели изобщо не бил убит в онзи пожар в къщата на Грейбил. Въпреки това никой не можеше да повярва: Бишъп Маркс, онова симпатично хлапе, което живееше по-надолу по улицата, чийто баща държеше магазин за рамки в Хъдзън. Срамежливо хлапе. От свестните.

В полицията Бишъп отрече, че пожарът е имал нещо общо с „Паника“. Просто шега, така каза.

„Пълен безпорядък, всичко с краката нагоре. Симптом на обърканото време, в което живеем.“

Тази нощ Кърк Финиган излезе от къщата си, когато кучетата започнаха да лаят като луди. Носеше пушка, защото подозираше, че са дошли пияни хлапета или може би онзи мръсник съседът, който неотдавна започна да паркира в имота му и нищо не можеше да го убеди, че това не е негово право.

Вместо това видя тигър.

Шибан тигър, ей там, в неговия двор. В огромната уста се намираше един от кокер шпаньолите на Кърк.

Той си помисли, че сънува, че халюцинира, че е пиян. Така се уплаши, че се напика в боксерките и забеляза чак по-късно. Действа, без да се замисли: вдигна пушката, даде четири изстрела право в хълбока на тигъра и не спря дори когато животното рухна, дори когато по някакво чудо, някаква божия благодат челюстите му увиснаха и кокер шпаньолът стана и пак се разлая. Не спря да стреля, защото тези очи не спираха да го гледат, тъмни като обвинение или като лъжа.

ВТОРНИК, 16 АВГУСТ

ХЕДЪР

През целия ден Хедър успя да избегне разговора с Ан. След караницата с Бишъп вървя три километра пеш до дерето и прекара следобеда в ругатни и хвърляне на камъни по случайни цели (улични табели, когато зърнеше такива, огради и изоставени коли).

Думите му не спираха да кънтят в главата ѝ: „Искаш всичко да е скапано... за да имаш извинение да не успееш“.

„Не е честно!“ — искаше ѝ се да изпищи.

Но втори, по-тих гласец настояваше: „Вярно е.“ Тези две твърдения: „Не е честно“ и „Вярно е“ не спираха да се стрелкат в главата ѝ и я превръщаха в огромна маса за пинг-понг.

Чак привечер се върна от дерето и Ан и Лили ги нямаше. Обзе я внезапен, ирационален страх, че Ан може да е върнала сестра ѝ във „Фреш Пайнс“. А после видя бележка на кухненската маса.

До магазина — гласеше простичкото съобщение.

Часът беше едва седем и половина вечерта, но Хедър се сгуши в леглото под завивките въпреки ужасната горещина и зачака сънят да сложи край на играта на пинг-понг в ума ѝ.

Но когато се събуди — рано, когато слънцето все още колебливо започваше да се прокрадва в стаята и надничаше през щорите като животно, което проучва обстановката — тя разбра, че не може да отлага повече. През нощта играта на пинг-понг приключи. С категорична победа на „вярно е“.

Бишъп имаше право.

Вече чуваше звуците, които предизвикваше Ан на долния етаж. Тракането на съдове от миялната машина, скърцането на старите дървени подове. По-рано, когато се събуждаше във „Фреш Пайнс“ и попадеше в обичайната какофония от експлозивни звуци — коли, които даваха на задна, хора, които крещяха, затръшване на врати, кучешки лай и висока музика — си мечтаеше точно за такъв дом с тихи сутрини, майки, които мият съдовете, стават рано и ти викат и ти да ставаш.

Странно как за толкова кратко време къщата на Ан се бе превърнала за Хедър в дом много повече, отколкото „Фреш Пайнс“ за толкова години.

А тя бе развалила всичко. Още една истина.

Когато слезе на долния етаж, Ан беше на верандата. Веднага я повика да се приближи и Хедър разбра: това беше краят.

Шокира се, когато видя патрулна кола, паркирана малко по-надолу на алеята, полузакрита от храсталаците. Ченгето беше отвън, облегнало задника си на капака, пиеше кафе и пушеше.

— Какво прави той тук? — попита Хедър и за миг забрави страха си.

Ан седеше на люлката на верандата, но не се люлееше. Кокалчетата на пръстите ѝ, стиснали чашата с чай, бяха съвсем побелели.

— Смятат, че другият може да се върне — отвърна тя и погледна надолу. — От Американското дружество за предотвратяване на жестокостта към животните поне щяха да използват зашеметител...

— Другият ли? — не разбра Хедър.

— Не си ли чула? — попита Ан и ѝ разказа: за Кърк Финиган и кучето му, за изстрелите, общо дванайсет.

Когато свърши, устата на Хедър бе пресъхнала, сякаш пълна с пясък. Искаше да прегърне Ан, но чувстваше, че е вцепенена, неспособна да помръдне.

Ан поклати глава. Не откъсваше поглед от чашата с чай. Все още не бе отпила.

— Знаех, че е безотговорно да ги държа тук.

Когато най-накрая вдигна глава, Хедър видя, че се мъчи да не заплаче.

— Искях само да помогна. Това беше мечтата на Лари, нали разбираш. Тези нещастни котки. Знаеш ли, че са останали само три хиляди и двеста тигъра на свобода? А дори не знам кой от двата са убили.

— Ан — най-накрая Хедър успя да проговори. Макар че стоеше права, изпитваше чувството, че се свива и спаружва отвътре, докато накрая остана с големина колкото малко дете. — Много, много съжалявам.

Ан поклати глава.

— Не трябва да участваш в „Паника“ — каза тя и гласът ѝ за миг стана остър. — Чувала съм много, прекалено много за тази игра. Загинали са хора. Но не те обвинявам — добави тя и гласът ѝ отново се смекчи. — Ти не си много щастлива, нали?

Хедър поклати глава. Искаше да каже на Ан всичко: как Мат я зарязва точно когато беше готова да каже „обичам те“, как сега осъзнаваше, че всъщност никога не го е обичала, защото винаги е била влюбена в Бишъп, за страховете си, че никога няма да се махне от Карп и той ще я разкъса, ще я погълне така, както бе погълнал майка ѝ, ще я превърне в една от онези нестабилни озлобени жени, които на двайсет и девет са стари, разядени от наркотиците и изплюти от живота. Но не можеше да проговори. В гърлото ѝ бе заседнала огромна буца.

— Ела тук — потупа Ан люлката до себе си.

Хедър седна и се стъписа: Ан обви ръце около нея. И изведнъж Хедър се разплака на рамото ѝ и започна да повтаря: „Съжалявам, съжалявам, толкова съжалявам“.

— Хедър.

Ан се отдръпна, но едната ѝ ръка остана на рамото на Хедър. С другата тя отметна полепналата коса от лицето на момичето, което бе прекалено разстроено, за да се притесни.

— Чуй ме. Не съм сигурна какво означава това за теб и Лили. Това, което направих — да държа тигрите тук — беше незаконно. Ако майка ти иска да го направи на въпрос, ако властите го поискат, полицията може да ви накара да се върнете у дома. Ще сторя всичко възможно да останете тук толкова, колкото пожелаете, но...

Хедър едва не се задави.

— Значи... значи няма да ме изгониш?

Ан я изгледа стъписана.

— Разбира се, че няма.

— Но...

Хедър не можеше да повярва. Навярно не беше чула правилно.

— Аз оставих тигрите да излязат. За всичко съм виновна аз.

Ан потърка очите си и въздъхна. Хедър никога не бе помисляла за нея като за стара, но в този миг тя наистина изглеждаше така. Пръстите ѝ бяха крехки и на петна от слънцето, косата — обезцветена и сива. Един ден щеше да умре. Гърлото на Хедър все още бе свито от

плач и тя преглътна, за да прогони буцата, предизвикана от това усещане.

— Разбираш ли, Хедър, аз и съпругът ми бяхме заедно трийсет години. Всъщност от деца. Когато се събрахме, няхаме нищо. Прекарахме медения си месец, като пътувахме на автостоп в Калифорния и спяхме на открито. Не можехме да си позволим нищо друго. И някои години бяха много трудни. Понякога той беше на настроения... — Тя разпери ръце. — Искам да кажа, че когато обичаш някого, когато наистина го обичаш, трябва да издържиш в добро и зло. Не само когато си щастлив и всичко е лесно. Разбираш ли?

Хедър кимна. Струваше ѝ се, че в гърдите ѝ се е свила стъклена топка — нещо деликатно и красиво, което може да се разбие на хиляди късчета, ако изрече грешната дума, ако по някакъв начин наруши равновесието.

— Значи... не ми се сърдиш? — попита тя.

Ан се позасмя.

— Разбира се, че ти се сърдя! Но това не означава, че не искам да останеш. Не означава, че вече не ме е грижа.

Хедър сведе поглед към ръцете си. Отново беше завладяна от прекалено силни чувства, за да проговори. Струваше ѝ се, че само за секунда е разбрала нещо много важно, че е успяла да го зърне: любов, чиста, проста и без изисквания.

— Какво ще стане сега? — попита тя след минута.

— Не знам — отговори Ан, посегна и пое ръката ѝ. Стисна я. — Няма нищо лошо в това да си уплашена, Хедър — рече тя с тих глас, сякаш ѝ издаваше тайна.

Хедър си помисли за Бишъп и за караницата си с Нат. За всичко, което се бе случило през лятото, за всички промени и напрежението, за странните размествания, сякаш вятърът духаше от друга, съвсем непозната посока.

— Постоянно се страхувам — прошепна тя.

— Щеше да си глупачка, ако не се страхуваше — отговори Ан.

— И нямаше да си смела.

Тя стана.

— Хайде. Ще сложа чайника. Този чай е направо леден.

Бишъп каза почти всичко на полицията. Разпитваха го три часа, преди най-накрая да го пуснат да се прибере при баща си в очакване да решат дали да му повдигнат официални обвинения.

Излъга обаче за едно. Играта не беше приключила. Все още имаше трима участници.

Беше време за последното предизвикателство.

Беше време за Двубоя.

ЧЕТВЪРТЪК, 18 АВГУСТ

ДОДЖ

Додж знаеше, че е въпрос на време Бишъп да дойде да го види. Не му се наложи да чака дълго. Само три дни след като съдията в „Паника“ се предаде в полицията за пожара в къщата на Грейбил, Додж се прибра от работа и забеляза колата му. Той самият обаче не беше откън. Додж с изненада видя, че Дейна го е пуснала да влезе. Седеше на дивана с ръце на коленете, които бяха щръкнали почти до брадичката — беше толкова висок, а диванът бе толкова нисък. Дейна четеше в ъгъла, сякаш посещението му бе съвсем нормално, приятелско.

— Хей — рече Додж и Бишъп се изправи. Изглеждаше облекчен. — Хайде да излезем, става ли?

Дейна го изгледа подозрително. Додж разбра, че търси признаци, нещо, което да й подсказва, че всичко е наред. Той обаче отказа да й ги даде. Тя го предаде — като се промени, като изведнъж се отказа от сценария. „Паника“ беше тяхната игра, план, който бяха съставили заедно, тяхното общо желание за отмъщение.

Знаеше, естествено, че нищо не може да върне сестра му и че дори да нарани Рей или дори да го убие, това пак няма да върне краката на Дейна. Но точно там беше цялата работа: Рей и Люк Ханраха бяха откраднали нещо, което Додж не можеше да си върне. Затова Додж на свой ред щеше да открадне нещо от тях.

Сега, когато сестра му се променяше, превръщаше се в някоя, която нито познаваше, нито разпознаваше — която му казваше, че е незрял, критикуваше го за участието му в играта, прекарваше цялото си време с Рики — той го чувстваше още по-ясно. Не беше честно. За всичко бяха виновни те.

Някой трябваше да плати.

Излязоха и той махна на Бишъп да тръгне след него към Мет Роуд. Както никога, тук имаше признаци на живот. Няколко души седяха на хълтналите си веранди, пушеха и пиеха бира. Една жена бе изнесла телевизор в двора си. Всички се надяваха да зърнат тигъра — само за няколко дни това желание се бе превърнало в мания.

— Вече не участвам, знаеш ли? — каза внезапно Бишъп. — Няма да получа своя дял или нещо такова. Всичко това беше напразно.

Гласът му бе горчив. На Додж почти му домъчня за него. Зачуди се защо Бишъп се е съгласил да стане съдия. Защо изобщо би се съгласил някой. Може би всички те — играчите, съдиите и дори Дигин — имаха свои собствени тайни. Може би парите бяха само част от това и залозите за всички тях бяха много по-високи.

— Почти сме до края — отвърна Додж. — Защо се отказваш точно сега?

— Нямам друг избор. Наруших правилата. Проговорих.

Бишъп си свали шапката, прокара ръка през косата си и пак я нахлупи.

— Освен това я *мразя*. Винаги съм я мразил. Шибана „Паника“. Подлудява хората. Тя *самата* е лудост. Направих го само защото... — И сведе поглед към ръцете си. — Искam да дам своя дял на Хедър — каза тихо той. — Когато се включи в играта, трябваше да продължа. За да ѝ помагам. И да я пазя.

Додж не отговори. По някакъв сбъркан начин и двамата действаха, водени от любов. Стана му тъжно, че така и не можа да опознае Бишъп по-добре. За много неща съжаляваше. Например, задето не прекара повече време с Хедър. Можеха да станат истински приятели.

И Нат, разбира се. С нея как оплеска нещата!

Зачуди се дали целият му живот ще е такъв — едно съжаление след друго.

— Някога правил ли си нещо лошо заради хубава причина? — ненадейно попита Бишъп.

Додж едва не се разсмя. Вместо това отговори просто:

— Да.

— Е, какви тогава ни прави това? — попита Бишъп. — Добри или лоши?

Додж вдигна рамене.

— Предполагам, и двете. Като всички останали.

Прониза го изненадващо чувство на вина. Това, което правеше — това, което искаше да причини на Рей, — беше наистина лошо. По-лошо от всичко, което бе вършил преди.

Но имаше една поговорка: око за око, зъб за зъб. Това беше всичко. Той просто си го връщаше.

Все пак не той започна всичко.

Бишъп се обърна към него и спря.

— Трябва да знам какво ще правиш — каза той. Изглеждаше толкова объркан, застанал там, с тези негови големи ръце и крака, които сякаш не знаеше как да движи.

— Ще продължа да играя — отвърна тихо Додж. — Почти свършихме. Но не съвсем. Още не.

Бишъп издиша шумно, сякаш той го бе ударил в корема, макар че навярно беше очаквал този отговор. И Додж изведнъж разбра как да го накара да се почувства по-добре, как може да направи нещо добро, за разнообразие, и как може да направи така, че Рей със сигурност да загуби.

— Мога да опазя Хедър — каза той. Бишъп го изгледа неразбиращо. — Мога да направя така, че тя да не се състезава срещу Рей. Ще се погрижа да не пострада. Става ли?

За няколко дълги секунди Бишъп продължи да го гледа. Додж усещаше, че се бори с нещо. Навярно не му вярваше напълно. Той не можеше да го обвинява.

— Какво трябва да направя аз? — попита Бишъп.

Додж почувства как от гърдите му се вдига огромна тежест. Още една крачка към целта. Всичко си отиваше на мястото.

— Кола. Трябва ми кола назаем.

Додж се притесняваше, че Хедър няма да поиска да го изслуша. Все пак нали той й каза, че отменя всякакви сделки и никаква печалба няма да делят. Но когато я помоли да се срещнат в ресторантчето на Дот, тя се съгласи. Беше девет часът вечерта — единственото време, когато заведението бе празно, между обедната вълна и среднощните посетители, когато двойките, пияни от съседния бар, идваха за палачинки и кафе, за да изтрезнеят.

Той обясни какво иска от нея. Хедър си бе поръчала кафе с течна сметана. Сега го погледна, както отпиваше, и остави чашата си.

— Искаш от мен да загубя? — попита тя.

— Говори по-тихо — помоли Додж. Днес майка му беше работила по-ранна смяна и навярно бе някъде с Бил Кели — двамата на практика вече бяха неразделни — но той познаваше всички други в ресторантчето. Включително и Рики, когото можеше да види при всяко отваряне и затваряне на кухненската врата: хилеше се и му махаше като идиот. Додж трябваше да признае, че Рики е доста симпатичен. Вече им бе изпратил безплатно сирене на скара и няколко парчета моцарела.

— Виж, нали не искаш да се изправиш срещу Рей? Той е чудовище — настоя Додж и усети как гърлото му се свива.

Помисли си защо прави това — за първия ден, когато докараха Дейна вкъщи със стола ѝ, за Дейна, която пада от леглото през нощта и вика за помощ, защото не може да се върне сама в него. Дейна, която обикаля със стола си, натъпкана с медикаменти, на практика в кома. И макар че в последно време изглеждаше по-добре и по-щастлива — дори обнадеждена — той, Додж, никога нямаше да забрави.

— Ще те изблъска от пътя, Хедър. Така или иначе, ще загубиш.

Тя направи физиономия, но не каза нищо. Додж усети, че мисли върху думите му.

— Ако играем така, както кажа аз, пак ще спечелиш — продължи той и подпря лакти на масата, която бе станала лепкава от натрупвана години наред мазнина. — Ще разделим парите. И никой няма да пострада. — „Освен Рей.“

За минута Хедър остана мълчалива. Косата ѝ бе прибрана на конска опашка, а лицето — зачервено от лятото навън. Всичките ѝ лунички се бяха слели под тена ѝ. Изглеждаше хубава. Искаше му се да може да ѝ каже, че я смята за страхотна. Че съжалява, задето не са се сблизили повече.

Че се беше влюбил в най-добрата ѝ приятелка и бе оплескал всичко.

Но сега нито едно от тези неща нямаше значение.

— Защо? — попита най-после тя и отново се обърна към него. Очите ѝ бяха ясни, сиво-зелени, като океан, в който се отразява небето. — Защо го искаш толкова силно? Дори не е заради парите, нали? Заради победата е. За да победиш Рей.

— Не се безпокой за това — каза Додж малко грубо.

Вратите на кухнята отново се отвориха и той зърна Рики. Бялата му готварска престилка бе изцапана със сос маринара и мазнина, той се хилеше и вдигаше палци към Додж. Да не би да си мислеше, че е на среща? Додж отново насочи вниманието си към Хедър.

— Слушай, обещах на Бишъп, че ще...

— Какво общо има Бишъп? — прекъсна го рязко тя.

— Всичко — отговори Додж и пресуши чашата си ледена кола. Стана му приятно, когато езикът му пламна. — Той иска ти да си в безопасност.

Хедър отново отклони погледа си.

— Как да съм сигурна, че мога да ти се доверя? — попита тя най-накрая.

— Това е проблемът с доверието — отговори Додж и схруска едно кубче лед. — Човек никога не знае.

За една дълга секунда Хедър остана загледана в него.

— Добре — каза най-накрая. — Ще го направя.

Навън, в края на паркинга, дърветата танцуваха на вятъра. Някои от листата вече бяха започнали да се извиват. Ръбът им бе обагрен със злато. Други бяха напръскани с червено, сякаш бяха прихванали някаква болест. По-малко от три седмици оставаха до Деня на труда и официалния край на лятото. И само седмица до последното изпитание. След като се сбогува с Хедър, Додж не се прибра веднага, а известно време обикаля по улиците.

Изпуши две цигари не защото ги искаше, а защото му бяха приятни тъмнината, тишината и студеният вятър, миризмите на приближаващата есен: чист аромат, мирис на дърво, като на къща, която току-що е била пометена, а подовете — излъскани. Запита се дали тигърът все още е на свобода. Сигурно беше — Додж не беше чул да са го хванали. Изпитваше и надежда, и страх, че ще го види.

Като цяло разговорът с Хедър мина по-лесно, отколкото очакваше. Беше толкова близо.

Знаеше, че по-трудната част ще е да нагласи експлозията.

ПОНЕДЕЛНИК, 22 АВГУСТ

ХЕДЪР

В дните след бягството на тигрите Хедър живееше в такъв страх, че не можеше да заспи. Всеки момент очакваше Криста да се появи със съдебно решение и да поиска Лили да се върне у дома. Или още по-лошо, да дойдат ченгетата или от Американското дружество за предотвратяване на жестокостта към животните и да хвърлят Ан в затвора. Какво щеше да прави тя тогава?

Но дните течаха и момичето се отпусна. Може би Криста бе осъзнала, че е по-щастлива сега, след като дъщерите ѝ са се махнали от къщи. Че не е родена за майка. Всички онези неща, които Хедър я бе чувала да изрича хиляди пъти. И макар че ченгетата постоянно влизаха и излизаха в опит да открият втория тигър и все още патрулираха в имота на Ан, а от Дружеството дойдоха да проверят условията на живот на останалите животни и да се уверят, че всички те са законна собственост на Ан, не ѝ сложиха белезници и не я завлякоха в участъка, както се боеше Хедър.

Дълбоко в себе си знаеше, че престоят ѝ в дома на Ан е временен. Не можеше да остане тук завинаги. Наесен Лили трябваше да се върне на училище. Ан ги издържаше, плащаше разноските им, но колко време щеше да продължи това? Хедър трябваше да си намери работа, да върне парите на Ан, да направи нещо. Не спираше да се вкопчва в надеждата, че „Паника“ ще оправи положението: с парите, които ще спечели, дори да трябва да ги раздели с Додж, ще може да наеме стая в къщата на Ан или да се изнесе в собствено жилище с Лили.

Колкото по-дълго стоеше надалеч от „Фреш Пайнс“, толкова по-сигурна ставаше: никога, за нищо на света нямаше да се върне там. Мястото ѝ беше тук или на някое подобно място — там, където имаше пространство, където съседите не бяха наврени в жилището ѝ по двайсет и четири часа на ден, където нямаше крясъци, шум от чупене на бутилки и шумна музика по цяла нощ. Някъде, където имаше животни, големи дървета и тази свежа миризма на сено и животинска тор, която по някаква причина не беше неприятна. Удивляваше се

колко ѝ е приятно да обикаля двора, да чисти курешките, да изчетква конете и дори да мете клетките им.

И друго беше удивително: усещането да си желан някъде. Защото сега Хедър наистина вярваше в думите на Ан. Ан наистина я беше грижа за нея. Може би дори я обичаше мъничко.

А това променяше всичко.

Три дни оставаха до последното изпитание. Сега, когато Хедър знаеше как ще протече то — че ще я повикат само да загуби в първия рунд на Двубоя срещу Додж, — тя изпитваше неимоверно облекчение. Първото, което щеше да направи с парите, бе да купи на Лили ново колело. Онзи ден в „Таргет“ сестра ѝ бе погледнала едно с копнеж.

Не. Най-напред щеше да даде на Ан някаква сума, а после да купи колелото.

След това може би някоя хубава лятна рокля за самата Хедър и чифт сандали с каишки. Нещо хубаво за мига, в който най-накрая събереше смелост да говори с Бишъп — ако някога я събереше.

Хедър заспа и го сънува. Той стоеше с нея на ръба на водната кула и ѝ казваше да скача, да скача. Под нея — много под нея — бурно течеше придошла вода, пронизана от ярки бели светлини, като немигащи очи, сложени наред всичката тази черна вода. Бишъп ѝ повтаряше да не се страхува, а тя не искаше да му признае, че е ужасена, толкова отмаляла, та не може да помръдне.

А после се появи Додж.

— Как очакваш да спечелиш, ако те е страх да скочиш? — попита той.

Ненадейно Бишъп изчезна, а ръбът под краката ѝ от метален стана дървен, полуизгнил, нестабилен. *Бум!* Додж го разлюляваше с бейзболна бухалка, къртеше дървото и във водата се сипеха водопади от искри.

Бум.

— Скачай, Хедър.

Бум!

— Хедър.

Два гласа я събудиха — Лили, което настойчиво шепнеше името ѝ, застанала между двете им легла, и глас отвън, който кънтеше като ехо.

— Хедър Лин!

Бум!

Шумът на юмрук, стоварен върху входната врата.

— Слизай! Ела долу, за да поговорим.

— Мама — каза Лили точно когато и сестра ѝ разпозна гласа.

Очите ѝ се бяха разширили.

— Връщай се в леглото, Лили — каза Хедър и мигновено се разсъни. Погледна си телефона: 01:13 сутринта. В коридора изпод вратата на спалнята на Ан се процеждаше тънка ивица светлина. Хедър чу шумолене на чаршафи. И Ан се беше събудила.

Блъскането продължаваше, както и приглушените викове: „Хедър! Знам, че си вътре! Нима ще обърнеш гръб на собствената си майка?“

Още преди да стигне до вратата, Хедър знаеше, че Криста е пияна.

Лампата на верандата светеше. Когато отвори вратата, майка ѝ застана пред нея с ръка над очите, сякаш се пазеше от слънцето. Изглеждаше ужасно — косата ѝ стърчеше във всички посоки, блузата ѝ беше изрязана толкова дълбоко, че Хедър видя всички бръчици по деколтето ѝ и белите елипси там, където бикините ѝ бяха попречили да хване тен, дънките ѝ бяха опръскани с петна, носеше огромни обувки с платформи. Беше ѝ трудно да стои на едно място и не спираше да прави малки стъпчици, за да запази равновесие.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Аз ли какво правя тук? — попита Криста по пиянски провлечено. — Ти какво правиш тук?

— Махай се — отсече Хедър, пристъпи и излезе на верандата. После обви ръце около тялото си. — Нямах право да идваш тук. Нямах право да нахлуваш...

— Право? Право ли? Имам всички права.

Майка ѝ направи нестабилна крачка напред, опитвайки се да мине покрай нея. Хедър ѝ препречи пътя, както никога благодарна за ръста си. Криста започна да крещи:

— Лили! Лили Ан! Къде си, бебчо?

— Стига!

Хедър се опита да сграбчи Криста за раменете, но майка ѝ се люшна настрана и отблъсна ръката ѝ.

— Какво става?

Зад тях се беше появила Ан и примигваше, облечена в стара хавлия.

— Хедър? Наред ли е всичко?

— Ти! — пристъпи две крачки към нея Криста, преди Хедър да успее да я спре. — Ти открадна моите бебчета.

Движеше се на зигзаг, олюляваше се на обувките си.

— Ти, проклета кучко! Аз би трябвало да...

— Мамо, спри!

Хедър обви здраво ръце около тялото си. Опитваше се да попречи на вътрешностите си да се разпаднат, да попречи на всичко в тялото ѝ да се изсипе навън.

— Добре, хайде да се успокоим — каза Ан. — Нека всички се успокоим.

Беше вдигнала ръце, сякаш се опитваше да държи Криста на разстояние.

— Нямам нужда да се успокоявам...

— Мамо, престани!

— Разкарай се от пътя ми...

— Един момент, просто един момент...

А после се чу глас от тъмнината зад верандата:

— Какво става?

Включи се фенерче точно когато лампата на верандата угасна и лъчът му премина по тях, една по една, като насочен пръст. Един силует изплува от мрака, изкачи се тежко по стълбите, а в отговор на движението му лампата на верандата пак се включи. Всички замръзнаха за миг. Хедър бе забравила, че в гората има патрулна кола. Ченгето примигваше бързо-бързо, сякаш се събуждаше от сън.

— Проблемът — обяви Криста — е, че тази жена взе моите бебчета. Открадна ги.

Челюстта на ченгето се движеше ритмично, сякаш дъвчеше дъвка. Очите му се местеха от Криста към Хедър, оттам към Ан и пак обратно. Челюстта му се измести наляво. Надясно. Хедър затаи дъх.

— Това вашата кола ли е, госпожо? — попита най-накрая той и посочи с брадичка над рамото си, където бе паркиран автомобилът на Криста.

Тя погледна натам. После обратно към полицаия. Нещо припламна в очите ѝ и угасна.

— Да, и?

Той продължи да дъвче, без да откъсва поглед от нея.

— Допустимото количество е нула цяло, нула осем промила.

— Не съм пияна! — повиши глас Криста. — Трезвена съм също толкова, колкото и вие!

— Бихте ли дошли тук за малко?

Хедър беше готова да го прегърне и да му благодари. Искаше да обясни, но дъхът ѝ бе секнал в гърлото.

— Не, *не* бих! — възрази Криста и заобиколи ченгето, което пристъпи към нея. Едва не се спъна в една саксия. Полицаят посегна и я стисна за лакътя. Тя се опита да се отърси от ръката му.

— Госпожо, моля ви! Елате оттук...

— *Пусни ме!*

Хедър сякаш наблюдаваше движението в забавен кадър. Шумът се извиси. Крясъци. А Криста замахна с ръка и стовари юмрук в лицето на полицаия. Ударът сякаш бе умножен по хиляда, толкова звучен беше шумът.

После времето отново препусна лудо, а ченгето изви ръцете на Криста зад гърба ѝ, докато тя риташе и се гърчеше като животно.

— Арестувам ви за нападение над полицейски служител...

— *Пусни ме!*

— Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може да бъде използвано в съда срещу вас.

Сложи ѝ белезници. Хедър не знаеше дали трябва да се чувства облекчена, или ужасена. Може би и двете. Криста продължаваше да крещи, докато полицаят я водеше от верандата към патрулната кола — викаше Лили, пицеше, че има права. А после се озова в колата, вратата се затвори и настъпи тишина, нарушавана единствено от включването на двигателя и хрущенето на чакъл, докато ченгето завиваше. Обход на фарове. След това тъмнина. Лампата на верандата пак се бе изключила.

Хедър трепереше. Когато най-накрая успя да проговори, единственото, което можа да изрече, беше:

— Мразя я.

И пак:

— Мразя я.

— Хайде, миличка — обгърна раменете ѝ с ръка Ан. — Да влезем вътре.

Хедър издиша. Остави гнева си да се оттече заедно с издишания въздух. Двете влязоха в къщата, в хладния коридор, в играта на сенки и лунна светлина, която вече ѝ се струваше позната. Помисли си за Криста, която продължаваше да беснее на задната седалка на полицейската кола. Възелът в стомаха ѝ започна да се разхлабва. Сега всички щяха да разберат истината: каква е тя и от какво са избягали Хедър и Лили.

Ан я притисна леко.

— Всичко ще се оправи. *Ти* ще се оправиш.

Хедър я погледна и успя да се усмихне.

— Знам.

Краят на август беше най-тъжното време от годината в Карп. Може би най-тъжното време навсякъде.

Всяка година, независимо от времето, обществените басейни изведнъж се пълнеха с хора, парковете се покриваха с одеяла за пикник и празни кърпи, а пътят се задръстваше от коли с почиващи, дошли да изкарат почивните дни на брега на езерото Копаке. Над дърветата се спускаше блещукащ воал от отходни газове, примесен с миризмата на въглища и дим от стотици скари за барбекю. Това беше последната, експлозивна демонстрация на лятото, хубавото нещо в тъгата, отчаян опит завинаги да отблъснат настъплението на есента.

Есента обаче загриза със зъбите си синьото небе, откъсна парчета от слънцето, разкъса тежкия воал от пушек с мирис на месо. Есента идваше. И нямаше да я задържат задълго надалеч.

Тя щеше да донесе дъжд, студ и промяна.

Но преди това: последното предизвикателство. Смъртоносното предизвикателство.

Двубоят.

ЧЕТВЪРТЪК, 25 АВГУСТ

ДОДЖ

Денят на Двубоя беше мокър и студен. Додж нахлузи любимите си дънки и износена тениска, отиде в дневната без чорапи, яде зърнена закуска от смесителна купичка и изглежда няколко риалити шоу програми заедно с Дейна, като пускаше шеги по адрес на онези нещастници, които позволяват да заснемат целия им живот на камера. Тя изглеждаше облекчена, че той се държи нормално.

Но през цялото време умът му беше на няколко километра разстояние, на една тъмна отсечка от пътя, при двигатели, които увеличават скоростта, скърцащи гуми и миризма на дим.

Притесняваше се. Притесняваше се, че пожарът ще започне прекалено рано, докато самият той шофира. И се притесняваше, че Рей няма да се съгласи да се сменят.

Разчиташе на тази размяна, беше си подготвил речта.

— Искам да си сменим колите — щеше да каже той, след като Хедър го оставеше да спечели първия рунд. — За да знам, че е честно. За да знам, че не е направил нещо с двигателя ми или със спирачките.

Как би могъл Рей да откаже? Ако Додж караше внимателно, с не повече от шейсет километра в час, двигателят не би трябвало да се затопли прекалено много и тогава експлозивът нямаше да се задейства. Хедър трябваше да му позволи да спечели, дори да пълзеше. Рей никога нямаше да заподозре нищо.

А после Рей щеше да се качи в колата, да натисне съединителя и тогава двигателят щеше да започне да пуши и да изпуска искри и след това...

Отмъщение.

Ако всичко минеше според плана. Ако, ако, ако. Ненавиждаше тази глупава дума.

В три часа следобед Бил Кели дойде да заведе Дейна на физиотерапия. Додж не разбираше как така Кели успя да си проправи път в живота им. Сестра му беше като залепена за него. Сякаш изведнъж се бяха превърнали в едно голямо щастливо семейство и

Додж беше единственият, който помнеше, че не са семейство и никога няма да бъдат. Открай време бяха Додж и Дейна и никой друг.

А сега бе загубил дори и нея.

— Ще се справиш ли? — попита тя. Справяше се все по-добре с количката си, заобикаляше мебелите и подскачаше на онова място, на което подът беше леко неравен. Додж мразеше, че ѝ се налага да се оправя добре с факта, че е осакатена.

— Аха, да — отговори той, но нарочно не я погледна. — Ще погледам телевизия, такива неща.

— След няколко часа се връщаме — каза тя. И добави: — Мисля, че наистина действа, Додж.

— Много се радвам за теб — отвърна той. Изненада се, когато усети, че гърлото му се стяга.

Сестра му беше вече на половината път до вратата, когато той я повика:

— Дейна. — „Правя всичко това заради теб.“

Тя се обърна.

— Какво?

Додж успя да се усмихне.

— Обичам те.

— Не ставай глупав — отговори тя и му се усмихна на свой ред. После излезе с количката от къщата и затвори вратата зад гърба си.

ХЕДЪР

Всяка изминала минута я доближаваше до края.

Би трябвало да изпитва облекчение, но вместо това чувството, което не я пускаше от самото начало на деня, беше страх. Казваше си, че само трябва да загуби. Трябваше да вярва, че Додж ще удържи обещанието си за парите.

Той не играеше заради тях. На някакво ниво Хедър винаги го беше знаела. Но ѝ се искаше да го бе притиснала по-сериозно, да беше разбрала какво го мотивира. Може би точно това я изнервяше: дори сега, в самия край на играта, все още не проумяваше каква е крайната му цел. Това я караше да се чувства така, сякаш имаше и други игри, тайни правила, пактове и съюзи, в които самата тя беше само пионка.

Около пет часа следобед бурята премина и облаците започнаха да се разкъсват. Въздухът беше натежал от влага и комари. Пътищата щяха да са хлъзгави. Хедър обаче си напомни, че това няма значение. Можеше да се престори, че се е уплашила — или наистина да се уплаши — в последната секунда. И тогава Додж и Рей можеха да се изправят един срещу друг, а тя щеше да е свободна.

И все пак това чувство — тежест в стомаха ѝ, сърбеж под кожата ѝ — отказваше да се разсее.

Бяха сменили уговорката за Двубоя. Нямаше официални съобщения за нея, нямаше есемеси или имейли. Бишъп се беше покрил, просто в случай че някой е разгневен за начина, по който се бе развила играта. Хедър не можеше да го обвинява. Предполагаше, че и Вивиан е изчезнала. За първи път в историята на „Паника“ последното изпитание щеше да се осъществи със или без съдиите.

Новините обаче стигаха до Хедър, както ставаше винаги в градове, които бяха толкова малки, че се хранеха единствено от приказки. По цялата отсечка на магистралата, на която традиционно се провеждаше Двубоят, се бяха разположили ченгета. Затова трябваше да сменят местоположението. Избраха едно място недалеч от дерето и старите железопътни релси.

С ново пробуждане в сърцето Хедър се запита дали Нат ще дойде.

Когато тръгна, беше шест часът следобед. Ръцете ѝ вече трепереха и тя се притесняваше, че след около час ще е прекалено нервна, за да шофира, или ще се е паникьосала докрай. Ан се бе съгласила да ѝ даде колата за вечерта и Хедър мразеше, че я излъга за какво ѝ трябва тя. Но си обеща, че това е краят. Оттук нататък нямаше да има повече лъжи. И щеше да е много внимателна и да отбие автомобила от пътя много преди Додж да се приближи до нея.

Не каза „довиждане“ на Лили. Не искаше да прави голяма работа от изпитанието. То не беше голяма работа.

Най-много след няколко часа щеше да си е вкъщи.

Тъкмо бе излязла от алеята, когато усети, че телефонът ѝ бръмчи. Не му обърна внимание, но жуженето веднага се поднови. После пак. Хедър отби и изрови апарата от джоба си.

Нат. Веднага щом вдигна, тя разбра, че нещо много, много се е объркало.

— Хедър, моля те! — заговори Нат още преди приятелката ѝ да ѝ е казала „здрасти“. — Ще се случи нещо лошо. Трябва да го спрем.

— Един момент, един момент — рече Хедър и чу, че Нат подсмърча. — Успокой се. Започни отначало.

— Ще се случи тази вечер — продължи Нат. — Трябва да направим нещо. Той ще загине. Или ще убие Рей.

Хедър едва следеше нишката на разговора.

— Кой?

— Додж! — проплака Нат. — Моля те, Хедър! Трябва да ни помогнеш!

Хедър всмука голяма глътка въздух между зъбите си. Слънцето избра точно този миг, за да доразкъса облаците. Небето бе обагрено с червени пръски — цвят досущ като на прясна кръв.

— Кои сте „вие“?

— Просто ела — настоя Нат. — Моля те. Ще ти обясня всичко, когато дойдеш.

ДОДЖ

Додж мина покрай дерето точно в шест часа. Колата, която му даде назаем Бишъп — Додж знаеше, че никога няма да може да върне лъо сабъра, — беше стара и своенравна и занасяше наляво всеки път, когато той пропуснеше да оправи курса. Нямаше значение: нямаше да му трябва още дълго.

Той паркира отстрани на пътя от едната страна на отсека, избран за изпитанието. Пътят беше съвсем пуст. Може би хората се бяха отказали заради лошото време. Додж се зарадва. Не можеше да рискува някой да го види.

Не му отне дълго време. Оказа се учудващо лесно — детска работа, което беше истинска ирония на съдбата предвид факта, че Додж на два пъти го бяха късали по химия и не си падаше по точните науки. Странно колко лесно може да се намери информация за такива неща онлайн. Експлозиви, бомби, коктейли „Молотов“, детонатори... каквото ти душа иска. По-лесно беше да научиш как да разкъсаш някого във въздуха, отколкото да си купиш една проклета бира.

По-рано Додж бе разтворил парче стар охладител от стирефом в малко бензин и бе излял цялата смес в един буркан. Импровизиран напалм — приготвяше се също толкова лесно, колкото салатен дресинг. Сега Додж внимателно уви самозалепваща се лента на един фишек и го прикрепи отвън на буркана. После сложи цялото изобретение в моторното отделение. Не прекалено близо до отходните газове — първо трябваше да издържи изпитанието с Хедър. И щеше да кара внимателно, за да е сигурен, че двигателят няма да се нагорещи прекалено.

А после колата щеше да отиде при Рей. Рей щеше да включи двигателя, фишекът щеше да се възпламени, а бурканът — да се счупи и експлозивите да се освободят.

Бууум!

Сега трябваше само да чака.

Но почти веднага получи съобщение от Хедър.

Трябва да те взема. Спешно. Налага се да поговорим.

И после:

Веднага.

Додж изруга на глас. Обзе го внезапен страх: тя щеше да се откаже. Това щеше да провали всичко. Веднага й написа отговор:

Ъгълът на Улф Фил и Феуънт. Вземи ме.

Идвам, отговори тя.

Докато я чакаше, Додж започна да обикаля в кръг и да пуши цигари. Преди това беше спокоен, но сега го изпълваше нервност — пълзяща и драскаща, като паяци, които се стрелкаха насам-натам под кожата му.

Помисли си за Дейна в болничното легло, така, както я видя за първи път след злополуката — с разширени очи и малко слюнка и сополи, засъхнали над устата й. „Не усещам краката си — казваше тя. — Какво е станало с краката ми?“ Как изпадна в истерия в болничната стая, опита се да стане и вместо това падна в скута на Додж.

Помисли си за Люк Ханраха, който си тръгна с пет-десет хилядарки, и за нощта, която прекара пред къщата му с бейзболна бухалка в ръка, прекалено уплашен, за да действа.

По времето, когато Хедър спря до него, вече се чувстваше малко по-добре.

Тя не искаше да му каже нищо в колата.

— За какво е всичко това? — попита я Додж.

Хедър обаче само повтаряше:

— Чакай малко, само чакай малко. Става ли? Тя ще иска да ти каже сама.

— „Тя“ ли? — повтори Додж и стомахът му подскочи.

— Нат — потвърди Хедър.

— Тя добре ли е?

Но Хедър само поклати глава, в знак, че няма да каже нищо повече. Додж вече започваше да се дразни. Моментът не бе подходящ — трябваше да се съсредоточи. Стомахът му се беше свил от нерви. Но в същото време беше поласкан, че Хедър се нуждае от него... поласкан също така и от факта, че Нат може да е поискала да го види. Пък и им оставаха още два часа, преди да се стъмни съвсем. Имаха време. Повече от достатъчно.

На алеята на Нат бяха паркирани две коли, едната от които очукан шевролет, непознат за Додж. Зачуди се дали това не е някакъв посредник и отново изпита усещането, че нещо пълзи под кожата му.

— Какво става? — пак повтори въпроса си той.

— Казах ти — отговори Хедър. — Тя ще иска да ти обясни сама.

Вратата беше отключена. Странно, но макар че отвън вече се стъмваше бързо, в къщата не бяха включени никакви лампи. Въздухът беше стар и сив, като рехаво одеяло, покрило всичко и размило подробностите. Когато влезе в къщата на Нат, Додж изпита чувството, че влиза в църква, сякаш се натрапваше на свещена земя. Навсякъде имаше дърво, хубави мебели, неща, които красноречиво му говореха за пари. Но никъде не се чуваше и звук.

— Тя тук ли е изобщо? — гласът му прозвуча прекалено силно в собствените му уши.

— Долу е — увери го Хедър и тръгна пред него.

Отвори една врата отдясно на дневната. Недоизпипаното стълбище водеше към мазе. Стори му се, че чува движение, може би шепот, но после звукът изчезна.

— Давай — подкани го Хедър.

Додж щеше да й каже да мине първа, но не искаше тя да помисли, че го е страх. Както си беше, по някаква причина. В това място имаше нещо — тишината може би — което му изкарваше акъла от ужас. Сякаш усетила колебанието му, Хедър рече:

— Виж, долу ще можем да поговорим. Тя ще ти обясни всичко.
Замълча за миг.

— Нат? — провикна се след малко.

— Тук долу! — долетя гласът на приятелката от мазето.

Насърчен, Додж тръгне по стълбите в задушливия, влажен подземен въздух. Мазето беше голямо и пълно с ненужни мебели. Той стигна до най-долното стъпало и се огледа за Нат, но точно в този момент светлините угаснаха. Додж застина на място объркан.

— Какво, по...

Почувства как някой грубо го сграбчва, чу експлозия от гласове. За миг си помисли, че това е част от играта, предизвикателство, което не очакваше.

— Насам, насам! — казваше Нат.

Додж се опита да нанесе удар, да се измъкне от хватката, но който и да го държеше, беше едър, набит и силен. Мъж. Додж го разбра от ръста му, както и от миризмата — ментол, бира, афършейв. Нанесе ритник, мъжът изруга и нещо се прекатури. Шум от счупване на стъкло.

— Мамка му! — измърмори Натали. — Насам. Насам.

Натиснаха Додж да седне на един стол. Извиха му ръцете зад гърба и ги завързаха с нещо. Самозалепваща се лента. И краката.

— Мамка му, какво е това! — сега Додж крещеше. — Разкарай се от мен, мамка му!

— Шшт, Додж. Всичко е наред.

Дори сега, в този момент, гласът на Натали го накара да се вцепени. Не можеше дори да се съпротивлява.

— По дяволите, какво става? Какво правиш?

Очите му бавно свикваха с тъмнината. Можеше да различи лицето ѝ, макар и едва-едва, широките контури на очите ѝ — две тъмни бездни, изпълнени с тъга.

— Правя го заради теб — обясни тя. — За твоё добро.

— За какво говориш?

Изведнъж Додж си помисли за колата, паркирана на Фезънт Лейн, за буркана с бензин и стиром, спотаен в двигателя като тайно сърце. Започна да се бори с лентата, която го държеше на мястото му.

— Пусни ме.

— Додж, чуй ме.

Гласът на Натали се пречупи и той осъзна, че е плакала.

— Знам... знам, че обвиняваш Люк за инцидента със сестра ти. За злополуката, нали?

Додж почувства как през тялото му преминава леден студ. Не можа да проговори.

— Не знам какво точно си намислил, но няма да ти позволя да го изпълниш — отсече Натали. — Това трябва да спре.

— Пусни ме!

Гласът му ставаше все по-висок. Додж се бореше с паниката. Цялото му тяло бе обхванато от чувство на притъпен ужас — същото, което изпита преди две години, когато стоеше на моравата пред къщата на Ханраха и се опитваше да накара краката си да се размърдат.

— Додж, чуй ме.

Сега ръцете ѝ бяха на раменете му. Той искаше да я отблъсне назад, но не можеше. А една друга част от него я искаше и мразеше едновременно.

— Правя го заради теб. Защото ме е грижа за теб.

— Ти нищо не знаеш — промълви Додж. Усещаше аромата на кожата ѝ — смесица от ванилия и дъвка — и това му причиняваше болка. — Пусни ме, Натали. Това е лудост.

— Няма. Съжалявам, но няма.

Пръстите ѝ се плъзнаха по бузата му.

— Няма да ти позволя да направиш нещо глупаво. Не искам да пострадаш.

Наведе се още по-близо, докато устните ѝ почти докоснаха неговите. Той си помисли, че навярно иска да го целуне, но не можеше да се извърне настрана, не можеше да устои. А после почувства, че ръцете ѝ се движат по бедрата му, търсят нещо.

— Какво... — започна той, ала в този момент тя напипа джоба му и извади ключовете и телефона му.

— Съжалявам — промълви Натали и се изправи. Звучеше искрено. — Но повярвай ми, така е най-добре.

Заля го прилив на безпомощност. Додж направи последен безполезен опит да се освободи. Столът подскочи няколко сантиметра напред на бетонния под.

— Моля те — прошепна Додж. — Натали...

— Съжалявам — прекъсна го тя. — Ще се върна веднага след края на изпитанието. Заклевам се.

Сега натискаше нещо по телефона му. Екранът за миг светна и освети ярко лицето ѝ, разкри дълбоката печал в хлътналите ѝ очи,

нейното съжаление и разкаяние. И мъжа зад нея. Този, който бе натиснал Додж на стола.

Беше напълнял — поне петнайсет килограма — и си бе пуснал дълга коса. Петдесетте хилядарки не му се бяха отразили добре. Но очите му не можеха да се сбъркат, както и суровата линия на брадичката му и подобният на малък бял червей белег, който минаваше право през лявата му вежда.

Додж почувства как през тотото му преминава шок. Не можеше да продума, не можеше дори да диша.

Люк Ханраха.

ХЕДЪР

Хедър чакаше в колата, докато Натали и Люк правеха това, което трябваше да направят. Опитваше се да диша нормално, но дробовете не я слушаха и продължаваха да пърхат странно в гърдите ѝ. Сега трябваше да се изправи срещу Рей Ханраха. Не можеше да се откаже или да се измъкне.

Зачуди се какво ли е намислил Додж за днес. И Люк не знаеше точно, макар че показва на Нат и Хедър някои от заплашителните му съобщения. Струваше ѝ се нереално, че седи в кухнята на Нат с Люк Ханраха, футболния герой Люк Ханраха, краля на приветствения бал, когото изгониха от въпросния бал, защото го хванаха да пуши трева в съблекалнята, докато правеха съобщението. Победителят в „Паника“. Който някога бе нападнал касиер в „7-Илевън“ в Хъдзън, когато той отказа да му продаде цигари.

На нищо не приличаше. Двете години далеч от Карп не му бяха помогнали с нищо, което шокира Хедър. Мислеше, че единственото, което човек трябва да направи — единственото, от което се нуждаеха всички те — е да се махне. Но може би човек носеше демоните си със себе си, където и да отидеше.

Люк им каза, че е открил Нат заради едно от листчетата за залагания, което стигнало до него чак в Бъфало. И заради онова глупаво видео — онова, заснето край водните кули — което показваше Додж, обвинил ръка около Нат. Тя била най-лесна за откриване от издържалите почти до края участници и Люк се надявал, че ще успее да я убеди да му помогне: да накара Додж да се откаже от играта.

Най-накрая Натали излезе от къщата. Хедър я видя да разговаря с Люк на предната веранда. Той беше почти два пъти колкото нея. Странно как само преди няколко години приятелката ѝ щеше да се побърка само при мисълта, че Люк може да погледне в нейната посока или да разбере коя е. Животът беше толкова странен — с всичките си обрати, задънените улици, ненадейните възможности.

Надеждата винаги бе в рамките на възможното.

— Додж добре ли е? — попита Хедър, когато Нат влезе в колата.

— Ядосан е — отговори приятелката ѝ.

— Е, ти все пак го отвлече — изтъкна Хедър.

— За негово добро! — настоя Нат и за миг на лицето ѝ се изписа сърдито изражение. Но после се усмихна. — Никога досега не бях отвличала някого.

— Не го превръщай в навик.

И двете сякаш бяха решили да не споменават за караницата си и Хедър беше доволна. Тя кимна към Люк, който тъкмо се качваше в камиона си.

— Той ще дойде ли да гледа?

Нат поклати глава.

— Мисля, че не.

Замълча и добави с тих глас:

— Това, което е причинил на Дейна, е ужасно. Мисля си, че сигурно се ненавижда.

— Като го гледам, така изглежда — съгласи се Хедър. Но не искаше да мисли за Люк, за сестрата на Додж или за крака, заровени под цял тон метал, обявени за безполезни. И бездруго ѝ беше лошо от нерви.

— Добре ли си? — попита Нат.

— Не — отвърна безцеремонно Хедър.

— Толкова си близо. Почти до края. Вече *побеждаваш*.

— Още не побеждавам — отговори Хедър. Включи съединителя. Не можеше да отлага повече. На небето не бе останала почти никаква светлина, а хоризонтът приличаше на черна дупка, изсмукваща всички цветове наоколо. Сети се за нещо. — Боже! Това е колата на Ан! Тя почти никога не ми разрешава да я карам. Не мога да се изправя срещу Рей с нея.

— Няма нужда — бръкна Нат в чантичката си, извади чифт ключове и драматично ги запремята в дланта си.

Хедър я погледна.

— Откъде ги взе?

— Додж — отговори Нат, метна ключовете в дланта си и ги върна в чантата си. — Можеш да използваш неговата кола. Прекалената предпазливост не е навредила никому, нали така?

И последният отблясък на слънцето изчезна и луната преряза облаците като гигантски сърп. Участниците, съдиите и зрителите се събраха и тихо излязоха от гората; дойдоха през дерето, разпилявайки чакъл, докато подскачаха по нанадолнището; или пък пристигнаха с коли, които караха бавно и без фарове, като подводници в мрака.

По времето, когато звездите разкъсаха мрака, всички те бяха тук: всички деца от Карп, дошли да присъстват на последното предизвикателство.

Беше време. Нямаше нужда Дигин да повтаря — всички знаеха правилата на Двубоя. Всяка кола се целеше в другата, докато се движат бързо една срещу друга. Първият, който се отклонеше, щеше да загуби.

А победителят щеше да прибере джакпота.

Хедър беше толкова нервна, че ѝ трябваша три опита, за да завърти ключа. Беше намерила лъскава сабъра оставен от страни на пътя, на практика заровен в храстите. Колата на Бишъп — Додж сигурно я беше взел назаем.

Изпита абсолютно нелогично раздразнение, че Бишъп му е помогнал по този начин. Запита се дали е рискувал да дойде днес, дали не е някъде сред тълпата, сред тъмното море от хора с неразличими на бледата лунна светлина лица. Беше прекалено горда, за да му изпрати съобщение и да разбере. И прекалено засрамена. Той се опита да говори с нея, да ѝ обясни, а тя се държа така ужасно.

Зачуди се дали някога ще ѝ прости.

— Как си? — попита я Нат. Беше ѝ предложила да остане с нея до последната възможна секунда.

— Добре — излъга Хедър. Устните ѝ бяха вцепенени, усещаше езика си надебелял. Как щеше да шофира, когато едва чувстваше ръцете си? Докато преместваше колата на стартовото си място, фаровете осветиха групички от лица — призрачнобели, застанали безмълвно в сенките на дърветата. Двигателят виеше, сякаш нещо не му беше наред.

— Всичко ще мине добре — рече Нат и се завъртя на мястото си. Очите ѝ изведнъж се разшириха и се изпълниха с настойчивост. — Всичко ще мине добре, разбираш ли?

Каза го така, сякаш се мъчеше да убеди себе си.

Дигин жестикулираше към Хедър, показваше ѝ, че трябва да обърне колата. Двигателят стържеше странно. Стори ѝ се, че освен това подушва някаква странна миризма, но реши, че си въобразява. Така или иначе, всичко щеше да свърши скоро. Трийсет секунди, най-много четирийсет. Когато успя да обърне автомобила в правилната посока, Дигин почука на предното ѝ стъкло и кимна отсечено.

На другия край на пътя — на триста метра от нея, на хиляда километра — Хедър видя двата еднакви кръга на фаровете на Рей. Постоянно се включваха и изключваха. Включваха и изключваха. Като някакво предупреждение.

— Трябва да тръгваш — каза Хедър с пресъхнало гърло. — Започваме.

— Обичам те, Хедър.

Нат се наведе към нея и обви ръце около врата ѝ. Миришеше толкова познато и на Нат! На Хедър ѝ се доплака, сякаш се сбогуваха за последен път. А после Натали се отдръпна.

— Виж, ако Рей не отбие... искам да кажа, ако се доближите един до друг и ти се стори, че той няма да отбие... Трябва да ми обещаеш, че ти ще го направиш. Не можеш да рискуваш да се сблъскате, разбираш ли? Обещай ми.

— Обещавам — каза Хедър.

— Късмет! — И Нат изчезна. Хедър я видя как бавно застава отстрани на пътя.

А тя остана сама в колата, в тъмното, пред дълга тясна отсечка от пътя, насочена като пръст към бляска на далечни фарове отпред.

Помисли си за Лили.

Помисли си за Ан.

Помисли си за Бишъп.

Помисли си за тигрите и за всички неща, които бе прецакала в живота си.

Зарече се пред себе си, че няма да се отклони първа.

В тъмното мазе, обгърнат от миризмата на нафталин и стари мебели, Додж прекалено късно осъзна защо Нат е взела ключовете му. Нададе вик и се замъчи да се отскубне от лентата, която го държеше.

Мислеше единствено за сърчицето на една бомба, което тиктака и бавно отброява секундите до края.

Нещо в двигателя пушеше. Хедър видя, че от капака на колата се издигат тънки ивици дим, като тънки черни змии. Но точно в този момент Дигин застана гол до кръста в средата на пътя и размаха тениската си над главата като флаг.

После вече беше късно. Хедър чу пронизителното скърцане на гуми по асфалт. Рей бе потеглил. Тя стовари крак върху педала на газта, колата се понесе напред и забуксува леко. Пушекът се удвои почти веднага и за секунда зрението на Хедър се замъгли напълно.

Паника.

А после пушекът се разпръсна и тя отново можеше да вижда, фаровете ставаха все по-големи. Луната блестеше като намазана с масло. А пушекът се изливаше от капака като течност. Всичко беше бързо, прекалено бързо — Хедър фучеше по пътя и не виждаше нищо друго, освен две луни, които растяха... приближаваха се...

Мирис на горяща гума и свистене на спирачки...

По-близо, по-близо... Носеше се напред. Скоростомерът показваше сто километра в час. Вече беше прекалено късно да отбие, той също не се отклоняваше. Беше прекалено късно за каквото и да било друго, освен за сблъсък.

От двигателя ненадейно изригнаха пламъци — огън, който изрева оглушително. Хедър изкрещя. Не виждаше нищо. Воланът подскочи в ръката ѝ и тя се помъчи да задържи колата на пътя. Въздухът миришеше на изгоряла пластмаса, а дробовете ѝ бяха пълни с пушек.

Хедър натисна с всичка сила спирачките, ненадейно обзета от абсолютна сигурност: щеше да умре. Видя движение някъде отляво — някой бе изтичал на пътя ли, какво? — и осъзна със секунда закъснение, че Рей е отбил, за да не го удари, че е извил волана си наляво и сега се носи право през гората.

Хедър прелетя покрай него с оглушителен грохот. Пламъците ближеха предното ѝ стъкло. Тя не спираше да крещи. Знаеше, че трябва да излезе от автомобила веднага, преди да се е блъснала в нещо.

Колата занасяше, тресеше се, въртеше се в кръгове, но забавяше. Носеше се към дърветата. Хедър се помъчи да отвори вратата. Дръжката заяде и тя си помисли, че ще остане прикована тук и огънят ще я погълне. А после натисна с рамо, вратата се отвори и Хедър скочи, претърколи се, почувства как ръката и рамото ѝ се забиват в асфалта, усети в устата си вкуса на пръст и пясък, чу далечен рев, звук, сякаш хората викаха името ѝ. От гумите на колата се разлетяха искри, когато автомобилът изхвърча от пътя и падна в гората.

Последвалата експлозия бе така оглушителна, че Хедър я усети как преминава през цялото ѝ тяло. Покри главата си с ръце. Сега чуваше, че хората *наистина* викат името ѝ — както и името на Рей. В далечината зави сирена. За миг Хедър си помисли, че сигурно е мъртва. Но можеше да усети вкуса на кръвта в устата си. Ако беше мъртва, нямаше да може да почувства никаква кръв.

Вдигна глава. Колата се беше превърнала в развалина; един стълб от пламъци я поглъщаше, превръщаше я в гума и метал. Невероятно, но Хедър успя първо да седне, а после и да се изправи. Не усети никаква болка. Сякаш гледаше филм за собствения си живот. А после изведнъж престана да чува — не чуваше гласовете, които я викаха, подканваха я да се махне от пътя, да се отдръпне от колата, не чуваше и сирените. Намираше се в някакво дълбоко мочурливо място, в което цареше тишина.

Обърна се и видя, че Рей се мъчи да се измъкне от колата си. По лицето му се стичаше кръв; трима души се опитваха да го издърпат от развалината. При отбиването се беше забил право в едно дърво. Капакът на автомобила му беше смачкан, хлътнал почти наполовина.

И сега Хедър разбра причината.

На средата на пътя, абсолютно неподвижен, на по-малко от шест метра от нея, стоеше тигърът.

Наблюдаваше я с тези дълбоки черни очи, очи, които бяха стари и изпълнени с тъга, очи, които бяха наблюдавали как цели векове се превръщат в прах. И в този миг тя почувства как през тялото ѝ преминава тръпка и разбра, че тигърът се страхува — от шума и огъня, от хората, които кресяха, струпани от двете страни на пътя.

Но тя, Хедър, вече не се боеше.

Тласкаше я сила, която не можеше да обясни. Не изпитваше нищо друго, освен съжаление и разбиране. Беше съвсем сама на пътя с

тигъра.

И в последния момент от играта, докато пушекът се издигаше на огромни стълбове във въздуха, а пламъците ближеха небето, Хедър Нил без колебание се приближи до тигъра, сложи нежно ръка на главата му и спечели.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 ОКТОМВРИ

ХЕДЪР

В началото на октомври Карп се наслади на цяла седмица циганско лято. Беше топло и светло и ако не бяха дърветата, които вече се бяха променили — тъмночервените и оранжевите оттенъци се смесваха с тъмнозеленото на борове — човек можеше да си помисли, че е началото на лятото.

Един ден Хедър се събуди с внезапен силен импулс да се върне на мястото, където бе започнала играта. Над Карп бавно се вдигаше мъгла, блещукаше и най-накрая бе погълната от издигащото се слънце. Въздухът ухаеше на мокра земя и прясно окосена трева.

— Искаш ли да отидем да поплуваме, Бил? — обърна се тя към Лили, когато сестричката ѝ се обърна в леглото и примигна. Косата ѝ бе разпиляна по възглавницата. Хедър видя луничките по носа ѝ, всеки косъм от миглите ѝ, изсветлели от слънцето, и си помисли, че сестра ѝ никога не е изглеждала по-красива.

— И Бишъп ли ще дойде? — попита Лили.

Хедър се усмихна — не се сдържа.

— И Бишъп.

Той си идваше от колежа всеки уикенд, за да изпълни задълженията си по полагане на общественополезен труд. И да види Хедър.

Тя реши да покани и Нат и Додж. Струваше ѝ се някак си правилно. Когато малкият жълт плик, в който имаше един-единствен златен ключ — ключът за сейф в местна банка — пристигна загадъчно в пощенската кутия, тя взе парите и ги раздели между тримата. Знаеше, че Додж е дал по-голямата част от своя дял на Бил Кели; в момента строяха малък паметник на Малкия Кели на мястото на къщата на Грейбил, която бе разрушена. Нат се бе записала на курс по актьорско майсторство в Олбъни и си бе намерила работа през почивните дни — беше станала модел на дрехи в мола „Хъдзън Вали“.

А през януари Хедър щеше да се запише в програмата по ветеринарна медицина на общинския колеж „Джеферсън“.

Тя приготви куфара — одеяло, плажни кърпи, препарат за отблъскване на комари и плажно мляко; купчина стари, обезформени от подгизване списания от дневната на Ан; хладилна чанта, пълна с леден чай; няколко пакетчета чипс; и скърцащи плажни столове с избелял десен на ивици. Усещаше, че утре времето пак ще се обърне и въздухът ще стане студен. Скоро Криста щеше да излезе от трийсетдневната си рехабилитационна програма и тогава може би щеше да се наложи Хедър и Лили да се върнат във „Фреш Пайнс“, поне временно. И скоро щяха да настъпят дъждовните месеци.

Но днешният ден беше свършен.

Пристигнаха край устието точно преди обяд. В колата никой не говори много. Лили седеше между Додж и Нат на задната седалка. Нат сплиташе част от косата ѝ на плитки и шепнешком ѝ разказваше кои филмови звезди смята за най-сладки. Додж бе облегал глава на прозореца и само когато устните му от време на време потръпнеха в усмивка, Хедър разбираше, че не спи. Бишъп караше с ръка върху коляното на Хедър. Все още ѝ се струваше чудо да вижда тази ръка там, да знае, че е неин, така, както винаги е бил в известен смисъл. Но сега всичко беше по-различно.

По-различно и по-хубаво.

След като излязоха от колата, всичките им задръжки се изпариха. Лили нададе крясък и се втурна в гората, размахала плажната си кърпа над главата, така че тя се вееше след нея като знаме. Нат хукна след нея, като махаше клоните по пътя си. Додж и Бишъп помогнаха на Хедър да разтовари куфара и всички заедно се отправиха сред дърветата, натоварени с кърпи, плажни столове и хладилната чанта, в която потракваха кубчета лед.

Плажът изглеждаше по-чист от обикновено. На другия му край бяха сложили две кошчета за боклук и пясъчната ивица бе свободна от обичайните фасове и кутии от бира. Слънцето, което се процеждаше през дърветата, оцветяваше водата в ненормални цветове — отънъци на пурпурно, зелено и яркосиньо. Дори и стръмното лице на скалата от другата страна на водата, откъдето бяха скочили всички участници, сега изглеждаше красива, а не плашеща: Хедър забеляза, че в няколко процепа в скалата растат цветя — оплетени увивни растения, устремени надолу към водата. Дърветата над мястото за скачане вече бяха огненочервени и горяха на слънцето.

Докато Хедър разтръскваше одеялото, Лили хукна обратно към нея. Духаше лек ветрец и Хедър трябваше да затисне краищата с различни предмети: джапанките си, слънчевите очила на Бишъп, плажната чанта.

— Това ли е, Хедър? — попита Лили и посочи. — Оттук ли си скочила?

— И Нат — отговори Хедър. — Всички скочихме. Освен Бишъп.

— Какво мога да отговоря? — Той вече си развързваше маратонките. После намигна на Лили. — Голям страхливец съм.

За миг погледът му срещна очите на Хедър. Дори след толкова време тя все още не можеше да повярва, че той е планирал „Паника“, или да му прости, че не ѝ е казал. Никога, за нищо на света не би го предположила: нейният Бишъп, най-добрият ѝ приятел, момчето, което навремето я предизвика да докаже смелостта си, като изяде коричката от раната си, а после едва не повърна, когато тя го направи.

Но точно в това беше цялата работа. Той беше и същият, и различен. И това в известен смисъл ѝ вдъхваше надежда. Щом хората се променяха, това означаваше, че и на нея ѝ е разрешено да се промени. Можеше да стане различна.

Можеше да стане по-щастлива.

Хедър *щеше* да бъде по-щастлива — вече беше по-щастлива.

— Не е чак толкова високо — каза Лили и присви очи. — Как се качихте чак там горе?

— Покатерихме се — отговори Хедър и сестра ѝ безмълвно отвори уста.

— Хайде, Лили!

Нат стоеше край водата и си изхлузваше шортите. Додж стоеше малко по-нататък и я наблюдаваше усмихнат.

— На бас, че ще вляза във водата преди теб!

— Не е честно! — изкреця Лили и хукна, като пътъом си събличаше тениската.

Хедър и Бишъп легнаха по гръб на одеялото. Тя положи глава на гърдите му. От време на време той прокарваше леко пръсти през косата ѝ. Мълчаха — не изпитваха нужда да говорят. Хедър знаеше, че каквото и да се случи, той винаги ще бъде неин и двамата винаги ще имат това: този свършен ден, това временно убежище от студа.

Беше започнала да се унася, когато Бишъп се размърда.

— Обичам те, Хедър.

Тя отвори очи. Чувстваше се затоплена и ленива.

— И аз те обичам — отговори. Думите излязоха от устата ѝ без смущение и без колебание.

Той тъкмо я беше целунал — веднъж леко по темето, а после, когато Хедър вдигна лице към неговото, и по-силно, по устните, — когато Лили започна да крещи.

— Хедър! Хедър! Виж ме! Хедър!

Лили стоеше на самия връх на скалите. Хедър не я беше видяла как се катери — навярно беше стигнала много бързо. Тя усети прилив на страх.

— Слизай! — извика ѝ.

— Нищо ѝ няма — обади се Додж.

Сега той беше във водата заедно с Нат — Хедър не можеше да повярва, че Нат го е убедила да поплува. Не можеше да повярва дори че той изобщо има бански. Едната му ръка бе обвита около кръста на приятелката ѝ. Изглеждаха удивително заедно, като статуи, изваяни от камъни с различен цвят.

— Виж ме! — изкрещя ликуващо Лили. — Ще скоча!

И го направи: без да се поколебае, се хвърли във въздуха. За миг сякаш увисна там с разперени ръце и крака и отворена засмяна уста. А после падна във водата, изскочи и изплю глътка вода.

— Видя ли? Не се уплаших. Никак!

Хедър усети как я залива радост и се почувства лека и замаяна. Още преди Лили да стигне до брега, тя вече беше скочила на крака и се беше гмурнала във водата, прецапвайки покрай Нат, която нададе писък. После сграбчи сестра си, докато Лили се опитваше да се изправи, и я дръпна обратно във водата.

— Значи не си се уплашила, така ли? — изръмжа Хедър и нападна голия ѝ корем. Сестра ѝ започна да се дърпа със смях и да вика Бишъп на помощ. — А от гъделичкане страх ли те е, а? Страх ли те е?

— Бишъп, помощ! — изкрещя Лили, докато Хедър я стискаше в мечешка прегръдка.

— Идвам, Лили!

Бишъп влезе при тях и дръпна Хедър назад, така че и тримата паднаха във водата. Хедър се подаде, като плюеше вода и се смееше, и

го отблъсна от себе си.

— Не можеш да се отървеш от мен *толкова* лесно — предупреди я Бишъп, без да сваля ръце от кръста ѝ. Очите му бяха със същия синьо-зелен оттенък като водата. Нейният Бишъп. Най-добрият ѝ приятел.

— Деца, деца, не се бийте! — обади се шеговито Нат.

От вятъра кожата ѝ настръхна, но слънцето беше топло. Тя знаеше, че този ден, това чувство не може да остане вечно. Всичко отминаваше — това беше част от причината да е красиво. Животът отново щеше да стане труден. Но и в това нямаше нищо лошо.

Смелостта се състоеше в това да продължиш напред въпреки всичко. Някой ден може би отново щяха да я призоват да скочи. И тя щеше да го направи. Сега знаеше, че винаги съществува светлина — отвъд мрака и страха, отвъд бездната. Имаше слънце, към което човек можеше да посегне, имаше въздух, пространство и свобода.

Винаги имаше път нагоре и навън и нямаше нужда от страх.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.